

3.1 โป๊ว สี่ปีตาบ่

★ ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๓๙

สารคดีพิเศษ... **โป๊ว** การเมือง

ข้อเขียนของ "สราภย์" • เบลอ เหมะโยธิน • "V-2" • แก้ว โกเมธ
สัด กุระมะโรจิต • อิศรา อมิตถกุล • ภาพสื่อการเมืองหนาแน่น

100/10

บัญชีข้าบ วิจารณ์มา ..

เรียน 'บ. ก. ไท-สัปดาห์

ในที่สุดไทสัปดาห์ก็ได้ออกมาสู่ตลาดหนังสือพิมพ์จนได้ ผมได้
รอคอยอยู่ด้วยความ กระวนกระวายใจ อย่าง ที่สุด
ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคมนี้ ที่ไทสัปดาห์ออกผมได้
จากเครื่องคอยซื้ออยู่ตั้งแต่เช้าค่ำ แต่แล้วก็ต้อง
คอยหา คอยตามไทสัปดาห์ ไม่เห็นที่จะไล่
หน้าออกมาสักที จากเช้า สาย เที่ยง บ่าย ก็ไม่
ได้พบโฉมหน้าไทสัปดาห์เลย. เล่นเล่นเอาผมรอ
จนไทย ครั้นไทสัปดาห์ ไส้ล่อออกมา เล่นเอาผมก็

ใจหายทิวซ้ายเห็นเลขที่เกือบ พอมผมพบน้ายกเท้าขึ้นเล่นเอาผมต้อง
นึกถึง จอม อิศวัน เจ้าที่ที่ ถ้าหากภาพนี้ เป็น รูป จอม เจ้ามา กรวย
ผมจะ ต้องไม่กิน ข้าว ขึ้นเลย ผมก็ได้ คุมหมก ทั้งเล่ม ทั้ง กลางคืน รู้สึก
ว่าเขี้ยวเข็ญเหลือเกิน ขกวิจารณ์การเมือง และการที่ดู ที่รู้สึกว่ามีมาก
ขอติภาพหน้ากลาง เลียหนอย กระวะใช้ กระคายให้ คิดว่าเกินหนอย

พอมองดูให้แม่ใส่ก็พอ นิยายการเมืองอยากจะให้ลงให้มากกว่าเดิม
หน่อย สารคดีการเมืองของ เนตร ก็ถูกใจ
เหลือเกิน เรื่องของอิศรายาเพียงนั้น หรือมี
ข้อ ไม่เห็นบอก คุณบรรพตเขียนถูกใจมาก
ขอให้เขียนให้มากกว่าเดิมหน่อยนะควย สภา
สัปดาห์รู้สึกแฉะในใจ คอลัมน์กระโถนของคุณ
คลอให้มากกว่าเดิมหน่อย ความจริงผมก็เห็นใจอยู่มากทีเดียว สำหรับ
หนังสือพิมพ์สมัยแรก ๆ ก็ย่อมจะต้องมีการขัดข้องบ้าง สำหรับการวาง
ตลาด จะถือว่าพอพิไรก็เห็นเกณฑ์ใช่ไม่หมดๆ ผมคิดว่าควรวาง
เจ้าพร้อมกันสารเสียดีกว่า จะได้ไม่ต้องคอยทิวเหมือนคววก็แล้ว พอ
ทีนะควย เพียงเท่านี้คุณคงจะเริ่ดแล้ว เพราะมีแต่ก็เลี้ยวไป และทำ
ให้ไทสัปดาห์ที่รออยู่คลอกลานานเท่าศาสนาพุทธก็พอ ไม่อยากให้อยู่
เกิน เพราะกลัวว่าคุณทำเรื่องพิมพ์ดี และขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ในโลก
จงคุ้มครองคุณเถิดไทสัปดาห์ ให้รู้เรื่องคลอกลาน.

น้อย รุจรรมา

ไข สัปดาห์

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒ วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

หน้า

สรุปและวิจารณ์

โดย วิฑู, แก้ว โกลเวอร์, บ๊อสส์, เค็ด สุวัณ

บทวิจารณ์การเมือง

โดย "ตราถั่ว"

เลือดสีน้ำเงิน

โดย ศก ธรรมะโรหิต

ชีวิต

โดย เริง รมย์

งานใต้ดินของพันเอกโยช

โดย เนตร เชมโธอัน

ยุคน้ำ!

โดย อิศรา อมิตกุล

วิจารณ์

โดย "คาเมร่า"

เรื่องหนัง ๆ

โดย แดง พิศนาวรณ

ในสนาม

โดย "นายเข้"

ฝันการเมือง

โดย เนตร นโรปรณ

เปรสส์คอนเฟอเรนซ์

โดย บรรพต สิงห์พันธุ์

สภา-สัปดาห์

โดย แก้ว นิรันดร์

หัวทักันชีวิต

โดย ไช-บาดาล

ตะโก

โดย คล ราเชโร

ออกอากาศ

โดย คามพ์ หินพันธ์

ภาพล้อการเมืองและสังคมบน

โดย ปิ่นทิพย์, ลอธด์, ภากร และ ศุภพัทธ์ ในหน้า ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒

บทนำปก:

ใครดูนั้นทำกับคนจนทั้งเป็น นรกทั้งนั้นมีอยู่เกลื่อนกลาดทั่วปวงประเทศไทย
เนื่องจากนี้ถึงพุทธกาล คณะรัฐมนตรีเห็นว่าโลกาภิวัตน์ที่จะเกิดขึ้นเพื่อเป็นพุทธบูชา
จึงมอบให้ยกเลิกโรงงิ้วขึ้นเป็นต้นตั้งชุมชนกสิกรรม
แต่เนื่องจากนี้เป็นชาวไร่ชาวนาได้ของมิใช่เจ้าพหุการเมือง ดังนั้นจึงเจ้าพหุการการเมือง
จึงหาทางที่จะล้มล้มคณะรัฐมนตรีเสีย
(อ่านรายละเอียดเรื่องในหน้า ๑๗.)

ภาพโดย เนตร นโรปรณ

กานัน หรือ ครูเสฟ ให้คำอธิบาย
ว่าอย่างไร เหตุการณ์ที่ทำให้
ระลึกถึง เมื่อคราวที่กองทัพอ
หน้าของเสรมักศิลาไปถูกฆ่า
ฆ่าที่อุบลราชธานี ใน ตอน กลาง
คืน ปรากฏว่าในจำนวนผู้ฆ่ามี
นั้นมัลลิก ข่าย อภิกรวิ มนทวี คน
หนึ่งรวมอยู่ด้วย แปลว่าพ่อสัง
กัก อยู่ใน พรรค เสรมักศิลา
แต่ถูกขาย ไม่ยอมร่วม ความผิด
เห็น ตาม ไปก็ พย ด้วย กลยไป
ไม่รู้จักพระของพรรค เสรมัก
ศิลา จนกระทั่งผู้เป็น พ่อหน้า
เลียบตามข่าวแจ้งว่า อภิกรวิ
มนทวี ถึงกับหน้าเขียวก็เขียว เลย
ไม่ยอมขึ้นขึ้นไปปราศัยอย่างเช่น
คนอื่นๆ แล้วแสดงว่า เมื่อถึงเวลา
อาหาร ทั้งพ่อและลูกก็นั่งร่วม
โต๊ะกินกินเหมือนกัน (แต่จะ

คุยอย่างสนิท สมน เหมือนดังลูกหรือ
ไม่ เป็นอื่นหรือหนึ่ง)

อย่าไปรักใคร่ตาม ในกรณคดีมา
ปราศัยหาเสียงรณรงค์ที่อุบลนี้ มีผู้
มีเหตุถามมอติว่า ถ้าไม่มีการเลือก
ตั้งคนขึ้น ระที่รัฐประหารถือหรือไม่
ยอมมอติว่า ให้คำรับรองว่า ถึงแม้จะ
ไม่ทำรัฐประหารก็ เพราะการกระทำ
เช่นนั้นไม่เป็นที่พอใจโดย คำกล่าว
ของมอติว่าเช่นนั้น เป็นคำกล่าวที่
ฟัง ทำกันไว้ ให้ ก็ โดยมาก บุคคลที่
เรียกกันว่า "รัฐบุรุษ" นั้น มีลัทธิ
พวกของกันง่าย ๆ เช่นว่า: ไม่สนใจการ
เมืองบ้างละ ไม่ชอบเป็นรัฐมนตรีจะ
แต่ในที่สุด บุคคลเหล่านั้นก็ยึดถือ
เสียโดยมาก แล้วอ้างกันว่า ที่กระทำ
ไปนั้น โดย "มหาชนเรียกร้อง"

ต่างหากเล่า

ข้อที่เรานี้ ทางแพ่งพรรค
เสรมักศิลาเป็นส่วนน้อย เหลือเกิน
ใน เมื่อเปรียบ เทียบ กับพรรคฝ่ายค้าน
ซึ่งไม่สามารถมีอำนาจเหนือ ข้าราชการ
ใดๆ กันแน่ และรู้ให้ดูว่าที่พรรคพวก
ถนัดความที่ถือความเหล่านี้ก็ขัดหรือ
ไม่ถูกกับ ส.ส. พรรคเสรมักศิลาที่จะ

“เสร์จก็อย่างหนึ่งแล้วเอาไป เต้น ได้!”

ต้องถูกโยกย้ายเสียทันที ดังเช่น ผู้ว่า
ราชการจังหวัดหนึ่ง ของอิสานเกิดไม่
ลงรอยกับ ส.ส. คนหนึ่งประจำจังหวัดนั้น
อันเนื่องมาจาก ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่
เต็มใจจะหาเสียให้ผู้ว่าราชการจังหวัด
ก็ถูกสั่งย้ายเข้ากรมกษัตริย์ ท่านคนหนึ่ง
ก็เหมือนกันชอบยกเป็นประชาธิปไตยมาก
เกินไปเมื่อชักตามหนักๆ เข้า ก็เลยถูก
ผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นถามว่า “เฮ้ย นี่เป็นค
แทนของฝ่ายค้านรึ เกี่ยวกับสังคม
เสี้ยน” ท่านคนนั้นจึงต้องหยุดปลง
เพราะฉะนั้นจึงพอจะมองเห็นทุกได้ว่า
ทางแพ่งรัฐสภาเกือบไม่เลย เป็น
แค่เพียงว่า เราให้ชนะครบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์
นั่น เป็นรายการอยู่ส่นน้อย
แต่ถ้าเราให้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ส.ส.
อาจมีหัวมากกว่ากันเท่านั้นเอง.

การเงินของรัฐ

บิ๊บายใช้สอยสนุกนักใหญ่

ยังการเลือกตั้งใกล้เข้ามา การ
ก่อสร้างสถานที่ราชการและกร จบ
จ่ายใช้สอย ของรัฐบาลก็จะเป็นไป
ในลักษณะใดโดยแทบไม่มีข้อ เหน้
รวบรวมตัวเลขใน ระยะเวลานี้สั้น

จะปรากฏว่าไม่ดังนี้

จ่าย ๓๐ ล้านมากสำหรับทำน้ำ
รุ่งจังหวัดอุบลราชธานี
จ่าย ๑ ล้านมาก สร้างศาลา
กลางจังหวัดอุบลราชธานี
จ่าย ๒ ล้านมาก สร้างศาลา
กลางจังหวัดอุบลราชธานี
จ่าย ๔๔ ล้านมาก ปรับปรุงแม่
ฮ่องสอน
จ่าย ๔๓ ล้านมาก ปรับปรุงนคร
นายก

เฉพาะที่อุดรศักดิ์ จังหวัดเลยที่
บรรดาให้รัฐบาลชนะ เลือกทั้ง คราวนี้
แล้วจึงทำให้กระทรวงทบวงกรมต่างๆ
สมานประชุมกันที่อุดรศักดิ์ที่สำคัญ
เป็นตัวอย่างแก่จังหวัดอื่นๆ ที่จะต้อง
เลือกคนของรัฐบาลเป็น ส.ส. ให้ได้ มี
รายการดังนี้ ก็ภาษีการ ๑๒ ล้าน
มหากไทย๔ล้าน สำนวณ๑๑ ล้าน
เกษกร ๔ ล้าน วัฒนธรรมหญิง ๒
ล้าน.

ตัวเลขเหล่านี้ เป็นตัวเลขที่สว่าง
ไม่ลักษณะเป็นตัวเลขอันแจ่มแจ้ง
ภายใต้มือของข้าราชการคนนั้นเองว่า
นี้ ได้มีกรู้ตามของสมาชิกสภา

ทั้งนี้ถามเรื่องเกี่ยวกับการเลือกตั้งไปว่า
กว่า รัฐบาลจ่ายเงินไปเสียๆ ล้าน
เพื่อที่จะให้ราษฎรกินใช้ไกรราภาถูกกัน
ละ ๔ ฟอง ๖ ฟองเป็นอย่าๆ ทำให้
กับคำพิพากษามีให้ถือว่า “กินใช้ไกร
อาหมื่น” แต่แล้ว เงินสี่ล้านมาก
เหล่านี้ได้ ใช้จ่ายซื้อของราคาถูกทั้งหมด
ตามคำ อภิปรายของสมาชิก นาย นั้น
กลับปรากฏว่า แทนที่จะเป็นเงินค่า
เลี้ยงไก่กลายเป็นเงินผืนเดือน ซิววิ
เดือนเหล่านี้เป็นคั้น แทนที่ประชาชน
จะซื้อไข่ไก่ ได้ถูกฟองละ ๒๐-๓๐
สตางค์ แต่แล้ว เมื่อซื้อ แพ่งอย่างไร
เมื่อ ๕-๖ ปี ก่อน ก็เคยได้ราคาแพง
เช่นเดิม ส่วนเงินค่าไก่อ ๑๐ ล้านมาก
ไม่รู้ว่าหายไปไหน ไม่แต่เพียงราย
รายเดียว ไก่มี ส.ส. คนหนึ่งอาจสาร
บาลทั้ง โรงเรือนตัวเงิน ๔ แสน แต่
แล้ว ส.ส. คนนั้นก็ไปซื้อโรงเรือนคาน
แห่งหนึ่งมาตั้งไปโรงเรือน กรมการ
ราชการ แผ่นดินส่ง สิบ ไปสองสวนกุ
และ ถ่ายภาพมาถูกเป็น พยาน หลักฐาน
ด้วย มันก็เห็นโรงเรือนคานๆ ที่เนื่อง ก
ขึ้นก็ตั้งข้างเขาอยู่ ภายใตโรงเรือนคาน
แล้ว ซื่อที่กินด้วยในจำนวนแสน ล้าน

นอกจากตัวเลขที่มาในลักษณะ
จำแนงหรือข้ออื่นเร้นก็กล่าวแล้ว มี
ข่าวอันไม่สู้จะงดงามอีกด้วยว่า พรรค
เสรีมันจับคดีลาเอาเงิน ที่ไหนมา ใช้จ่าย

รัฐยาธยาเพ็ญทนต์ "เสียใหญ่"
แต่ในขณะเกิดข่าน ผู้ชายได้ปกครอง
กบฏหลังค่อมและทิ้งกิลงทวาม มี
หนี้ชั่วร้ายขาย ท่อมวายวัยไม่วันแค
ลยัม รัฐยาธยาเพ็ญทนต์จึงให้แก้
ลูกหลานไทยไม่คำนึงถึงอิศภาพ แต่
อย่างไรละนัยน์ รัฐยาธยาเพ็ญทนต์
ทางนี้มีผลลายน แต่คนในชาติก็พิวธัม
ผลลายนใด ถ้าหากรัฐยาธยาเพ็ญทนต์
ผู้ปกครองจน "เสียใหญ่" อย่างเช่น
ทวาม ☐

ไม่ว่าใครได้แก่เลยว่าการที่สห
รัฐอเมริกาและอังกฤษสั่งถอนการให้
เงิน ๑๐ ล้านดอลลาร์ ช่วยเหลือใน
การสร้างเขื่อนอวลัน จะได้รับการ
แก้ล่า อย่าง ท้าทายจาก อียิปต์ ด้วย
การเข้ายึดบริเวณคลองสุเอซ เพื่อเอ
การได้จาก รัฐบาลนั้นเป็นทุนสำหรับ
สร้างเขื่อนกั้นน้ำเหนือปิไซส์ให้สร้าง
ตามที่ประธานาธิบดีอับดุลนาศิร
รับปากให้กับประชาชนพลเมือง การ
เข้ายึดบริเวณคลองสุเอซ ซึ่งกระ
ทำกันเมื่อวันที่ ๒๒ เดือนที่แล้วนั้น
บัญชาของแม่ทัพเรือกรประเทศกรเทียม
อาหรับและประเทศปามะ ๑ กัน
เพราะเหตุที่ทั้งสองประเทศนั้นถือ
ประโยชน์จากการได้ของรัฐบาลนั้นเป็น
จำนวนมาก ในฐานะที่เป็นหนี้ใหญ่
แต่จะ ไรก็ไม่ว่ากันที่อียิปต์ และ
อเมริกาเห็นว่าพฤติกรรมของอียิปต์
ครั้งนี้เป็นการลดทอน จึงเป็นประ
เด็นแรกๆ สำหรับเขา ซึ่งมีความกระ
แค้นใจ

แห่งแคลิฟอร์เนียในตำนาน. สำนึก
เหตุอันเลวร้าย สันเนียงมาจากกบดาน
ขี้ขี้ เราหาขอซื้อ อาวุธ สารวัตร
อเมริกา "เพื่อรักษาประเทศ" ไม่
ช้ากว่า. ขี้ขี้ถูกขนาบหน้าไปหา
ตุลาการค่ายคอมมิวนิสต์ใน
โคโลราโด. แต่ด้วยข้อ เข้มแข็ง เมื่อ
ควรวางลงถึงตอนกำลังทรงอาวุธ.
สารวัตรอเมริกาและอังกฤษมีความวิตก
ที่จะตามมาในการใช้ อาวุธ เขามา
ทางตะวันออกกลางได้ควานขึ้น ส่วน
อิสราเอลจึงเป็นศัตรูอย่างถาวร
กับขี้ขี้. ที่กรุงวอชิงตัน เขาก็เคย
ถูกจับกุมเพราะไปลงมือเข่นฆ่า.

นอกจากนี้ยังได้มีแสดงพฤติ
การอีกหลายประการ โดยไม่คำนึง
ว่าถึงคุณและอรรถาภิธานที่
ในฐานะที่เป็นพี่ใหญ่ในตระกูลใหญ่
ขึ้นได้เสียใจความเสียใจของ พันโท
พันโทได้เสียใจกับการใหญ่ที่เป็นผู้นำ
ของลูกพี่ประเศศอาทร ด้วยประการ
รวมกลุ่มอาทรที่เป็นเพื่อนทั้งนั้นด้วย
กันนั้นกับหาสมมุติแถมลูกไปจน
กล่าวมาอย่างนี้ เพื่อให้เห็นว่าลูก
ประเศศก็กลัวว่าในเสียใจให้ขบขัน
ปลุกปลอบประเศศอาทรให้มีความจริงจัง
ในกิจการบ้านเมืองประเศศอาทร
นัก, ขึ้นมีให้ลูกของอาทร

“พ่อค้ารายใหญ่”

ไท-สปีตาเย

ออกไปทำอาชีพค้าขาย, ให้ท้ายพวกชาตินิยมอาหรับ ก่อการกบฏต่อสู้ฝรั่งเศสในอาฟริกาเหนือ, ให้พยายามที่จะทำลายล้างสัญญาแยกแ่งกันเป็นกลุ่มประเทศตะวันตกโดยทุกวิถีทาง, และเมื่อทำไม่สำเร็จก็ชักชวน ชีเวีย เซกิโอเรเยีย และ เยเมน ตั้งกลุ่มเป็นกลางขึ้นและ ยืนกรานอ้อมแอ้มให้คิดสัมพันธ์ภาพกับอังกฤษ เพื่อให้นามรวมกลุ่มเป็นกลางกันชน ทินยัวร่ายแรงอย่างที่สุดก็ต่อประกาศ รับครองรัฐบาลอันคอมมิวนิสต์ ซึ่งอเมริกาเป็นทวิภังค์อยู่ ที่ระ กักขวางมิให้ใคร รับครองหรือให้เข้าสหประชาชาติ.

แต่ถึงกระนั้น สหรั่วอเมริกาและอังกฤษก็คิดว่า ยังจะเอาแต่เชอร์ไรอูมมื่อใดไม่ใช่นานนัก ทั้งนี้เพื่อรักษาฐานะอันมั่นคงสำคัญ และผลได้เสียใน ทาง ยุทธศาสตร์ ทางตะวันออกกลางไว้ให้ปลอดภัย กับการันเอาคุณลวรมาล่อ วารจะช่วยออกทุนรอนให้แต่เชอร์สร้าง เชื้ออันดัวนเป็นศูนย์กลาง

ถึง ๗๐ ล้านในระแวก. แต่ขออย่าง เดียวอย่า ได้ไปแย่งชิง ความช่วยเหลือจากรัสเซียเท่านั้น แต่อย่างใดก็ตาม รัสเซียจึงให้ความช่วยเหลือเสียก่อนหน้าอังกฤษอเมริกาคืบเข้าไป แต่ไม่เป็นที่เข็ดแค้นเท่าอันความเจือปนอย่างโรยา. ด้วยเหตุนี้เองจึงถูกประหนึ่งว่า นิสเซอร์ก็กล่าวหาหมิ่นหมิ่นมิชอบที่จะให้ความช่วยเหลือก็กล่าวหาว่ารัสเซีย แด่ก็เหลว การเดินทางไปเชื่อม พันธไมตรีกับรัสเซียของ กมิกรี เซลโลฟเมื่อเร็ว ๆ นี้มิได้ให้ความหวังแก่รัสเซียแต่อย่างใดเลย. ด้วยเหตุนี้เองเมื่อสองสัปดาห์ก่อน อาหรับก็บุกเข้า เขตรัฐราชทูตอียิปต์ที่ยากหนาเข้าพบพลัสเตอร์ลิสต์ รัฐมนตรีต่างประเทศอเมริกาเพื่อขอความช่วยเหลือ รัสเซียพร้อมและเต็มใจอย่างนี้ที่จะช่วยให้อังกฤษอเมริกาในสร้างเชื้ออันดัวน แต่ต่อมาอีก ๕๐ นาที ชูสตันก็กลับมาจากกระทรวงต่างประเทศด้วยมือเปล่า

การที่อังกฤษและอเมริกาบอก

ไม่ต้องการให้ความช่วยเหลืออียิปต์ก็เพราะว่านัสเซอร์ออกอุบายไม่ทำให้สัตกหนอย ทำให้คิดสันักยรัสเซีย เพื่อเป็นการครอบ หลงไว้ให้ประเทศตะวันตกหนาประนีชื่อนขึ้น. ในรัฐสภาอเมริกา ก็มีสมาชิกหลายคนไม่เชื่อที่ไม่ต้องการให้ช่วยเหลือยิปต์สร้างเชื้ออันดัวน ส่วนมาเห็น พวกที่มี ความ เห็น ออก เห็นใจอิธราแอล และพวกชาวไร่ของอเมริกัน ซึ่งมีอาชีพปลูกฝ้าย กวักกว่า ถ้าหากอียิปต์สร้างเชื้ออันดัวนสำเร็จ ก็ระปลูกฝ้ายได้ ในปริมาณที่ทะลักเกินมากลางของพื้นให้มีความมั่งคั่งทางทะเลขึ้น

ส่วนพวกสมาชิกฝ่ายขวา ซึ่งเป็นพวกประหลิดคัมภีร์สก็ ไม่อยากให้อเมริกาต้องไปช่วยอย่างหมกมุ่นอีก. ส่วนรัฐบาลอังกฤษนั้นแล้ว ก็ถูกพรรคฝ่ายค้านโจมตีอย่างดุเดือดว่า คำนึงนโยบาย "โอเอหรับ" มากเกินไปเสียแล้ว.

เมื่อ ไม่ได้ รับเงิน ช่วยเหลือ

นัสเซอร์ก็หาทางออก ด้วยการเข้ายึดบริษัทคลองสุเอซซึ่งกล่าว. บริษัทนี้เข้ามาขาย ๑๘๖๕ ตามสัญญาจะมีอายุถึง ๙๙ ปี ส่วนงานใหญ่อยู่ในการประวัติ มีรายได้จากภาษีศุลกากรน้ำมันเรือเข้าออก. คลองสุเอซ

เสรีภาพคือชีวิต

นักอ่านคนหนึ่งจะนำไปที่แสงทองหนึ่งช่อ ส่องในคุกรุ่น ตามหาหนวลอันมีชื่อ Freedom (เสรีภาพ) "อะไรเป็นเสรีภาพที่นิยาม" นายทนายชอช "อันที่จริง Life (ชีวิต) ให้ฉันเล่นหนึ่งอันแล้ว" นายชอช. "ชีวิตไม่มีที่นิยาม" นายทนายชอชตอบ "โอเอ ไรจี้" นายทนายชอชไป "ฉันจะระบุนิยามแล้ว ำที่แน่นอนไม่มีเสรีภาพ ที่แน่นอนไม่มีชีวิต"

เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ คือพิมพ์ในนิตยสาร "จีวี" ราชสภาก็รับไปออกกฎหมายใหม่ ของตุรกี โดยมิใช่เฉพาะตัววิเศษจนรวดเร็วไปถึงคณะที่นายรัฐมนตรี แอดเนม คอสเรล ออกกฎหมายชั่วคราวว่าพหุพันธ์สัมพันธ์ใหม่เร็ว ๆ นี้ บรรณาธิการของ "จีวี" อาจกลายเข้าไปกับเชื้อเชื่อนั้น แต่ผู้คิดการนั้นคอสเรล หากปล่อยให้สั่นไปดังนี้ ยังไม่พ้นที่นักคิดนักเขียน หัวรั้นจะปลุกปั่นเข้ากันเอง "จีวี" อาจควมระมัดระวังผู้ฟ้องกล. บ้างกล่าวหาว่าคอสเรล ปรับเป็นเงินประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท และจำคุก ๖ เดือน "เสนอข้อความโดยประเสริฐและไม่มีเงื่อนไข เป็นสองมือของเร"

ไม่มีหนังสือพิมพ์ฉบับใดในตุรกีกล้าเสนอข่าวประณาม "จีวี" ถูกปรับและจำคุก แม้

ละ...นักหนังสือพิมพ์ตุรกีรัก ชาติ อยู่ แม้ว่าจะหา เสรีภาพ ไม่ให้แต่สักคน

ซึ่งยาว ๑๑๑ ไมล์ นับเป็นเส้นทางค้าเลียงบรรพกาลที่ขยับเขยื้อนมา บางแห่งนั้นเป็นของตุรกีตะวันตกอย่างสำคัญ

เพราะฉะนั้น เมื่อคลองสายนี้มาตกอยู่ในมือของ อียิปต์ทั้งนี้ ก็ถึงแก่สูญฝรั่งเศสและอเมริกาเกิดอริกันมาก จึงได้หาทางแก้แค้นและแก้ไข อังกฤษและ ฝรั่งเศส ได้สั่งกัก ขนเงิน ทุนของอียิปต์ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๓๐๘ ล้าน ดอลลาร์ไว้หนัด และสั่งธนาคารทั่วโลกที่ บริษัศ สุเอซ ผักเงินไว้มิให้อียิปต์ได้ขโมยเข้ามาและคลังได้เลย. นอกจากนั้นได้เสนอให้อเมริกาคุมฝ่ายออกมาอีก คลาก แจกภัยฝ่าย ของ อียิปต์ด้วย เพราะฝ่ายเป็นสัน ค้าขายออก อันสำคัญยิ่งของอียิปต์ ในขณะที่ยุโรปและอเมริกานั่งมองอียิปต์และฝรั่งเศสกำลังประชุมกันอยู่ เพื่อหา ทางแก้ ไข สถานการณ์ นับว่า จะได้ทำการแก้ทั้งนี้และกรรมกรนานาชาตินักขุด ทั้งเพื่อให้อำนาจที่ควบคุม และดูแล คลองสายนี้ แทนที่จะให้อียิปต์ควบคุมคนเขมร. ตาม

(อ่านต่อหน้า ๓๗)

"อยู่-ย-ย เกริดคิดังหาก"

A black and white sketch of a man with glasses, wearing a suit and tie. The sketch is signed 'G. 2' in the bottom right corner.

ตารางของการเลือกตั้ง เป็นความจริงของท่านจอมพล ป.พิบูลสง

เด็กที่เกิดในปี ๒๔๕๘ อันเป็นปีพระราชพิธีอภิเษกสมรสใน
ประเทศไทย ย่อมอายุ ๒๔ ปีแล้ว กำลังมีวุฒิสมารถเลือกตั้งไทย
สมัครรับ และบุคคลชนกอายุสมัยนี้พระราชพิธีอภิเษกสมรสครั้งสำคัญ
นำประเทศไทยไปสู่ประชาธิปไตยอันแท้จริง แก่ทั้งประเทศมาพอ
รุ่นหนึ่งก็เห็นพระราชพิธีอภิเษกสมรสครั้งสำคัญ และในลำดับต่อมาทั้งสอง
ฝ่ายโพธิ์ราชองครักษ์ ซึ่งล้วนแล้วแต่การเลือกตั้งในวิธีสุจริตสุ่งของ
สิ้น มาในปี ๒๔๘๐ ซึ่งเจ้าพระยาอภัยภูเบศร์เจ้ากรมวังพะยัค
การเลือกตั้งเช่นนี้ว่ากันอย่างที่ท่านนายกว่า ประเทศอันมี

อันความแท้จริง การวิวัฒนาการของ มนุษย์คงมีข้อเรียนเมื่อพบ
กับของใหม่และอันการศึกษา แก่นำเอาใจให้พลเมืองของเรากลับใน
สมัยประชาธิปไตย ๒๕ มาแล้ว ยังมีเคยเห็นการเลือกตั้งที่ชาวสวาท
เลย เห็นแต่การทุจริตก็มีของพวกมันอำนาจตกมา และเชื่อว่า
แบบอย่างอันเลวทรามเช่นนี้ คงมีอยู่ต่อไป ถ้าระบอบการปกครองยังชั่ว

เนืออยู่ในลักษณะเลอะเทอะ เขาคนตำแหน่งการเมืองและเลขาธิการพรรคการเมืองมา^๒ในตำแหน่งประจำที่เพียบพร้อมด้วยอำนาจและอาวุธ

อนึ่งในกรณีหาเสียงเมื่อเร็ว ๆ นี้ นายเดวิดเบรนท์ ผู้สื่อข่าว
หนังสือพิมพ์ นิวยอร์คไทมส์ และซิดนีย์ เฮอร์วีย์ โป๊ป
นักข่าวรัฐเนบราสกาซึ่งการันตีอีกทีว่า แม้แต่เครื่องแบบในพิธีเสด็จวาระเป็น
การถูกตั้งข้อกังขานองกรณีของบรรดาของประชาธิปไตยหรือไม่ ซึ่งความ
กังขาข้อนี้ ท่านนายกโคคอบได้กล่าวว่าเป็นการจำกัดสิทธิการรัฐมนตรีกี่
ห้าหมื่นโดยผู้ช่วยหนึ่งคือพิมพ์หลายฉบับได้พิจารณาวิจารณ์แล้ว เรา
จึงไม่พูดอีก ยกย่องให้ผู้อื่นพิจารณาว่าในประเด็นของเดวิดเบรนท์ แม้
ทว่าเรื่องบางเรื่องของการจัดการในไอซ์ฮาร์เบอร์และการวิ่งระหว่าง
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้ทำให้มันเห็นแก่ความสนใจในไอซ์ฮาร์เบอร์ ส่วนการ
ประการการวิ่ง ๆ นั้นเน้นการเมืองไม่ได้เลย สำหรับตัวการนั้นเป็นประเทศ
ประชาธิปไตย เช่นสหรัฐอเมริกา อังกฤษและออสเตรเลีย ห้าหมื่น
ซึ่งมีการเมืองเป็นเด็กซอก เพราะระเลี่ยความเกี่ยวข้องและซอก
ความไว้วางใจของราษฎร ถึงแม้จะถือว่า คุณเผ่าเรวคงมีบทบาทใน
ตำแหน่งอธิบดีตำรวจที่ปานใต้ก็ตามที แต่ว่าโดยธรรมชาติของมนุษย์
อยู่สุดแล้ว เรายังมีการพรวนทั้งใช้คดีปัญญาคามสามารถที่อำนาจ
และทรัพย์สินพวกพ้องของทั้งฝ่ายความสามารถ ซึ่งวิญญูชน
ระเลี่ยไม่ได้ในข้อนี้ สักที่ว่าเล่นการเมืองแล้ว พลเมืองก็อดทนอยู่
ในความประหวั่นพรั่นพรั่นไม่มีทีไรเป็นประชาธิปไตย นอกจากถูกว่า
แต่ก็โดยการคิดว่าเป็นประเทศประชาธิปไตยเป็นวิถีชีวิต เช่น ประเทศ
เสรีไทยเช่นแล้ว เป็นประเทศการที่ท่าล้าประชาธิปไตย ไม่ใช่
ส่งเสริมประชาธิปไตยแต่ประเทศไทย

เราเชื่อมั่นว่า คุณแม่ไม่พอใจในจุด ที่ลูกน้องช่วยเหลือท่านอย่าง
จริงจังเพียงอภยรรษณาเข้าตีรันทันทีทางอีกฝ่ายหนึ่ง แต่คุณเองก็
เห็นเขาทำทุกอย่าง ที่จะทำให้สมนาคุณพระมณจกิลลา ได้เป็นผู้แทน
และถ้าเขาเป็นตำรวจก็ทำเอาเขาไปหาเอาไป ไพร่เลย คงเรื่องที่เกิดขึ้นที่
จังหวัดสระบุรีเป็นต้น

การตีร้นพื้นทาง โดยพรรคพวกของเอกชนนักเข็นไปชั่วขณะของ
 ชารมด์ เมื่อหายโมโหโกลังเลเล็กน้อยแล้วไป แต่การวิวาทด้วยอำนาจ
 มีทรัพย์สินหนึ่งอันเป็นอำนาจรัฐบาลด้วยแล้ว มีสันติและอันจะ

เปรม ยืนใจเด่นอยู่กับที่

เป็นครั้งแรกในเวลาชั่วกัปกว้างที่
หัวใจเขาเต้นแรงที่สุด. เขาเห็นพ่อผู้
มีเกล็ดเกล้างซึ่งไม่เคยทำคามผิดอะไร
เลย เกินไว้ที่รของอาท้าวอย่างระมก
ระงก. พ่อเหลียวซ้ายแลขวาคลอก
เวลา. เวลาที่ผ่านไปเพียงฉีกโกลน ๆ
คราวกับจะเนิ่นนานขึ้น ๆ. เปรมรู้สึก
ว่าพ่อเกินเข้าเหลือเกิน ระยะเพียงสาม
วา ไม่ควรระล่ำช้ำอย่างนั้น! แต่
อย่างไรก็, ความร่ำร้อนของเขาให้
รู้สึกถึง เมื่อพ่อได้เดินไต่ลงเง
กมณ. พ่อหยกย่นเหลียวซ้ายแลขวา
อีก. คราวนั้นอย่างระงกมาก.
ยืนไต่อยู่เช่นนั้นครู่หนึ่ง จนแน่ใจแล้ว
ว่าไม่มีใครสนใจ จึงหันกลับมามองตา
ลูกชาย แล่มีมองลูกชายตรงยังคง
ยืนหันหลังให้. เมื่อแน่ใจแล้ว
ปลดกลีบแน่น พ่อก็ก้าวเข้าไปที่รถอย่าง
ไม่รีไม่ช้า. เข็มประทุรถออกตัว ๆ พยา
ยามไม่ให้เสีย แล้วเข็มนมือเข้า
ไปหยิบเอากระเป๋าทรงสีน้ำตาล มีหูหิ้ว
ออกมา. เสริ่งแล้วพ่อก็หยิบประทุรถเสียบ
ตามเดิม. บิดลูกยืนเสียก่อน. เมื่อ
ประทุรถเข้าสนิทแล้วจึงปล่อยมือ. ไม่มี
เสียงกังเล่ลึงกรกทั้ง. ครั้นแล้ว,
โคยไม่รอช้า, พ่อก็รีบเดินออกไปอย่าง
รวกเร็ว. แต่ไม่เร็วจนใครจะเห็นผิด
สังเกต. พ่ออ้อมไปทางหลังรถเพื่อให้
ตัวรถบังตา เจ้าคนซน ถ้าหมื่น จะยัง
เฉื่อยหันหน้าไป. เปรมไม่เห็นตัวพ่อ
ในตอนนั้น เพราะถูกตัวรถบังไว้เหมือน
กัน. แต่ครู่เดียว พ่อก็เดินหันระยะที่
ตัวรถจะบังไว้อีกได้. เปรมเห็นพ่อเดิน
ออกมาไปในระหว่างกันมะซอกรัน
แล้วก็เหลียวซ้ายคักออกทางหอบเขื่อน.
จากนั้นพ่อก็หายตัวไป. ทั้งทุกสิ่งทุก

□

“ไอ้ปรต ปากแข็งเหลือเกิน
มีงไม่บอก มีงตายแน่...”

□

ภาพประกอบโดยมีช “พนม”

อย่างไรรื่องหลัง, ไม่มีอะไรเปลี่ยน
แปลง. เหตุการณ์ยังปรกติอยู่เหมือน
เดิม.

เปรม ถอนใจ ยาว อย่างโล่งอก.
ปัญหาที่เขาต้อง จมก ก็คือ เขา จะทำ
อย่างไรต่อไป. เขาจะตามพ่อไป หรือ
จะยืนอยู่ที่นี้? แต่เขาก็คิดว่าเขาไม่ควรร
สร้าง ความพิรุณ ให้เกิดขึ้น มาก จน
เกินไปได้. เขาควรจะยืนอยู่เฉยๆ ต่อ
หน้าเจ้าคนเขย. ดูเขาใจอกหมากกรุกกัน
ต่อไปอีก. เขาแน่ใจว่าพ่อจะคอยรับ
กลับมา เมื่อ ซ้อนเงิน เว้นหรือแล้ว.

เขาเอาใจพ่อไว้. และซ่อนพ่อก็ควรจะ
เขาควรจะเอาเงินไปซ่อนไว้ในที่ซ่อน
หลังหอคอยเขย หรืออาจเอาเงินเข้าไป
ในพวงกุญแจที่โกทหนึ่งก็ได้. เมื่อ
ซ่อนกระเป๋ารับเรียบร้อยแล้ว พ่อก็ควรจะ
รีบกลับมาเพื่อที่เขาเล่นหมากกรุกต่อไป.
ทั้งนี้ เพื่อคอยเตือนไม่ให้ มีมือ ร้องรวย
อะไรเลย. เปรมเอาใจนายปลุกถูก
ทุกอย่าง. เขาวิ่งเก็บก้นเข้าหาลือ
ที่เขยแล้วทั้งทั้งเข้าบ้าน เล็ก ๆ
ทำก้นคล้ายกับเขาไปปล่อยทุกๆ คาบ
วันของเขยเขยนั้น. เขาก็เลิกเข้าไป
ราว ๑ เดือนที่กระโดด ออกท้องนา. นาย
ปลุกถูกเคยจะโกรธว่อก ก็เห็นคนพิกล
ชวาทเห็นทางขวามือ ก็พิกลตาย
ไปหลาย กิ่ง ทั้งทั้ง จึงเอออะไร ไม่ไป.

เมื่อความไม่มี เพราะไปไม่มีมากพอ
ญาติกันรอนโค่นกัน นายปลุกก็ขึ้น
แหวกหญ้าเข้าไป ก็เห็นโผลงใหญ่ที่
โคนนั้น ซึ่งเป็นรอยอุกไฟไหม้มานาน
มี เขาจึงลงอุกที่โคนที่โผลงออก พอ
เป็นหลุมก็กระเป๋านั่งลงแล้วก็กลบ
เสียตามเดิม. นายปลุกใช้เวลาราวสิบ
นาทีในการขุดหลุมหัวนี้. มันนาน
เกินไป เพราะพอลงหลุมเสร็จ เขา
ก็ถึงเขยเขยเอง. เขยเห็นหัว หอคอย—
เขยเห็น. เขาเห็นเพียง แล้วจะวิ่งเสียงไม่
ได้ว่าอะไรเขยเห็น. แต่กลับไว้ว่า
อากักรังหัวแล้วว่า กระเป๋านั่งหายไป
ควรจะรีบกลับมาช่วยกัน เขยเขยเห็น
การใหญ่. เขาแน่ใจว่ามันสายเกินไป
เสียแล้วที่วิ่งกลับไป แสงคน นกถูก

สวด ทูรณะโรจิตตา เขยเขย

เดือดตีสี่น้ำเขย

ขบขันนการเมืองเรื่องเอก

ขบขันนการเมืองเรื่องเอก

หมากกรุกอย่างทักทไว. นายปลุกก็
สิ้นใจทันที. เขาก็ขึ้นออก, ลากกระ
เป๋ามาขึ้นมาจากหลุม. แล้ววิ่งออก
ไปทางท้องนาเมืองหลัง. ไม่พยายาม
เหลียว กลับมาทางหอคอยเขยอีกเลย.
เขาวิ่งไปตามคันนาทางกลางแสงแดด
และสายลม. ทิวสนนาอันกว้าง, ไม่มี
ใครมากระจะอยู่เลย. นายปลุกวิ่งต่อ
ไป...วิ่งอย่างเร็วที่สุด...มุ่งเอาเข้าบ้าน
เบื้องหน้าเป็นเข้าหาม.

ทางหน้าหอคอยเขยนั้น, เมื่อพ่อหาย
ตัวไปแล้ว, เปรมก็ขึ้นรออยู่ที่หน้า
ซุ้มของอากักรังความกระวน กระ
วายใจ. ทุกคนที่ผ่านไปข้างลำน้ำเขย
ขึ้นๆ. เขาเขยเข้าเลื่องมองไปขึ้นๆ. หอ
ที่เขยเห็นหลายครั้งหัวนวกกว่าอากักรัง
มาเอารกระเป๋ามาในรถ. พ่อเข้าเลื่อง
เกิน. มัวไปทำอะไรอยู่. อีกโหล่ง
แล้วก็ออกไปหิ้ง. เปรมก็ขึ้นสาย
บนเกาะบนเขยอยู่ต่อไปไม่ได้. เขา
มองไม่เห็นหอคอยหมากกรุก. คาเล่า
ร้อยอยู่ที่โคนหอคอยเขย. ก็มัวหือ
หือเขยที่พ่อควรจะรีบไปแล้วออกมาก่อน
ที่อากักรังนั้นโค่นกันนั้น. แต่พอ
ก็ถึงเขยเขยอยู่...ไม่มีแล้วว่ากระดัย
มาเลย. จนกระทั่งไม่รู้สึก เปรมก็
สะกักรังหัว. อากักรังนั้นในมาอย่าง

เร็วขึ้น. ตรงไปตรงแล้วก็เขยประก
ออก. ทันทีนั้น. หลานเก่าแก่แล้ว. เข
แต่ ก็วิ่งออกมาด้วยความตกใจ.

เสียงร้องของนาย ทำให้นกเขย
วิ่งขึ้นหน้าไป. เมื่อเห็นปลุกก็เขย
วิ่งวิ่งไปตรงหน้า. อากักรังมาถามว่า

“ไอ้ตัว มึงเอารกระเป๋ามาไหน?”

นายปลุกทำหน้าทัก. ร้องตอบว่า

“ก็อยู่ ในรถนี่ครับ นายเอ

ไว้ในรถไม่ใช่หรือ?”

“ไอ้ตัว. มันก็ไหนล่ะ. ข้าเอา

วางไว้ในเขยที่นั่น. เขยเขยที่หรือ

เปล่า?”

“ผมไม่ไปกระดัยเลยครับ.”

นายปลุกวิ่งอยู่เสื่อเขยแล้ว. หน้าชวาท.

“ระยำแล้ว” อากักรัง. แล้ว

ก็เข้าไปค้นหาในรถ. นายปลุกช่วย

ค้นด้วยมือไม่พอมือไรเลย. หลานเก่า

แก่แล้วก็วิ่งมาด้วยเสียงอันดัง “ไอ

อัยย. มึงไปอยู่หัวบ้านไหน. กระเป๋

เงินอยู่ไหน. มึงเอารหรือเปล่า?”

“ผมเอารครับ” นายปลุกตอบอย่าง

ละล้าละลัก “ผมไม่ไปไหนเลย”

“ไอ้ตัวไรของมึงวะ. มึงกระดัย

ไปอยู่หมากกรุก. มึงไม่ไปไหนอยู่ ในรถ.

มึงมันกระดัย. ไอ้คนแก่กระดัยหือ

เอาไปเวลาหนึ่งรถ. มึงไปตามตัวว่า

ยามมา. เร็วขึ้น. ไอ้เขยกระดัย”

ขณะนั้นคนโก่นเสียงกระดัยค่า

ก็พากันมุ่งเข้ามา. จนล้อรถวิ่ง

พลั่ววิ่งมา. ยามก็เข้ากระดัย

แจ้งก็วิ่งเข้ามาแหวกถนนเข้าไป. อากักร

เล่าเหตุการณ์ให้ฟังและยกอากักรัง

ควมอยู่แถวนี้เอง. กระดัยไม่ทันไป

ไกล. ช่วยกันวิ่งมาทักกัน. คำว่า

เมฆที่ตามเขาเขยเขยวิ่งแหวกถนน

ออกมา. อากักรังนายปลุกก็ตามคิดมา

ด้วย.

เปรมจึงกระดัยขึ้นอยู่ที่ข้าง กระดาน

หมากกรุก. เขยเขยเห็นก็ขึ้นไปที่กระดัย

สิ้นใจอะไรที่เขาขึ้นที่กระดัย

รวดเร็ว. เมื่อถึงบ้านเขยเขยหน้า

มันเขย. ครั้งแรกก็เหตุการณ์เช่นนี้

ก็เกิดขึ้นด้วยเขา. เพราะฉะนั้นจึงกระดัย

ไม่กลัวว่ากระดัยอย่างไรก็ได้. ขณะ

นั้นจึงกระดัยเข้าไปปล่อยรถ. เปรมควรจะ

ตามเข้าไปด้วย. ถ้าไปไม่ทำอะไร.

แต่เขาวิ่งแล้วหือหือแล้วกระดัยคนเสีย

เหลือเกิน. จึงยังอยู่อยู่ที่. ไม่กล้า

ถกสินใจว่า. จะไปร่วมกลุ่มกันทั้ง

หลายที่ก็ได้. เพราะฉะนั้นหลังจาก

ที่คนพา. เขยไปก็กระดัย. หมากกรุก

ก็กระดัย. เขยไปก็กระดัย. เขยไป

ก็กระดัย. เขยไปก็กระดัย. เขยไป

(อ่านต่อหน้า ๓๕)

ความซื่อสัตย์ช่วยอะไรคนได้บ้าง
เลือกคนไทยก็ถูกดูถูกไป
เพราะคนมีมโนเป็นกรรมแล้วที่จะต้องเอาหยาบเหวอ, แรงงานคนมา...!

นิคิตา ครุสเชฟ ขณะที่ย่ออก
เดินทาง ไปเยี่ยมเยือน ประ
เทศอังกฤษกับ จอมพลบูกลา
นิน เมื่อไปหา ไม่นานมานี้.

นิคิตา ครุสเชฟ

ในขณะในโลกยุคปัจจุบัน ได้แบ่งออกเป็นสองค่ายโดยปริยายคือค่าย
“เสรีประชาธิปไตย” ค่ายหนึ่ง ค่าย “คอมมิวนิสต์” อีกค่ายหนึ่งนั้น บุคคล
สำคัญซึ่งทั้งสองค่าย. ที่เล็งอำนาจขึ้นมาในการเมืองขณะนี้ก็จะได้รับ
การแห่งเล็งคอบทบาทในการดำเนินงานของเขา จากสายตาของโลกโดยใกล้ชิดเสมอ
อย่างเช่น นิคิตา ครุสเชฟ แห่งสหภาพโซเวียตซึ่งเขยขึ้นต้น.

นิคิตา ครุสเชฟ เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์กลาง. หรือบรรพบุรุษ
เลขาธิการไทยทางพฤกษศาสตร์แห่งสำนักกรมดิน. มีวิถีชีวิตในทางพหุวิของเขายืน
มาครบความเต็มใหญ่เป็นไทเหนือประชากรรัสเซียประมาณ ๒๐๐ ล้านคนอย่าง
น่าพิศวงไม่ยิ่ง. จากเด็กลูกชาวนา ๗ คนหนึ่ง เขากลายเป็นผู้คุมชาคา
ประเทศทั้งประเทศ โทยที่ไม่มีใครคาดฝันมาก่อนเลย. แม้กระทั่งตัวของเขาเอง
ครุสเชฟ เกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๘๙๔ ณ บริเวณที่มิดเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ของ
หมู่บ้านกาลาโกฟสกายา ในที่ราบเคส. ในวัยเด็กครุสเชฟ ต้องวิ่งไถง ๆ เก้า
เปล่าที่อันสลับเสียงไปตามเรื่อง. อนาคตของเขาตอนนั้น. โทยไม่ท้อมีใครมา
ทำนาย ครุสเชฟก็รู้ตัวว่า เขาระก้องเป็นชาวนาผู้ยากไร้ ไปตามชาย

แต่แล้ว. เมื่อเลนิน. เริ่มศักราชประกาศลัทธิใหม่ขึ้นมาแก่สหายโลก.
ประชาชนพากันคลั่งไคล้ที่ออกมก. ของพรรคบอลเชวิคไปตาม ๆ กัน ครุสเชฟ
ก็ขึ้นคนหนึ่งในงานนั้น. เขาสมัครเข้าเป็นพลพรรคของเลนินทันที. และ
ประกาศตัวในที่เปิดเผยทั่ว ๆ ไปว่า เขาเป็นเหล่าบอลเชวิคที่แท้จริง ผู้พร้อม
ระยอมทำงานด้วยเลือด และพลชีพให้แก่พรรคใหญ่โลกา. ขณะนั้นครุสเชฟ
อายุได้ ๒๔ ปีพอดี.

ดังนั้น จึงไม่มีปัญหาอะไร. เมื่อสตาลินขึ้นครองอำนาจแทนเลนินค่อ
มา. ความซื่อสัตย์และสวามิภักดิ์ของครุสเชฟ ได้กลายเป็นเกียรติคุณประจำ
ตัวอันยิ่งใหญ่ ไม่นานให้เขาเข้าไปทำงานโทยใกล้ชิดกับสตาลินตั้งแต่บัดนั้น.
วิถึงานของครุสเชฟเริ่มรุ่งโรจน์และแผ่ไปสืบทั่วทุก โทยเฉพาะในปี ค.ศ. ๑๙๓๗
เมื่อทางแคว้นยูเครน กำลังยุ่งเหยิงกับระบอบรวมรวมของคอมมิวนิสต์. สตาลินให้
ส่งเขาไปทำนินงานที่จะเขียนเสียใหม่ “ตามความสามารถของตัวเอง” ครุสเชฟ
ก็เกิดสังเกตวิธีของบอลเชวิคอย่างไม่มีใครเทียบของเขาออกมาโทยเทศนี้. เป็น
ที่ประทับใจแรงกล้าอย่างใหญ่ทุกคนในเครือมิด !

อาศัยที่เขาคอยก้ม และสุมขย สมนัยกับชีวิตชาวนาма ที่แน่นอัยม
ใหญ่ ครุสเชฟจึงก้าวเข้าไปสู่แคว้นยูเครน ซึ่งมีอาณาเขตกว้างใหญ่กว่า

(อ่านต่อหน้า ๓๓)

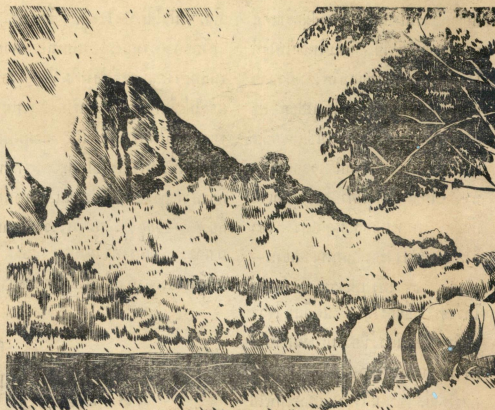
งานใต้ดิน

-๒-

งานใต้ดินของจอมพล ป.

อันที่จริง นับตั้งแต่วันที่แรกที่กองทัพญี่ปุ่นบุกเข้าประเทศโทย
ในตอนเช้าวันที ๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ ประชาชนคนไทยโดยทั่วไป
ตลอดจนรัฐบาลในขณะนั้น ก็เริ่มมีความรู้สึกแล้วว่า ญี่ปุ่นมิได้เป็นมิตร
ที่เราควรจะให้ใจได้ อันในวันเข้าตุลกีการณค่าง ๆ ของทหารญี่ปุ่น
ซึ่งเข้ามายึดอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคใต้ ตลอดจนถึงกรุงเทพมหานคร
มหานคร ก็ได้ก่อความระทมขมขื่นแก่คนไทยมาอย่างถึง ถ้าจะมโนคนไทย
สักกลุ่มหนึ่งที่มีนับชอบญี่ปุ่นในขณะนั้นแล้ว คนโทยกลุ่มนั้นก็เห็นจะ
ได้แก่ผู้ที่ได้ประโยชน์ส่วนตัวจากการยึดครองของทหารญี่ปุ่นเท่านั้น แต่
บรรดาคนไทยที่รักชาติอย่างแท้จริงแล้ว มีส้นหนึ่งส่วหนึ่งกับและขมขื่น
ใจเป็นที่สุด ซึ่งในฐานะของนาชทหารโทย เช่นที่ข้าพเจ้านี้เป็นอยู่ใน
ขณะนั้นด้วยแล้ว มิรู้ว่าเขาเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ในเมื่อก่อนหน้านั้น
ไม่ถึกัน เราเคยประกาศอย่างเปิดเผยว่า จวรักษามวมเป็นกลางไว้จน
เลือกหยุดศัตุภัย.

แต่ครั้นแล้ว.....ความจำเป็นใน
ทางการ เมืองได้บังคับให้เรา ต้องรับเอา
ญี่ปุ่นผู้รุกรานมาเป็น “มหามิตร”
ขอเราไปเสียแล้ว ราชฐานของกรม
เป็นมิตร ที่เกิดจาก ความจำ ใจ และความ
ขึ้นเช่นนี้หรือที่จจะมั่นคงและวัฒนาถาวร
ตลอดไป ได้เป็นเวลานาน? ทหารูบาล
เองในขณะนั้นก็ใช้ว่าจะไม่เข้าใจความรู้ออย่างใดก็ดี แม้ว่าคนไทยแต่ละคน

ของ ปิณเฮกไฮท์

โตบ เขตร เขะมิชิข

ตลอดจน รัฐบาลจะ มีความรู้สึกนึกคิด ดังกล่าวนั้น ก็ไม่มีอะไรแปลกออกมา เพราะ ยิ่ง นาน วัน กองทัพ ญี่ปุ่น ก็ยิ่งไหล เข้ามา ตั้งมั่นยึด ครอง อยู่ใน ประเทศไทยมากขึ้นทุกที จนเราแทบ จะกระดิกตัวไม่ได้ เราได้แต่รอหาหน้า กัน แล้วก็เข้าใจกันเอง ส่วนรัฐบาล ในขณะนั้น ก็ใช้ว่าคณะรัฐมนตรีทุกคน จะมี ความ รู้สึกนึกคิด เช่นเดียว กันทั้ง หมดก็ว่าได้ บางคนก็ไ้เป็นรัฐมนตรี ขึ้น มาด้วย ความ น่าเคารพ ปราบ ปรามจะ “เอาใจหามิตร” เป็นสำคัญ แม้การ แสดงภายนอกของรัฐบาลและประชาชน จะแสดงความเป็นมิตรกับญี่ปุ่น แต่ ภายในนั้นทุกคน มีความหมั่น หมองและ ซบเซาใจลุดกักตัวออกมาให้ดูตัวได้

ถ้าหากว่าคำปฏิภาณไม่เกิดขึ้นปล่อยคณะอาชญากรรมสงครามนั้นแล้ว ‘งานใต้ดิน ของจอมพล ป.’ เป็นมีหวังถูกเปิดเผยให้ประชาชนทราบกันอย่างเกรียวกราวไปทีเดียว.

เพราะฉะนั้น ถ้าจะกล่าวหาคนไทยทั่วๆ ขาดึกกลคน เริ่ม “งานใต้ดิน” ของ เขา ตั้งแต่ วินาทีที่รัฐบาล ของเรา ใจใจ ผูกมัดกับญี่ปุ่นแล้ว ก็เห็นจะไม่ผิด ความจริงเท่าใดนัก

การก่อการณ์อย่างเงิบๆ และปกปิด ที่เราเรียกกันว่า “งานใต้ดิน” ของคน ไทยในขณะนั้นเป็น การ ต่างคนต่างทำ เท่าที่ทราบก็คือ นายปรีท พนมยงค์ ซึ่งถูกขับขังขึ้นไปเป็น ผู้สำเร็จ ราชการแผ่นดิน ได้ส่งสมัครพรรคพวกซึ่ง มีนายสงวน ตุลารักษ์, นายถิลาวัจ พลง กูร และนายถวิล อุดล เกิดลอบออก

ไปชักจูงรัฐบาลจีนของ จอมพลเจียง ไคเช็คที่กรุง เทวลงการสงครามที่ลี้ลย เกินทาง ข้ามแม่น้ำโขง เพื่อไป ศึกต่อต้านรัฐบาลจีนของจอมพลเจียงไค เซ็กเช่นเดียวกัน แต่เป็นการไปโดย เอกเทศ

ส่วนจอมพล. พิบูลสงคราม ซึ่ง เป็นหัวหน้ารัฐบาลไทย และ ด้บัญชา การทหารสูงสุดในขณะนั้น ก็คงจะจับ เกี่ยวอยู่กับญี่ปุ่นที่เร้ามาขัดขวางอยู่ ภายในประเทศ เพื่อรักษาอธิปไตยของ ชาติไว้ ให้ได้นาน ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขณะเดียวกันก็พยายามรักษากำ ลัง ทักษะของไทยไว้ มีให้กองทัพญี่ปุ่นปลด อาวุธทหารไทยไปเป็นชิ้นๆ เพราะ กองทัพเป็นเครื่องมือชั้นสุดท้าย ที่หัว หน้าวรัฐบาลจะใช้ได้ ในเมื่อหน้าที่สุด ท้ายมาถึง ถ้าถึงกองทัพญี่ปุ่นปลดอา

วุธกองทัพไทยเมื่อใด ก็หมายความว่า เมื่อนั้นแหล่งความเป็นมิตรกามสละระ กองสู่สันลงอย่างไม่มีปัญหาใดๆ เท่า ที่ข้าพเจ้าเข้าใจ รัฐบาลไทยขณะ นั้น อยู่ในฐานะที่ทวารกระแวงว่า กองทัพ ญี่ปุ่นอาจจะทำการปลดอาวุธทหารไทย ในวินาทีใดก็ได้ ถ้ารัฐบาลไทยไม่ อนุมัติ ตามความต้องการของญี่ปุ่น ส่วนฝ่ายไทยก็ใช้นโยบายยอมเสียบ่อย ที่สุด เพื่อให้ข้อขัดข้องของข้าพเจ้าดำรง อยู่ได้ รอคอยวาระสุดท้ายที่ระบอบกล ะโ ในการรักษาเอกราชของประเทศ ไทยไว้ให้ที่สุด.

ภาวะการณืเช่นว่านี้เอง ที่ทำให้ นายบรรณารัฐมนตรี ในขณะนั้นจำ ต้องกลายเป็นผู้เผด็จการ และ คิดค้นคำขวัญ ขึ้นใหม่ว่า “เชื้อ

(อ่านต่อหน้า ๓๔)

ภาพประกอบโดยฝีมือ “แทน”

ปดบ้าง..!

๒. เรื่องของนักการเมืองลุ่มมุต

ข้าพเจ้าจะไม่บอกท่าน ว่าเรื่องต่อไปนี้เกิดขึ้นที่ไหน. เขาเอาไว้ก่อนก็แล้วกันว่า มันคงไม่ได้เกิดขึ้นบนผืนแผ่นดินไทย — ดินแดนซึ่งมีผู้คนผ่านท่วมปากกัน ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เกิดออกกบฏก่อกบฏ. มันจะเกิดขึ้นในอเมริกา — ประเทศซึ่งชาวเราบางคนนับถือเสียยิ่งกว่าพ่อ เพราะอุริวไปกู้หนี้สินเขาไว้จนเข้าเข็มทางแดง, มันจะเกิดขึ้นในรัสเซีย ซึ่งชาวเราบางคนเกลียดเสียยิ่งกว่ากบฏไคเซิน เพราะพี่แกไล่ตีหรือล้มมวมเสดบกรอง — มันจะเกิดขึ้นในพม่า ลัทธิ รมัญ กัมพูชา หรืออังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมันแดง เยอรมันขาว หรือที่ไหนก็ได้ในพิภพนี้ ข้าพเจ้าขออย่าให้เป็นหน้าที่ท่านผู้อ่านเชิญ ยกเมฆ เอาเองก็แล้วกัน.

มันเป็นเรื่องของนักการเมืองและคนธรรมดาคนหนึ่ง คน ๆ นี้ ข้าพเจ้าขอสมมุติชื่อเขา ให้น่าสนใจสมคลั่งกบฏการที่ท่านจะขอยกเมฆตามข้อความประโยชน์อันว่าน่ายสมมติ

นายสมมติคนนั้น อยุ่ยังคงเป็นราษฎรธรรมดาสามัญ เกือบจะเหมือนกับ คาสี ศาสยาบมายาผู้มีคนหนึ่งนั้นแหละ ถ้าหากว่าฉันไม่ใช่สมัยของการทำแคมเปญเลือกตั้งผู้แทนราษฎร. การที่นายสมมติเปลี่ยนสภาพเป็นไม่ใช่คนธรรมดาสามัญขึ้นมาอย่างย่อยยับ ก็เพราะแกนไปสมัครรับเลือกตั้งกับเขาเข้าด้วย ในยุคที่พรรคการเมืองใหญ่เต็มไปด้วยอำนาจ และอิทธิพลพรรคหนึ่งกำลังจะแผ่ขยายมีพรรคประเทศคู่แข่งประเทศ คู่แข่งการแทนตนทุกกลุ่มของคนให้ไต่เต้าขึ้น แทนทุก ๆ จังหวัด ในเมื่อนายสมมติ ซึ่งเปรียบเสมือนสิ่งที่ยึดตัวกระชื้อร้อยบนแสงวิบวิภาแห่งหาญ (โดยเจ้าข้าชื่อเสียเอาไว้ไว้ เรื่องรูปร่าง) โดดเข้าแข่งขันกับเขาเช่นนั้น พรรคการเมืองนั้น หรือจะพูดให้ถูก — พี่เขมของพรรคคนนั้น ย่อมจะเลิกเขมเป็นธรรมดา ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็มีฝีมือแถมกล้าประหนึ่งทวงอาภักดีในยามเที่ยงอยู่แล้ว ความเขมของพี่เขมนี้เองที่ทำให้ นายสมมติกลายเป็นต้องถูกเพ่งว่าไม่ใช่ข้าไท ทั้ง ๆ ที่นายสมมติเอง โดดเข้าเล่นการเมืองครั้งนี้ มีแต่เมื่อเช้าและกระเป๋ายี่เป่าวิ่ง ๆ

เมื่อลม ๆ ทั่วเสียงไปไหนตามใด นายสมมติคนซื่อตรงของเรา ก็เที่ยวตะโกนบ้าง ๆ ว่า “บ้านเมืองมันเลวเองเดี๋ยวนี้แล้วทั้งที่ทั้งจังหวัดเลย ขึ้นปลอไปประเทศชาติเป็นเนิ่นนาน ลองเลือกผมไปเป็นปากเสียงต่อสู้แทนพวกเราสิก็เห็นไร ผมทำงานไม่ได้ ขอให้ใช้ประชาธิปไตยกับผมออกจากตำแหน่งเลย”

เขาเป็นราษฎรธรรมดาสามัญที่ผยองจะขึ้นไปเป็นนักการเมืองบุคคลในเครื่องแบบจึงใช้อำนาจข่มขู่ให้เขาลงมาเดินดินตามวิถีที่เขาไม่ยอม.....ตำแหน่งใหม่จึงมาถึงในลักษณะฉับไฉ่นั่นคน!

แก่ก็หาอยู่ทุกวัน บางครั้งก็ไม่ได้ ๒-๓ ขวบ (ถ้ามีคนเลี้ยง) ไม่เห็นว่ามันจะเป็นสาเหตุให้ถึงกบฏก่อกบฏ.

เพราะฉะนั้น นายสมมติของเรา จึงย้ายหาเลี้ยงหน้าเขาคือไป มีโยโคราเซียร์ มีโยโคราเซียร์ทั้ง

ครบแล้ว ๆ ๆ วันหนึ่ง เจ้าหน้าที่จะมาเคาะประตูบ้านนายสมมติ เขามัวนอนเพลิน เสียงเคาะจึงกลายเสียงเสียงกลืนสิ้นหัวในหูละเสียง เขาตกใจจนออกอาการ นึกว่าแผ่นดินไหวกลดกลิ้งพอเข็ญกลดกลิ้งออกไป เขาก็เห็นผู้ถูกเคาะประตูของนายสมมติ และข้อหาที่ความมาก ๆ

“แกเป็นศัตรูของรัฐ” เสียงนั้น ออกเต็ม ๆ “มาให้ข้าเจ็ดคืน”

“ผ... ผมกลัว” นายสมมติจึงวิ่งไปอยู่หลังเสียงนั้น “ผมเป็นมิตรของประชาชนขออย่าทำ”

“อ้อ... อย่างนั้นประชาชน

คนอย่างแกคิดอะไรว่ากล้าขัดประชาชน... รู้จักประชาชน ? แกเป็นศัตรูของรัฐ... ให้โยโคราเซียร์” เสียงนั้นสำคัญ

นายสมมติตัวนั้น เขานึกถึงปรัชญาที่ท่องจำและเขียน สวดในใจไว้. มาให้ ให้โผล่ออกใจว่า “ชีวิตคนเรานั้นสั้นกว่าคน... สั้นเกินกว่าที่เราจะมาเป็นศัตรูของรัฐ... ผมจะอยู่อย่างผาสุกที่เสียหูกก็ขี้ ขู่อะไรโผล่ไปเป็นศัตรูของรัฐ หรือ ของราษฎร คนไหน”

คำใดเสียงของนายสมมติไร้ผล ต่อหน้าความข่มขู่ที่ไม่มีเหตุผลเช่นนั้น เขาถูกกระชากตัวขึ้น ปลดออก จากบ้านไม่ถึงครึ่งชั่วโมงต่อมา เขาก็ถูกเสียง

คอยช่วน ๆ เข้ากรงขัง.

กรงขังนั้น มีเนื้อที่ ขนาดขมขย คน
ได้สี่ห้าคน ก็แทบเต็มเสียแล้ว แต่
คนที่นายสมมตถูกเป็นผู้ต้องหา เขาถูก
ยักเข้าอยู่ กรงขังมีคน ประมาณสามสี่
คน อยู่ข้างในก่อนแล้ว ผู้ต้องหาคือ
พลสัสเพื่อพักผ่อน เอาแรงโดย การขืน
ซึ่งกันและกัน อาหารที่ระแกกหัวมอ
ไม่เห็นต้นก้าเขียว สิ่ง ที่มอง เห็นชัด ๆ
จนึกว่า ก็คือขุยมะและเลือกตัวแข็ง ๆ และ
ถึง อุจจาระ ซึ่งคน ในนั้น เรียกกัน ว่า
ถ่มมัส

ในวันสามสัปดาห์ที่ออกอย่าง
ลมหายใจในกรงแคบ ๆ นั้น บาง
คนเป็นนักขี้บ บางคนเป็นนักขี้
คนเป็นโสเภณีไม่มีกบฏขืน บางคน
เป็นเจ้ามือสลากรักขมขย บางคนเป็น
โจทพอรแต่ก็ขี้ขโมยก็หาไปสละก็กระ
เถาเอารดทำนุขมิญญูหนักก็หนักใหญ่เข้า
บางคนเป็นพ่อค้า หายเร่กันไป ถึงหาย
เกาะเกาะเมืองสวรรค์ บางคนเป็นข้า
และบางคนเป็นพวกกระทำที่อยู่ที่ไป
มีอยู่ ก็แต่ นายสมมต คนเดียว เท่านั้น
ที่เป็นศัตรูของรัฐ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคย
ขบถ, ไม่เคย, ไม่เคยเป็นโสเภณี
(ในกรณีนี้ ควรเรียกว่าเป็นกระเทยหา
กินจาก พวกกามารมณ์ วิกิตถาร) ไม่
เคย คิด ระอา เลหทัย สลาก กินเบ้ง
รัฐบาลไปเป็นกบฏขายหาเงิน เขาก็ระ
เมาเพื่อ กินรวบคนใจ, ไม่เคยขบถ
เฉื่อยไครเข้า, ไม่เคยแยกหมาทนาย
ไปกระดาก นก สว่างเมือง สวรรค์ คน
โพน, ไม่เคยเข้าโรงยาหรือค้ำแม่
ทองค้ำ, ไม่เคยระรึกไม่ทำที่อยู่กบฏข้า.

นายสมมตขืนเพียงข้า ซึ่งขืนเพียง
คนอื่น ๆ ในห้องขังนั้นเป็นทอ ๆ ไป
จนกระทั่งถึงกับ ความ รังเรง สว่าง
คาคา พอรุ่งเช้าก็ถูกเรียกตัวออก
ไปสอยสวน

“ระยหรือไม่วาย โอ้คุณทนาย...
ระยหรือมิ้งจาเป็นศัตรูของรัฐ? จ้า
ไม่วายโอ้คุณ ทนาย...ถ้าจริงแล้วสภาพ
โทษของเรั้ระยมาไปนะ”

“โทษผมไม่มีหนักที่ไม่มีเขาขอรับ”

นายสมมตคอย เลี้ยง กระคอก นั้น อย่าง
น้อยนอย “เพราะว่าผมไม่มีโทษผิด
อะไร”

“เรื่องเลือกสมัครผู้แทน”
“สม ท้า ตาม สิทธิที่รัฐธรรมนูญ
บัญญัติไว้ขอรับ”

“โอ้ท่าน...เอะอะ อะไร ก็อ้างรัฐ-
ธรรมนูญ เกียรพ่อ...ฮืม...โอ้นวอน...
เกียรพ่อขงล้มเสียมัน”

“หนุ่มทำใจอะไรขอรับท่าน?” นาย
สมมตเลี้ยงสันและชกชกคอก

“เรื่องตั้งคนเป็นศัตรูของรัฐ?”

“อย่างใดครับคิดศัตรูของรัฐ?”

“ก็อย่างอื่นเช่นนี้ โอ้โปรด เคารพ
สมัครผู้แทน ซิ จิ โธ่ไม่หนักน้ำใส่
กระโหลก ขอใจถูกเขาเลี้ยงแล้ว”

“ผมมีกระพรวินเจ้าครับ กระโหลก
ไม่มี ผมแค่กระละเหว้า”

“อ้อ...เอ็งคำข้าอะไร?”

“ผมป่วน...”

“โอ้นวอนมากไปเสียแล้ว... เอะ
ตัวมันไปก็ก่อนไว้นะ”

นาย สมมต ที่ ลึก เค็ม ที่ ล้า หว้ย

สายตาของเขามองขึ้นข้างกลุ่ม ถูกยัก

เข้าสู่ห้องขังเก่าอย่างเดิม พวกในท้อง

ขังมองเขาอย่างรำคาญ เพราะว่าการ

กลืนของเขา หมายถึงว่า ท้องนั้น

เลี้ย เนื้อ ที่ อย่าง น้อย ก็กรวาว ๆ หนึ่ง

คราวฟัก...เจ้าหรวบยื่น:

วันรุ่งขึ้น ผู้สอยสวนเรียกตัว

เขาไปใหม่ นายสมมตขืนขึ้น ทราน

เช่นเดิมด้วยความคิด เขาถูกยัก

เข้าที่เก่าที่เดิม

เวลาผ่านไป วันแล้ววันเล่า นาย

สมมตถูก เรียกตัวไป ซักคอกให้

ให้การว่าเป็นศัตรูของรัฐ แต่เมื่อ

เขาไม่ไปเป็นศัตรูของรัฐ หัวใจของใคร

จะให้เขาสามารถไปได้อย่างไร?

(อ่านต่อหน้า ๓๒)

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

□

แม่ครัวหัวป่า

และแบบโดย "ทฤ"

พ่อจ๋อแม่มดเล็ก

สี่สิบผู้ประจักษ์...แม่จ๋อแม่มดเล็ก...๑๖ จบ.

เสียด

ถ้าฉันมีลูก ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

กางเกง

ถ้าข้าพเจ้ามีลูก ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

แม่จ๋อแม่มดเล็ก

ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

เสียด

ถ้าข้าพเจ้ามีลูก ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

กางเกง

ถ้าข้าพเจ้ามีลูก ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

แม่จ๋อแม่มดเล็ก

ข้าพเจ้าให้ลูกกินข้าวต้ม...ข้าพเจ้าเป็นแม่...ไม่รักลูก...ไม่เห็น

วิทยนาการ

ใครจะยอมเป็น “มนุษย์หิน” ในยุค
ปรมาณู.

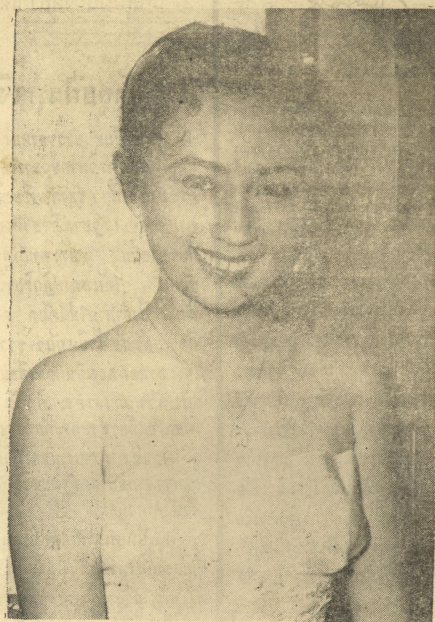
“ภัยจากฝนเหลือง” ในฉบับ
ปฐมฤกษ์ที่วางตลาดไปแล้ว เป็น
เพียงชิ้น ต้นบท วิจารณ์ วิทยาศาสตร์
โทสปีดท์ เท่านั้น เนื้อแท้ของกร
วิจารณ์นั้น จำ ต้องเลื่อนลงในฉบับนี้
และขอเรียนต่อท่านผู้อ่านว่า การ
วิจารณ์วิทยาศาสตร์นี้ เป็นการวิ
จารณ์เนื้อหา และสาระของข่าวเกี่ยว
กับวิทยาการต่าง ๆ ซึ่งชาวโลกเขา
กำลังคลั่งไคล้ ก้าวหน้ากันเรื่อย
มาทุกขณะ มนุษย์เรานั้น—มีวิสัย
ของการเปรียบเทียบ โดยเอาตนเอง
เป็นจุดศูนย์กลาง การเปรียบเทียบ
ตัวเองกับผู้อื่นและสิ่งนอกกาย—ผล
คือให้มนุษย์ต้องมีความพิการ เพื่อปรับ
ตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม นอก
เพื่อการดำเนินชีวิตให้ “รอดอยู่ด้วยดี”
อันใดคนไทยก็เป็นมนุษย์ในโลก การ
เปรียบเทียบเพื่อน มนุษย์ร่วมโลก กับ
ตัวของเราเอง ก็เป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง
ว่า—บัดนี้โลกเราก้าว หน้าไปไกล
เพียงใดแล้ว และเป็นปัญหาที่รัฐ
บาลของเราควรจะรับผิดชอบแค่ไหน?
ไม่ใช่ปล่อยให้คนหัวขาดเข้าเหยียบย่ำ
ที่ แล้วมีบุคคลชนปัญญาชนและชน
อภิสิทธิ์ ไม่ก็คนต่ำต้อยจนจะ “ผละ
หนี” เพื่อเอาตัวรอดแต่ลำพัง!

หลังจากประเทศต่าง ๆ พวกนี้
ร้องขอหรือผลักดันของ “ฝนเหลือง” และ
พิษร้าย ของรังสีกันแน่ ภาพจากการ
(อ่านต่อหน้า ๒๔)

ผลการทดลอง H ของนักเคมีเมื่อ ๑๙๕๔
เด็กจากเกาะมาชอซุซึที่ถ้ำ

เรื่องตลกขบขัน

“คุณแดง” ไม่เล่น “สเตรทเทอรี่” แปลว่า...ไม่ใช่จีนแดงหรอกนะ แต่ชื่อคุณอเมริกัน

หนึ่งเทศ—หนึ่ง ไทย

ตราตุ๊กตาทอง ทำตามเสีย

ลง ไปอย่าง น่ายินดี เพราะจับ ยทไฟ
อุปนิสัยของทองแดงก็ไปอย่างช่วยไม่
ไค คือนายวิลเลียม โฮลเดิน ผู้ควา
เอาตุ๊กตาทองมาขึ้นป้ายขายเรื่อง “Stalag
19” มาแสดงในโรงโหม้เอี่ยมฉอก
คำม จอม ขวัญ ภาพ นคร ตรา ตุ๊ก
ซึ่งมีชื่อเรื่องว่า “Street of Laredo”
หรือ ที่ แดน โขงฉน ราง ภาพ นคร
แกรนด์ตังซีใหม่ในพากย์ไทยว่า “แค้น
กาไร”

คนดูบางคนว่า ผู้สร้างเรื่องไม่
แต่จะให้เป็นนายวิลเลียม โฮลเดิน ใส่ท
ตนเองผิดๆ ไปแล้ว ยังใส่ชื่อของแมค
โดนัลด์ คาร์บี ผู้แสดงเป็นตัว “คา
ไร” อีกไปอีกคนหนึ่ง ซึ่งหนีมาหาญ
น้อยบนเลนไป ไม่สมควรแห่ง “คา
ไร” เขาเสียเลย ท่านจะเข็ดขบ

ความฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ โฮลเดิน ซึ่ง
คิดมาจากการแสดง “ฮันชูททิน”

แต่ “แคนดาวโร” ได้ให้แง่คิด
คือผู้คุมกับเหตุผลของเรื่องที่ว่า ใน
ระหว่างเพื่อนร่วมรักคนนั้น เมื่อเพื่อน
นั้นมีรัก คนหนึ่ง ถูกประหาร ลงไปด้วย
มีอันมีรัก อีกคนหนึ่ง ในกลุ่ม เขียวฉฉ
อีกคนหนึ่งจะต้องปฏิบัติอย่างไรในขณะ
ที่เพื่อนชายซึ่งเหลืออยู่แต่เพียงคนเดียว
ของเขานั้น กำลังไปเยี่ยมหาโรที่มีอยู่
หมายกำลังตามพิณมาอยู่ด้วย และใน
ฐานที่ตัวของเขาเอง กำลังมีตำแหน่ง
อยู่ใน “กองปราบ”

แต่ถ้า ขยทฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
วิลเลียม โฮลเดิน เป็นบทบาทของ
เกรกอรี เปค หรือคนๆ คุยเปร์ ซึ่ง
คนเคย อยู่กับ หนังสือสเตรตเทอรี่ความว่า
ชนโค่นผู้รักที่ไม่ยุติอะไร หรือคนถ้า
เปลี่ยนตัวแมคโดนัลด์ คาร์บีเป็นชื่อโร

นี่ คณิน โคละก็ ผมว่า “แคนดาวโร”
เร็วเสียทีเดียว.

หนึ่งเรื่องแปลก—พิลึกฉฉฉ “คน
เกินทวากเสีย” ซึ่งขี้นัยขึ้นเวอร์
แซล อินเทอร์เนชันแนล ฉฉฉ ใน การ
สร้างนัก ขี้คงเขี้ยวหรือก็ถูกทั้งหลาย
ให้ไปอยู่กับใครอย่างเขี้ยวกวาวเช่นเคย
หลังจาก “พรายล้าน” และ “พราย
ล้านคนฉฉ” ผ่านพ้นไปแล้ว เกือบ
มี “พรายลาฉฉฉ” เข้ามารัก ตาม
ชื่อเรื่องฝรั่งว่า “The Creature walk
among us”

ว่าโดยความเรียงแล้วการประคิ
เกรงกลัวหรือว่ากายให้เป็นกลุ่ฉฉฉ
หรือสัตว์ประหลาดมหัศจรรย์เพื่อแสดง
หนังกันนั้น นั้ววัยขึ้นเวอร์มีฉากเป็นเอก
มาในเรื่อง “เกตุฉฉ” เมื่อแรกๆ ใน
สมัยนั้นคนฉฉฉออกไปดู “เกตุฉฉ”
เห็นเข้าก็ มีอันเสด็จโร โทณเข้า
หวาดผวาศักดิ์โรไปหลายวัน คือมาขี้
มี มีมี มี มีมนุษย์หมาป่า และมีอะไร
คืออะไรมาฉฉฉฉฉ “พรายล้าน”
สักทีฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
ก็กลัเออการที่เกตุ

หนึ่งเรื่องเกตุที่ โรพิลึกพิเล็นก็
ถ้าเราไม่คิดเสียว่าเป็นเรื่องโลก ปด้อย
อารมณ์ให้กันเกินไปอย่าง ความฉฉฉ
ที่เขาระบือนให้โรแรกๆ ใช้ก็ทั้งนั้น แต่
ถ้าเราอ่านเรื่องที่เขาโลกทณแล้วฉฉ
เราพยายามจะไม่ไปโลกเขาละก็อย่า
ไปก็ดีกว่า เสียเวลาเปล่าๆ.

ดวงดาว... ยังคงกัมหนัก

กา อธิษฐาน คือ ไป ที่ ศาลา เล่มกรุง
โคกคังไป... “แผ่น” ของผู้แสดง
เป็นดวงดาว... วัณฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉ
ในเรื่อง “คำอธิษฐานของดวงดาว”
ที่ว่าว่า จะทำงานให้มากกว่าเรื่อง
“คุณแดง” แสดงมาเมื่อเร็วๆ นี้ที่ค่าย
อินทรีเรื่อง “คำอธิษฐานของดวง
ดาว” ฉฉฉฉ ฉฉฉ ฉฉฉ ฉฉฉ ฉฉฉ
เล่มก่อนว่าเป็นขี้ฉฉ แต่จะเป็นขี้
หรือไม่เป็นขี้ฉฉฉ ฉฉ ฉฉฉฉฉฉ

ใบเสมา

มวยการเมือง

การปฏิเสธ ของกองทัพเรือ ใน การไม่รับรู้ในรายการแข่งขันมวย ในวันที่ ๕ สิงหาคม ของเวทีราชดำเนิน ชาวกองทัพเรือไม่ส่วนร่วมด้วยนั้น เป็นข่าวที่น่าสนใจ ของประชาชนคนไทยที่สนใจในกีฬาหมัดๆ มวยๆ อย่างยิ่งเพราะทราบกันแต่แรกว่า ทางเวทีราชดำเนินได้จัดการแข่งขันชกมวยในรายการพิเศษ วันที่ ๕ สิงหาคม ให้แก่กรมสวัสดิการทหารเรือ

แต่แล้ว จังหวะเหตุใดก็ตาม ทางเวทีราชดำเนินได้แจ้งให้กรมสวัสดิการทหารเรือทราบว่า รายการแข่งขันชกมวยวันที่ ๕ สิงหาคมนั้นทางเวทีราชดำเนินจะจ่ายเงินค่าอาหารแถมป่มหรรษาที่เป็นส่วนลด โดยไม่ถูกหักให้กรมสวัสดิการทหารเรือแทนที่เหลือนั้นแหละจะถือเป็นของเวทีราชดำเนินอย่างไม่มีปัญหาใด ๆ

พรชัย ศ. ท่าบง

เมื่อหลายวันก่อนมีประกาศทั่วไปคือ เรนนี่ ทางกรมสวัสดิการทหารเรือเห็นว่าทางราชดำเนินนั้นแจ้งเข้าในแล้ว ถัดกันก็ออกแถลงการณ์เตือน ทางเรือจะจ่ายเงินชดเชยค่าอาหารที่ราชดำเนินจ่ายให้ก็ตามความจริงก็ปฏิเสธทางเวทีของ ส.ท.ร. เพื่อเป็นหน่วยที่สนใจในมวยของกองทัพอันจะจัดขึ้นในวันที่ ๕ สิงหาคมได้รับทราบโดยทั่วกัน

การที่เวทีราชดำเนินซึ่งถือว่าเป็นเวทีมวยที่ใหญ่ยิ่งของเมืองไทย เล่นจนแก่แก่กรมสวัสดิการทหารเรือในครั้งนั้นเข้าไถ่กว่า ทางเวทีราชดำเนินจะเห็นว่ารายการที่ใหญ่โต คงเรียกเงินค่าจากแฟนมวยเป็นจำนวนมากนั้นทำให้เสียใจ จึงเขียนแผนการที่ไม่ยอมให้รายการแข่งขันวันที่ ๕ สิงหาคม เป็นรายการ ของกรมสวัสดิการทหารเรือ โดยเฉพาะ แต่จะจ่ายเงินอาหารแถมป่มหรรษาที่ไม่เสียให้ตามสรรพากรไปให้แก่กรมสวัสดิการทหารเรือ ซึ่งทางกรมสวัสดิการทหารเรือ ยอมรับหรือไม่โดยอ้างเอกสารและหนังสือขอเอกสารจากกรมสวัสดิการทหารเรือว่าเวทีราชดำเนินอย่างก็เอกสาร

การกระทำของกรมสวัสดิการทหารเรือ ในครั้งนี้ เป็นที่น่าสรรเสริญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อราชดำเนินมาเสนอโดยไม่อย่างใดอะไร ไปว่ามีมือค้ายได้และโดยการกระทำของเวทีราชดำเนินในครั้งนั้น ทำให้รายการแข่งขันในวันที่ ๕ สิงหาคม ต้องกระทบกระเทือนไปคืบ โดยเพราะผู้แข่งมวยสมัครก็กัวยพรชัย ศ. ท่าบง ซึ่งคุ้นชื่อกันเป็นฝ่ายชนะมาแล้วใน คี๊กล้อมจักรวาล" ของเวทีลุมพินี เมื่อคืนก่อนกรกฎาคม และการแพ้ชนะของมวยแก้วกัวยพรชัย ในครั้งนั้นเป็น ที่ต้องใจของแฟนมวยอย่าง มาก เพราะการพ่ายแพ้ในครั้งนั้นในพรรคของของประชาชน

(อ่านต่อหน้า ๒๕)*

เมื่อมีข่าวแพร่ลพดว่า รัฐบาลจะเลิกล้ม

นักสู้ปล้นก็หลายก็เกิดปฏิวัติขืนมานานที แก่ใน

นักสู้ปล้นรุกรานเจียมประท้วงคำสั่งเลิก!

นี่เป็นข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเมื่อกลางเดือนที่แล้ว ข่าวนี้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางในหมู่ประชาชนทั่วไป แม้กระทั่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องนี้โดยตรง รายละเอียด ใน ข่าวระบุว่า ตาม คำขอ รัฐบาล ที่จะให้เลิก กิจการ โรงงานยาสูบทั่วประเทศ ในทันที พหุสภาคณะ บรรดานักสู้ปล้นในกรุงเทพฯ และธนบุรีประมาณสามพันคน ได้แสดงปฏิกริยาขบถอย่างเปิดเผยในที่นี้จะให้รัฐบาลเลิกค่าเลิกสิ่งนั้น ซึ่งถ้าหากไม่โดนด คนพวกนี้อาจจะก่อความไม่สงบขึ้นได้ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ยืนยันว่า ข่าวนี้มีที่มาจากสันติบาล โดยการจรวจนายนั้นใช้เวลาตลอดทั้งวันแรมเดือน เหตุผลของนักสู้ปล้นมีว่า เมื่อเลิกสูบไปแล้ว พวก เขาก็จะ เกิดล้มป่วยอาเจียนตายอย่างไม่มีปัญหา ความเดือดร้อนก็อาจ จะกระทบกระเทือนไปถึงครอบครัวด้วย แผนการประท้วงเจียมนี้ ตามรายงานของสันติบาลกล่าวว่า ในชั้นแรกจะ ได้จัดผู้แทนเข้าเจรจากับนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ระดับคำสั่ง เลิกเลิก กิจการโรงงานยาสูบชั่วคราวก่อน.

ผู้เป็นขบถเสนอสิ่งที่มีความภาพร้ายแรงแก่ไทย เพียงโดนหักจะไม่ต้องการในทันละ เพียงคำว่า ปล้นเมืองไทยก็มีชื่อ เหม็นไม่ ไต่ทั่ว ทูตมมโลกอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นปล้นเดือนหรือไม่เดือน อธิปไตยหรือไม่อธิปไตย ผู้ที่รับ ขาป อย่างหนัก ที่ สุดก็ คือ ประชาชน ที่สู้ปล้น และ ครอบครัวของเขาเท่านั้น โดยเฉพาะและส่วนมากครอบครัวที่ยากจน ... กันนี้ คำขอของรัฐบาล ที่จะให้เลิกกิจการโรงงานยาสูบทั่วประเทศ ในทันทีพหุสภาคณะ จึงควรจะเป็นเรื่องที่นำเข้าสู่ของ สรรเสริญ และน่าอนุโมทนาโดยไม่เป็นปัญหาใดๆ และ ควรจะไม่มีปัญหาเกิดขึ้น แม้แต่ผู้ที่ถูกปล้นขโมยเงินอยู่ก็ตาม เพราะถึงอย่างไร ผู้ที่เลิกก็ คง ไม่ ประสงค์ให้ ผู้ที่ถูก ค้างค้าย ค้างความทุกข์ทรมานเป็นอันขาด

แต่ทำไมนักสู้ปล้นจึงได้

แสดงปฏิกริยาขึ้น?

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะ ได้เข้าท่านผู้อ่านไปสู้ปัญหานี้ ขอให้เราเขียนไปดว่าผู้ค้ายหน้า ของ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ นัก

หนังสือ คือหลังจากเสนอข่าวซึ่งยืนยันว่าเป็นรายงานของสันติบาลแล้ว ประมาณ ๔-๕ วัน หนังสือพิมพ์ก็กล่าวไว้ให้กระแสรวดล้น ตามความ รู้สึกของนัก "นิยมคอม" ทั่วไปแสดงความรู้สึกของผู้ที่อาศัยเกี่ยวข้องกับโรงงาน ตลอดจนทั้งพ่อค้าผู้เป็นเจ้าของโรงงาน ซึ่งควรจะสรุปได้ดังนี้

๑. ความรู้สึกของผู้ที่เลิกคนแรกได้แสดงความรู้สึกซึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับนี้เชื่อว่า "เป็นความเห็นที่น่าฟัง" ว่า "ผมเลิกมาที่เห็นมี โรงงานยาสูบที่มิว่าได้ด้วยการเก็บภาษี ต่อมาผมเลิกปล้นแล้วจึงเลิกเอาชื้อไทยไปพยายามรักษาพวกผม พวกผมก็ตั้งแบบหมกเท่านั้นทำ อย่างนี้เรากลัวหรือจริงๆ" อธิบายเห็นชัดว่าปล้นมาแต่เดิมเสีย ๆ ยี่ ที่ความเห็นว่า "อดีตนั้นเพราะเป็นโรคชกสูบแล้วทำให้เสียสุขภาพ" ซึ่งอาจจะหมายความว่า ถ้าเลิกก็เปลี่ยนเสีย

๒. ความรู้สึกของผู้ที่ ประกอบอาชีพกับคนที่ปล้น ได้แก่นักเศรษฐศาสตร์และหมอฉก (ผู้ชก) นักเศรษฐ

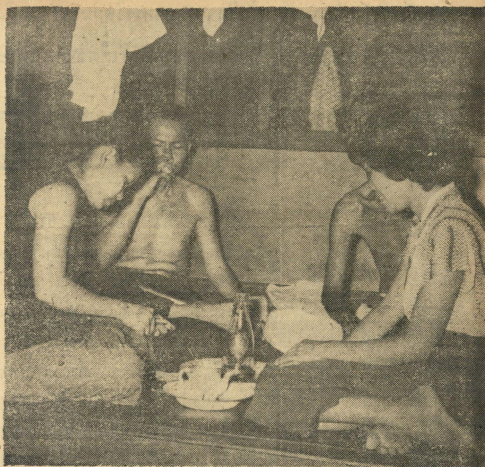
โรงพยาบาลสร้างกรุงเทพฯ ให้เป็นเมืองสวรรค์.

ความสับสนของกลุ่มคนอันแสนสุข มีเบื้องหลัง...!

คนหนึ่งว่า ทำานอย่างนี้มาหลายปี
ก็กินแล้ว ถ้ารัฐบาลเลิกโรงยาฝิ่น
ก็... เขาก็ต้องยกงานนี้... ส่วน
หมอนว ๒ คน ๆ แรกให้ความเห็น
ว่า “ฉันเป็นหมอนว ทากินนวกใน
โรงยาฝิ่น ฉันก็ต้องทากินนวกใหม่คง
ไม่มีรายได้อะไรเหมือนเก่า” ส่วนอีกคน
หนึ่งกล่าวว่า “ถ้าเรเลิกไม่บอกไม่
กล่าวก็แย่ซีคะ”

๓. ความรู้สึกของ พ่อ คำผิ่น
คนหนึ่งเป็นชาววังหัวเก่า เป็นพ่อค้า

หากรัฐบาลจะค่อย ๆ เลิกและผ่อนลง
โดยไม่ค่อยๆ สัมภาษณ์ให้รู้ คำผิ่น
และข้ามนั้น เห็นก็สู้ฝิ่น รู้จักวิธี การอด
โดยไม่ทางโรงพยาบาลจนแก่ชราอย่าให้
มันก็เลิกสันติกัน... รายปี ๒... ข้ามน
ว่ารัฐบาลขี้ฝิ่นได้ ๒๐... คนและให้พ่อ
คำผิ่นตั้งยอดโต๊ะ ๑๐... คนรวมทั้งราย
ยบอีกก็มาก รวมแล้วรัฐบาลมีฝิ่น
ค่อนข้างมากมายคิดเป็นเงิน หลายร้อย
ล้านบาทข้ามนเขาว่ารัฐบาลว่า “รัฐบาล
เขาไปขายก็โดนคนขี้ ทำอะไร

ปัญหาการเมือง

ทำสิ่งให้รัฐบาลไทยตรง เห็นสื่อ
พิมพ์ลงขึ้นก็ไปขอรางวัลจากยศกับ
เห็น... เขาให้ความเห็นว่า “ถ้ารัฐบาล
เลิกแล้วคำผิ่น แล้วความเดือดร้อนก็
จะเลิก แก่ชรา คอยมาก เพื่อ ไม่ค่อย
เพราะชาวเขาภาคเหนือของประเทศ
เรา ทำไร่ ฝิ่นเป็นอาชีพเหมือนกัน
ชาวเขาบ้าน”

๔. ความรู้สึกของข้ามนโรงยา
ฝิ่น ๓ ราย คนแรกว่าถึงแม้รัฐบาล
จะเลิกแล้วคำผิ่นอย่างจริงจัง บรรดา
ฝิ่นจะหมดก็ได้นะ... ย้อนฝิ่นเดือนก็จะ
เกิดขึ้นอย่างหนุหนุทากา เขาก็กลัว
อย่างอื่นก็กิน ซึ่งรัฐบาลสั่งแล้วกลอง
ยาฝิ่นหมดก็หมดแล้ว... แต่ข้ามน
โรงยาฝิ่นเดือนแล้ว ๆ ก็ขายออกไปทั่ว
ไร้งั้น... แม้กระทั่งลูกเขย ยั้ง... ย้อน
ฝิ่นเดือนก็กระหายไปทั่ว แล้วเขาก็
สรุปตามทฤษฎีของเขาเองว่า ถ้า

เขาก็ไม่ซื้อไปมาก ๆ และถ้าวันคำ
ผิ่นจะเลิกทำไร่... เศรษฐกิจของประ
เทศเราก็ถดถอย... ถ้าเลิกช่วยขาย
ก็ถึงแก่...” สำหรับรายสุดท้ายหนึ่ง
สื่อพิมพ์ลงขึ้น ว่า ส่วนมาก เป็น เจ้า
ของ โรงยาฝิ่น ที่ไม่ยอมเลิก แผนขาย
ทำออกความเห็น ว่า ถ้าเลิกแล้วคำ
ผิ่นแล้ว... ฝิ่นเดือนจะกระหายมากขึ้น
และยากต่อการขายข้ามไทยจนมาก
ที่มีรายคำผิ่นอย่างนี้ ฝิ่นเดือนก็ยังจะ
ขายออกมีใช้กันอยู่เลย.

ความรู้สึกและความเห็นของคนทั้ง ๔ ประ
เภทนี้ นอกจากจะไปปรากฏในหนังสือ
ทาง ของ อันที่จริง ข้ามนที่ เลิกได้ โศก ลำพ
ของหมอนวแล้ว... ๓... ประเภทรบที่ข้ามน
ของความมอมเมาและทุกข์ หมดไปของ นักคิดใน
สังคมแล้ว... ความเห็นตลอดความรู้สึกและความ
เห็นเพื่อขอโทษของนักคิด... ความตั้งใจ
ของของเพื่อที่จะให้เลิกการ โรงยาฝิ่นได้เป็นที่
รู้กันมานานแล้ว... ไปให้หมดแล้วเพราะหรือ
งานและคนที่ไปไว้จะให้เกิดการ ในวันนี้
หรือวัน... ที่ไม่อาจจะดับทุกข์กับคำผิ่นได้
โดยไม่มีความจำเป็นในการจะเลิก... จึงได้

เป็นอย่างนี้ก็เท่ากับ เป็นคำวิจารณ์อันดีและ
มุ่งที่จะนำคนทั้งเป็นมากกว่า ใครเอ้าะไป
ได้ดอง... จากวันนี่ไปถึงที่ทุกทางอันนาน
ไป... การกระทำเช่นนี้เป็นการเลือกที่จะมองไป
ระยะยาวเมื่อเวลาผ่านไปก็จะได้... คำนี้ถูก
พูดในระ แสดง ปฏิกิริยา ปฏิเสธ เจตนา... นี้... ได้
อย่างไร... โดยเฉพาะสันติชนซึ่งมองว่าได้
ตลอด... การเมือง นักเลง... ในมาเป็นเวลา
หลายเดือนได้... ไร่ยาฝิ่น และ... ไปถึง... หมด
แล้วหรือ... หรือก็ควรที่จะมีบางงานไปก็
แต่ถ้อยความที่นั่นเอง? หรือด้วยเหตุผลอย่าง
อื่น?

ข้าพเจ้าพูดถึงคน ๔ ประเภทที่
เกี่ยวข้องกับเรื่องฝิ่นมานานแล้วเมื่อที่คน
ที่เป็นทาสของยาฝิ่นออกไป ก็เหลือ
คนอีก ๓... ประเภทซึ่งมีผลประโยชน์
จากคนค้ำฝิ่นโดยตรง โดยเฉพาะ
พ่อค้าและเจ้าของโรงยาฝิ่น... ผลประโยชน์
ของ... เขาจะใหญ่ มหาศาล นัก
ประวัติศาสตร์ สงครามฝิ่นในเมื่อจีน
สนธิที่เรารู้ว่า... การวิจัยผลประโยชน์
ใน เรื่องนี้ถึงกับทำให้... คน
น้อยเลือก... และโดยความจริงการก่อ

ผู้ถือกลองไทยและลูกกลองที่การ
คือ ผู้เพื่อ ความ คง อยู่ของ นาย จะ
ต้องรุนแรงและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม
อันชาญฉลาดที่สุด... สำหรับชาวเรื่อง
นักสู้ฝิ่น แสดง ปฏิกิริยา และ... เครียด
ประท้วงคำสั่งเลิกกิจการโรงยาฝิ่นซึ่ง
เป็นที่ถูกคนอยู่ทั่วไป จากการติดตาม
ข้ามนและสืบสวนอย่างใกล้ชิด ทำให้
ข้าพเจ้าได้รู้เรื่องราว มีนักคิดหลาย
เสียแล้ว... นักสู้ฝิ่นกลายเป็นพระ
ยาฝิ่น ผสมผสาน ของคน กลุ่มหนึ่ง
ไปจริง ๆ... มันเป็นแผนการเพื่อเอา
ประโยชน์จากไทยผลประโยชน์คือไป
อีกให้นานแสนนาน! กอปรโดยจาก
คนผู้ฝิ่นนั่นเอง!

จากคำบอกเล่า ประกอบข้อคิด
เห็นและการนำของ “คนโรงยา”
คนหนึ่ง ซึ่งไม่มีประสงค์ขอชดเชย และ
เจตนาที่จะช่วยเหลือผู้ตกเป็นทาสของ
ยาเสพติดอันร้ายกาจอันด้วยความยริ
สุดที่ใจจริง ทำให้ข้าพเจ้าได้ตระเวน
เข้าออกใน “อาณาจักรควีน” แทบจะ
ทั่วกรุงเทพฯ และรอบๆ... และด้วย
เครื่องแต่งตัวขอช้อที่สุดและกระเป๋
(อ่านต่อหน้า ๒๖)

ขุนคลังบริรักษ์ย่อมรับว่ากู้เงินจากธนาคารโลกมาจริง-จริง

นายควรวรรณเสียงแข็งจะไม่เลิกตลอดชีวิตเด็ดขาด แต่จะออกสามเดือนครึ่ง.

เปรสส์ ดอนเฟอว์เรบซ์

ฝ่ายรัฐบาล

เปรสส์ดอนเฟอว์เรบซ์ นิตยสารที่ ๒๑ ก.ค. นี้ ระบุว่าไปมากทีเดียว เพราะจอมพลคนหัวเหี้ย ขาวๆ สั้นๆ ติตราขการงานเล็กๆ มาเป็นประธานไม่ได้ ผ่ากัให้ออมพลเสด็จออกาศเต่า ฟัน รณนภากาศ รอง นายกษมาทิหน้ำที่คอบได้กลุ่มนักข่าวแทนก็พลกอลมๆ แกล้งๆ ไปได้พอหอมปากหอมคอ

ม.อ. ขน ขลุ่ยไซ โฆนเกเจ้าสำราญบอกกล่าวว่า ท่านนายบมาประชุมไม่ได้เพราะติตราขการ พอมพลเหยี่ยวขาวรู้ว่าจอมพลไม่มา ต่างก็คิดมือเปาะว่าแล้วไอเสีย จอมพลท่านแก่ลูกไม่ไหว เพราะท่านว่าพุงขึ้นเหี่ยว นายคววจะให้สัญญาแบบเบบเพรสส์ดอนเฟอว์เรบซ์ ที่ทำเนียนทำสนมกัหา จอมพลจึงเปิดทางให้นายคววใจมืด ไขว่

ลูกแปแะเซียงก่อน ส่วนจอมพลจะให้เป็นฝ่ายได้มั่งละตาห์ กับอีกประการหนึ่งก็ออกมาจะอีกพวก ขุนพล ไอ้อูๆ แคร่ ไหลลงออกโรงเสียมัว เพราะเป็นถึงรองนายกแล้ว ถ้าออกโรงลูกคอไม่เป็นแล้ว ก็เห็นจะต้องลดตงมาเป็นตัวเสนาต่อไป

ที่ระบุว่าจะเป็น ประธานแทนจอมพล. ซึ่งท่านจอมพลแต่งเครื่องแบบเต็มยศเต็มยศ นอกจากรานันคณะรมต. ก็ยังได้ทรงพระราชมารณกนกไว้ทั้งสัปดาห์ ผู้ใหญ่ก็มีเสกในกรม, คุณพระขุนคลังขอยเบ็คพิยเล็ก ๆ ขวัญชัยยุทธกิจ

คุณหลวงสวัสดิ์กรมทรวร. กร. พยุหเสื่อร่วมรำน หมอหวางนงขุขามเคบพระยาลักพลีธรรมประคัลลั รมค. ยุคิอรวม ประ จาณกรมการทรวร เงินแผ่นดินและ รมค. สหกรณ์

คำถามแรกๆ เป็นคำถามของพวก "เรื่อ ลั" การ คำ เรื่อเงิน ๆ ทอง ๆ สมุทรา สุวัชระ งามแทนพลเอกเดี่ยวว่า การ ส่งเงินไป เมืองจีน หรือ รำนไฟทกวันส่งเงินตามแบบเก่า นั้น มีการผูกขาดกันเพียงไม่กี่เจ้าของ บัคนทรวร ว่า รัฐบด จะ เป็คให้ส่ง เงินไปเมืองจีนไปก็โดยเสรี ขอลามรมค. คลงว่าเป็นความจริงหรือไม่ขอรับ

คุณพระ "เตย ป๋บยังค้อย" ขวัญชัยยุทธกิจ ตอบว่า "เรื่อนี้ แต่เกิมนั้นรัฐบาลอนุมัติให้รำนวันผูกขาดการส่งเงินไปเมืองจีนได้ และอยู่ในความรับผิดชอบ ขุนเลอชง ธนาคาร แห่งชาติ

ต่อมา รำนไฟทกวัน ทั้งนั้น ไป รวมกิจการ แยกไม่ไปปลิกัน เรียก ว่าสหกรณ์ หนึ่งลัฟฟิม์ ฟิน กัฟกัน ร้องว่าบริษัทผูกขาดนั้นคัก คำ ขั้วการแพ่งไป เช่นนี้คักเอากั ขั้วการเหวี่ยงขัองถดง ๒๐-๒๕ สวาคัก เป็ยคัทวามากเกิน ไป ทำให้ผู้ฝากเงิน เกิดขัอรันมาก

สมัที่เจ้านาอถนบคณินมา ประชุมปลุกษา เขาก็ขึ้นว่า อีตรค่าบ่อการเหวี่ยงถดง ๒๐-๒๕ สวาคักนั้นไม่แพง สมัที่ขั้วไม่พอจ ขอลัลดอิก บัคนจะจะไม่ให้อดริลลั และนมได้เรื่อกัเจ้านัที่สนทนามกับเจ้าคณินปลุกษา ว่าจะเปิดรำนฝากเงินกับรำนจะดีไหม และจะเป็นลัดหรือผว่ยประการิก ธนาคารชาติจากนั้นนัว่า คววจะเป็คสิค ๑๐ แห่ง ซึ่งถ้าบ่อการอาจถดลงบ้าง

อีกรวันนั้น สนรำนไฟทกวัน นั้นคัก หมค อยู่สัญญาแน แต่โดยที่กัการจางสิคคัฟนัอูจิง คัอจะไปให้เขา ๑ เคบ เวื่อขอเด้อคัเวื่อจันองเพือนั้น แสงควคัอไปนัเจ็กินจะ ส่งเงินไปเมืองจีนได้ ๑๐ แห่ง ๆ จะเท่าใด ๆ ก็คัได้ไม่จัก

หนึ่งลัอู ฟิมพ์ ตามว่า ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ จอมพลป. บอกว่าเรื่อปลกปล่อย

นักโทษการเมืองทุกวันนี้ ขอลทรวว่านักฎเกณฑ์ว่าไว้ประการิก นักโทษที่วลจเว็ค จะโดย ขั้วการ ปลกปล่อยนั้น ขอลทรวนักโทษซาบ พว้างเพ็ชระอยู่ ในเกณฑ์ถูกปลกปล่อยหรือไม่

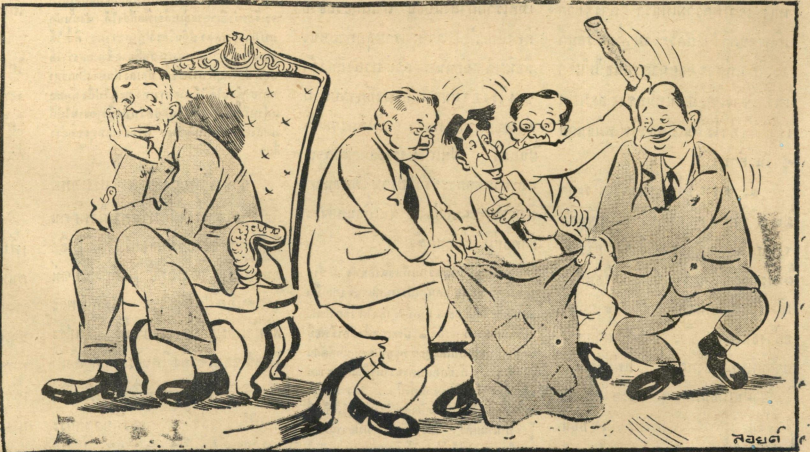
จอมพลเรื่อจากคับอกวว่า เรื่อจันคัจะรัฐมนคัไรคัอมยให้ คุณวการ ขั้วญชาวอง นายกรัฐมนคัไรไปพิจารณา วรทลคัเกณฑ์มาเสี้ยนคั แคนขัคน ก็จิงไม่เห็นว่าคัคัการไปอย่างไรแล้ว จิงคัจะไม่ถือว่าทลคัเกณฑ์ในการปล่อยนักโทษการเมืองนั้น มีเป็นประการิกบ้าง

เลอียค พียูลสวัสดิ์ งามว่า "จะเสรีเรื่อไรคัไร"

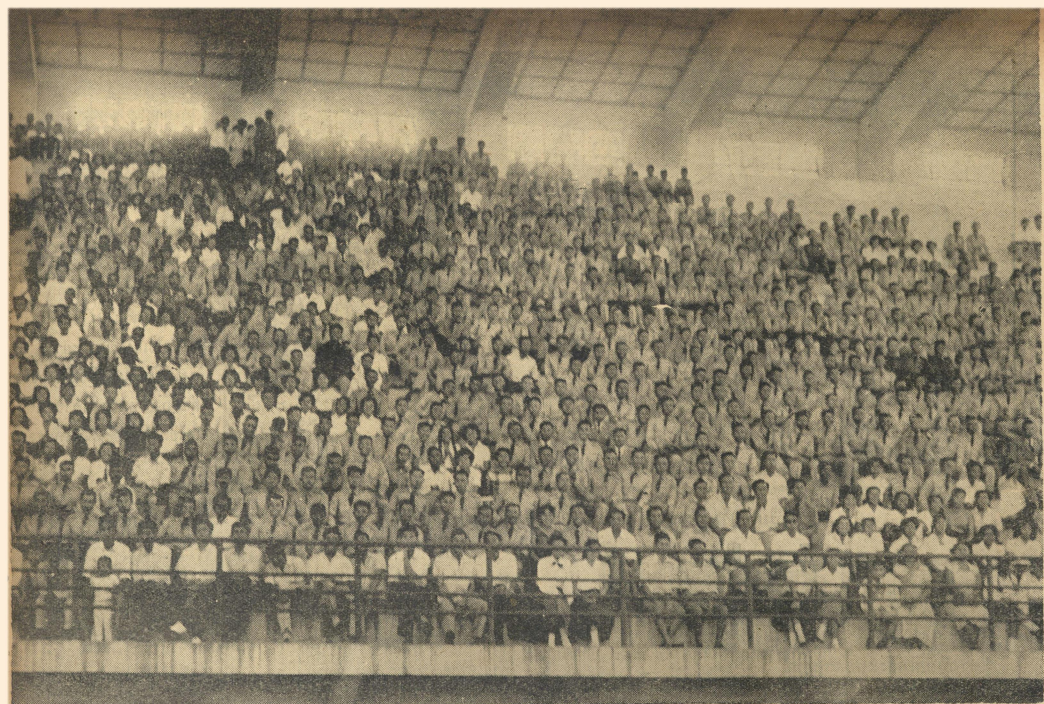
จอมพลฟัน "หมคักว่าคังเสรีจก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ แน"

เลอียค วีระภักท เทยวแก เป็ลย่นขรรษาคักลีลัใหม่ว่า "พรวคัเสวี่มั่งสิคัลยขณนไปหาเสี้ยนในภาอิสาณหลายจังหวัด บัคนได้คันทางกลยมาแล้ว คัเทว เป็น คัปลุกษาของพรวคันอยู่ จิงขอเวื่อแนมว่า ท่านเลขาธิการพรวคั กลยมา รำนขณให้คัประชุมพรวคัทรวหรือขั้วว่า คั

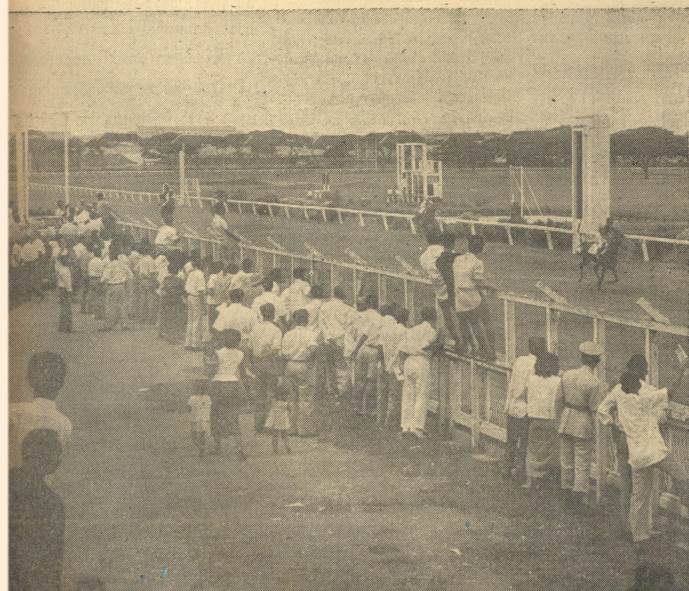
(อ่านคัอหน้า ๓๐)

"เห็นเขาทำหม คุดออกไป"

บน: ประชาชนคนดูกีฬาที่คึกคัก ไม่ว่านัดไหนนัดนั้นที่ข่อมเกิดความสนใจ
ล่าง: ม้าแข่งตัวไหนจะวิ่งนำหน้าวิน ที่สนามม้าบางเสด็จ

การม้าและการเมืองไม่

ในท่ามกลางความคึกคักและ
พรรคต่างๆ ในเวลานี้ ความคึกคัก
มิใช่ที่พรรคใดจะใช้วิธีการโฆษณา
เด็ดพรายอย่างไร ไม่เกี่ยวกับการม้า

คนเล่นม้าก็คิดระยะระยะกันอยู่ ไป
วันตัวไหนจะเข้าเฟลสได้ตำแหน่งรองลง

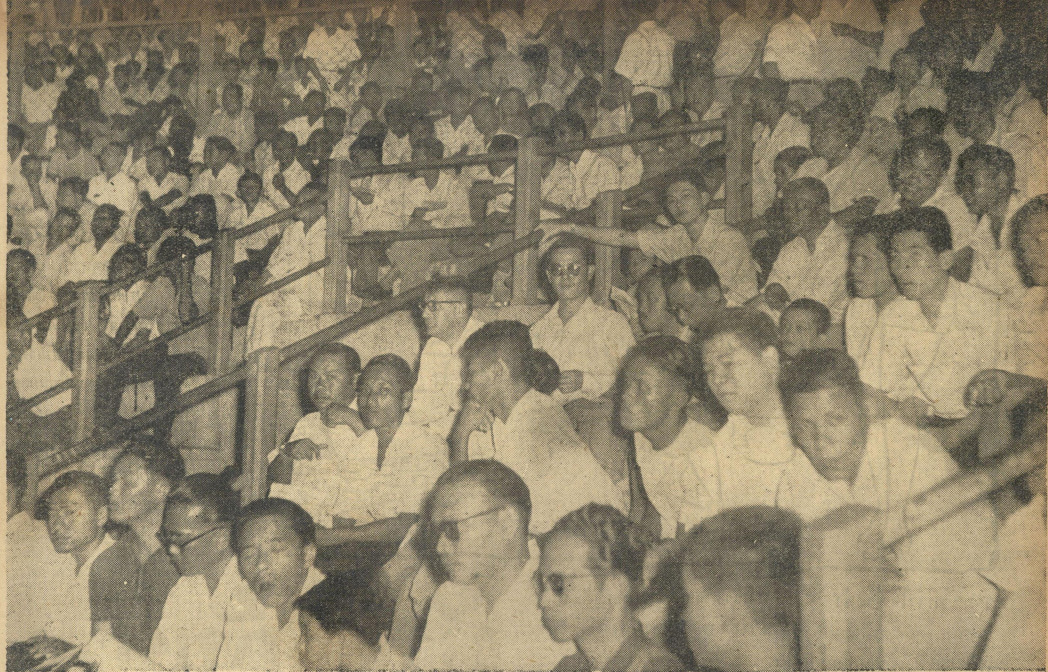
คนเล่นมวยก็เหมือนกันที่คิดระยะ
(ผู้คน) เป็นเขียนตามอันดับ มีการต่อ

แต่ทั้งคนเล่นม้าและคนเล่น

คนเล่นนักการเมืองนั้นต้องระแวงระ
นักการเมืองพรรคไหนเข้าไปในแง่สภา
นั้นแรงร่ำยยิ่งกว่าม้าและมวยอย่าง

ก่อนจะเล่นม้าควรคำนี

คำนึงถึงค่าย.... ก่อนเล่นนักก

บน: คนดูมวยไฟร็อกส์สนับสนุนนักมวยฝ่ายที่คน “ถือหาง” ไว้.
ล่าง: คู่ชกกำลังพันตัวกันอย่างถึงพริกถึงขิง.

มวย ก๊วย

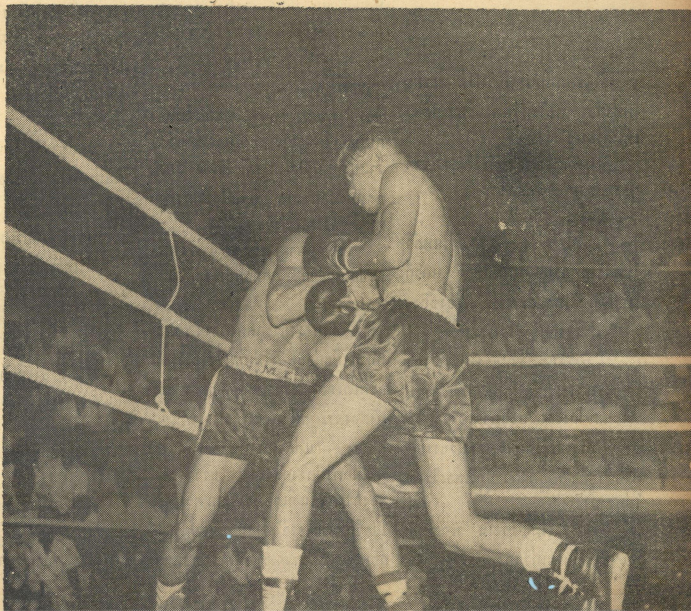
ความไม่คลั่งคลั่ง ของการหาเสียงของพรรคการเมือง
ของประชาชนต่อการมาและการมวยยังคงเข้มแข็ง
งไร ดันลึกหนาบางแคไหน หรือมีกลิ่นดี
และการมวยทั้งนั้น.

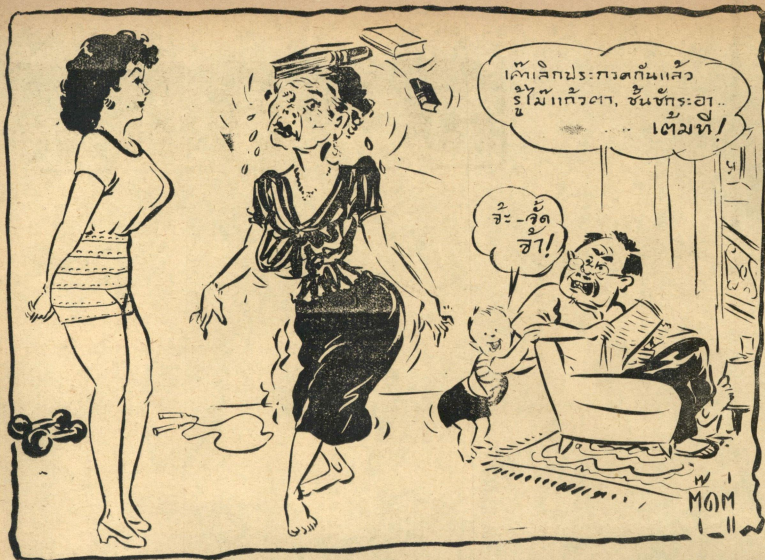
ว่า นักมวยไทย ว่ามาของคอกไหนจะวิ่งไรหน้ามาเข้า
คือมีคนเลวหน่อย แล้วก็แทงแทง. เพราะว่าจะมีโชค
ตะกั้นว่า นักมวยคนไทยของค่ายไหน จะมีมีมือ (และ
งเล่นกันตามธรรมเนียมที่มีมานาน

มวยไม่เหมือนกับ “คนเล่นนักการเมือง” เพราะ
จึงให้ดี คือ หมายถึงประชาชนผู้จะปลงใจเลือก
กบฏบิดเบี้ยวหรือความพินาศต่อชมทั้งปวง
หนา เพราะฉะนั้น.....

ถ้าง คอก.... ก่อนจะเล่นมวยควร

เปื่อง คำนึงถึงพรรคการเมือง

ความซำที่จำใจต้องทำ

สหอาชีพคุณเก่าของหมมหา
หมอกตามเคย เรียกเหล่าปาลาบัง
(ของหม) ออกมาเกิน ชันเคย และ
ก็ตรงระเบียบบ้าน (ของหม) ตาม
เคยเหมือนกัน

เหล่าพรองลงไปตั้งนาน เจ้าจึง
โผล่ออกมาว่า "แห่ม! กินไปตั้ง
นานลิ้มเรียกกับเกล็ดไม้ได้ มีอะไร
เปล่าละ อะไรก็ได้ที่เปรี้ยวเปรี้ยว
เค็มเค็มนะ"

ประเทยเทย เขาทำไปสิ่งที เขา
ต้องการสมปรารถนา!

มันคือ... ปุเค็ม!

เขาไม่ซำซ้อง อะไร ทีระ คิมเหล้า
ไปฟางถูกกัมพูไ้หมไปฟาง แล้วก็
เข้าปุเค็มนี้แหละที่กลายมาเป็นเรื่องซำกรุง
เขาได้ถึงนิยายว่าประเรื่องหนึ่ง

"ลิตเตยเรื่องปุเค็มใหม่" เขา
ถามก่อนที่จะเริ่มนิยายว่าประเรื่องนั้น
สมชักระง บอกลานเขาว่า "ปุ
อะไร? ปุเค็มหรือปุกอง ว่าว่าเรื่องซำปุ
คำซำนี้มา รียปุมาคำปุชณะอะไรนั้น
ไม่ทราบ"

"ไม่ใช่อ... ไม่ใช่ซำซ้องนี้ แต่เป็น
พิศการในนิยายเก่าแก่ คือเรื่องปุก็

หน้า คาเหมือน คนซำอยู่ปุณ ยังไล่
เรื่องราวในพิศการก็ตรงจริง" เขาตอบ
"นั่นละเล่าไป" หมมเร่ง

"ก็ว่าเรื่องปุพิศการนั้น เรื่อง
มันเป็นอย่างนี้ คานทีอโยนิมาเน เขา
เล่ากันว่าในเมืองปุณนี้แต่ครั้งยุวราชาน
หลายร้อยปีมาแล้ว ระหว่างศตวรรษ
ที่ ๑๒ แห่งคริสตกาล หรือ ไร้นี้แหละ
ยังมีตระกูลใหญ่อันมีชื่อเสียงทางขุนนาง
ขุนนางอยู่สองตระกูล เกิดปากชอกกัน
ขึ้นจาก ความคึก ความเหินอัน ไม่ตรง
กันในงานราชการเมือง คือชุกกันง่าย
ว่าเยตระกูลอื่นใหญ่กันเอง กระ
กูลหนึ่งคือตระกูล "โซเก" อีกตระกูล
หนึ่งคือตระกูล "เฮนริ..."

เขาหยุดกิน หันบอกแก่เหล่า
ภรรยาของเขาว่า ชุกกันง่ายก็มาเก่า
แล้วละงั้นก็ว่า

"อันจริงตระกูลทั้งสอง เขาว่า
กันว่าเมื่อตอนที่ยังไม่เกิดเรื่องอะไร
ก็รักใคร่กลมเกลียวกันดี ขวัญของ
ทั้งสองตระกูลต่างก็เลื่อมใสกันดี
กันเอง แต่ครั้งหนึ่งทีตระกูลเกิด
ความคึกไม่ตรงกันเข้า ขวัญของ
สองตระกูลนั้น ก็เลื่อมใส แยกตามกัน
ไปชุก พวกโซเกไม่ยอมคบหาสมาคม
กับพวกเฮนริ พวกเฮนริก็เกลียดชังหน้า

หัวหกกันขาด

พวกโซเกอย่างเข้ากระดูกดำ ครั้นก่อน
มาเรื่องนั้นเข้าถึงชันแกลกก็ คือ
กระดูกที่สงัดโดยคนชั่ววอ ของ แกละ
กระดูกเข้าคลุมยอกกันทางเรือที่ แดม
โนฮูวา ในเวลาน้ำทางที่ศวันคกเคื่อง
ไอ้ชองเกาะอยู่ปุณ ในราวๆ ปี ค.ศ.
๑๑๘๘

สมมัยเขาเดินอัยว่า "อือไม่
เห็นมันจะเกี่ยวกับเรื่องซำนี้หว่า"
เขาหัวเราะหิ "เกียซำ เกีย
อย่างมันคึกคึกแกละ คือคองชักร
กานในทะเลนั้นละ ฝ่ายตระกูลโซเกเป็น
ฝ่ายแล้ว..."

"เลยชุกกับโยกันปุเค็มทั้งตระกูล
ยงั้นหรือ?" หมมถามเขาไป

"ไม่ใช่ซำซ้องนี้ ฟังให้ชัช
ก่อนซิ ฟุโกไม่ ช่างถามเสียจริง" เขา
ชักระเคื่อง

"เดี๋ยว ชันเล่าต่อ" หมมอ่อนลง
ไป

"ทีนั้นเมื่อ ตระกูลโซเก เป็นฝ่าย
แพ้ไปแล้ว ก็ต้องยั้งตีตามประเพณี
ชาปุไร คือกระทำการตีวันมาทกรรม

อย่างนี้กระ โกลงทะเลตาย
หมกหมกตระกูล พวกโซเกไม่
มีเหลือเลยชุกกันเคียว คือ
จากนั้นก็ไม่นาน ชำก็ชัว
กฤษณ์ว่า พวกชาวประมงไป
พบ..."

"ศัลยอนน้ำเป็นแฉดละ
ชั" หมมกศัลยอนน้ำไม่ได้อีก
"ประเดี่ยมนเลย ไม่เล่า
เลย พันนา" เขาไม่โท ยก
แก้วเหล้าให้พวกคองไปโนลาคอ
"ไม่ใช่ชา ประมง ไปพบคพ
ลยน้ำหอก พวกตระกูลโซเก
ที่โคตทะเลตายนั้นหายไป โท
หมกไม่ใคร่รู้ แต่ชาวประมง
ไปพบทุทะเลนปลอก ประหลาด
เข้ามันชั คือบนกระดองมีรอย
ประทับ เป็นรูป หน้า คน คล้าย

คล้ายกับพวกตระกูลโซเกทุกคน เปลา!
ไม่ใช่ปุตัวเดียวกัน ตัวไหนตัวนั้น มี
รอยประทับหน้าคนชุกตัว"

"โอ! ประหลาด... ประหลาด"

หมมเร่ง
"นั่นนะซิ สมกัว่าประหลาด รอย
ประทับหน้าคนบนกระดูกปุณ นั้น เป็น รูป
หน้าศรั ศรีวิสิคิ ทกทุกคนเชื่อกัน
ว่า ตระกูลโซเกไปเกิดเป็นปุทะเล เลย
เรียกปุทะเลนี้กันว่า "โซเกกาน"
และไมยอนกินปุชนักกันเลย เรื่องปุ
ฟังฟังกลั้วกันก็คองยงั้นละ คึกสิ
ว่า ตระกูลทั้งสองนั้นระกักร่วมริ
ราชการบ้านเมืองมาด้วยกัน ที่หลัง
เกิดความคึกไม่ตรงกัน แยกกันออกไป
เป็นคณะพวก เปรี้ยวเผือกเผือกสนัย
สนนวิยาลฝ่ายหนึ่งฝ่ายคนอีกฝ่าย
หนึ่ง ซึ่งถึงมีวาระมีอุดมคติเพื่อระ
โง่งประเทศชาติบ้านเมืองก็ เรือชู
เรื่องอย่างคึกคึกกัน ก็ไม่ยอมมีโอกาศ
ให้กันเลย ต้องพากันให้แตกไปข้าง
หนึ่ง" (อันต่อหน้า ๔๑)

คุณ เห็นว่า พรชัย ควรจะเป็นฝ่ายชนะมากกว่าและเข้าไว้ก่อนพล. ๑ เลี้ยงไว้แก่นักมวยของกองพล. ๑ ไว้ ซึ่งเห็นที่ข้อใจของฝ่ายคณะกรรมการเวทีลุมพินี ซึ่งมี พล.ท. เอ็ม แสดงอุทิสัย. แห่งกองพล. ๑ เป็นนายสนาม และอีกฝ่ายหนึ่งได้แก่ประชาชนคนดู ที่เห็นว่าพรชัยควรเป็น ฝ่ายชนะแน่แล้ว ใน ครั้งนั้น.....

เมื่อความสำคัญ ของมวยคู่นี้ มีอยู่ไม่ใช่น้อย เมื่อทางบริษัทยานันเป็น ผู้จัดการ ทางนี้ให้กรมสวัสดิการทหารเรือในวันที่ ๕ สิงหาคม ทางกรมสวัสดิการทหารเรือ ได้ขอให้ทางกองพล. ๑ ไปอนุมัติให้ไว้แก่นักขึ้นชกกับพรชัยในรายการวันที่ ๕ สิงหาคม เพราะมวยคู่นี้ประชาชนดูกันใจ ต่อการสมัครชกครั้งนี้ให้เห็น ประโยชน์แก่ ว่าใครเป็นผู้ควรเป็นฝ่ายชนะอย่างชาวสาธาเพื่อร่วมมือกับกรมสวัสดิการทหารเรือ เพราะทางกรมสวัสดิการทหารเรือได้ให้กองพล. ๑ จัดการแข่งขันชกมวยขึ้นที่ลุมพินี ซึ่งสถานที่ เป็นของกรมสวัสดิการทหารเรือ พล.ท. เอ็ม แสดงอุทิสัย. แห่งกองพล. ๑ และนายสนามมวย ลุมพินีกับให้ไว้แก่นักขึ้นชกกับพรชัย ตามความประสงค์ของกรมสวัสดิการทหารเรือในวันที่ ๕ สิงหาคม.

แต่ เมื่อ ทาง เวที รายชื่อนักขึ้นชกนั้นได้กรมสวัสดิการทหารเรือ เข้า และทางกรมสวัสดิการทหารเรือไม่ยอมรับเมื่อมีการแข่งขันชกมวยในวันที่ ๕ สิงหาคม กับเวทีรายชื่อนั้น ทางกองพล. ๑ เห็นว่ากรม ชกแข่งขันมวยของเวทีรายชื่อนั้นไม่ใช่งานชกเพื่อหาเงินรายได้ให้แก่กรมสวัสดิการ ทหารเรือ ซึ่งที่ตกลงกันไว้แต่ก่อน จึงไม่เห็นเป็นการสมควรที่จะให้ไว้แก่นักขึ้นชกกับพร

(อ่านต่อหน้า ๒๑)

ต่ออีก

ห้ามบีบบังคับการเข้าพรรค

(ข่าวจากธรรมาธิปัตย์ ๒๖ ก.ค. ๕๘)

ข่าวฉันทน์เกิดขึ้นพร้อมกัน ข่าวการโยกย้ายข้าราชการตามหัวเมืองต่าง ๆ ซึ่งส่วนมากมีผลสะท้อนมาจากการหาเสียงเลือกตั้งครั้งใหม่ทั้งสิ้น ทำให้สมมติถึงวิธีการคุมอำนาจของชนชั้นปกครองไม่ยากนัก เมื่อถึงคราวเลือกตั้งก็มักจะส่งสมมติข้อดีข้อดีออกไปตามหัวเมืองเสมอ ๆ ทั้งนี้เพราะอำนาจการแต่งตั้งและโยกย้ายตลอดจนการปลด ล้วนอยู่ในมือของชนชั้นปกครองทั้งสิ้น และคราวใดที่ "ปลด" ยังไม่ทันหาเสียงแล้วจะชิงการแล้วใช้ หมวักไม่ตองอวยหรือกรับ อย่างกลิ้งลงเป็นอันต้องจำมีพรรคเป็นค้ำยันไปทีเดียว เอ... หรือท่านคงจะว่าแสดงความเป็นประชาธิปไตยของประชาชนก็มิรู้ เพื่อหาคะแนนนิยม ถ้าหากจะเป็นอย่างนั้นละ ก็ว่าท่านเฉยแหลมพออยู่ก็แล้ว

สมัครไปเงินแดงกันแน่นเรือ-พ้อแม่ว่าให้ระงม

(ข่าวจากเดลินิวส์ ๒๖ ก.ค. ๕๘)

คุณเถร. คุณเถร. ท่านรักภักดี ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลไทยร่วมก๊วนอเมริกา ช่วยกันประกาศออกกันทั้งว่า คอมมิวนิสต์คือความชั่วร้าย กินคนคนคอมมิวนิสต์กินคนแก่แห่งความโหดร้ายทารุณและอดอยากยากแค้น แกล้งหนีหนีให้มิผู้คนพากันกระหะเห่ที่ไปมากมายนักก็มิรู้ เอ... ช่างแปลกแท้ ๆ ก็เคย แสดงให้เห็นว่าทั้งไทยและอเมริกาที่มาร่วมกันทุ่มเงินนับจำนวนมหาศาล เพื่อโฆษณาให้ประชาชนเกลียดชังคอมมิวนิสต์นั้น มิได้ผลสำหรับพวกเหล่านั้นเลย แม้แต่เพียงเท่าชื่อนี้ "เอ...ผมชังระสังสยใหญ่เสียแล้วซี มีนัยงักกันแน่น"

สอบ ร.ค.ท. ว่าได้กระสอบพบเงื่อนว่าอีก

(ข่าวจากพิมพ์ไทย ๒๖ ก.ค. ๕๘)

ถ้าผมมีตัวมีหลักฐานสักหน่อย เห็นจะต้องซื้อโล่ที่องค์มา มอบให้เป็นรางวัลแก่ตำรวจยุคคึกคักกันแห่งชกหนึ่ง แปล่าไม่ใช่ให้ในฐานะรักษาความปลอดภัยให้แก่ประชาชนแห่งหรือกรับ แต่ให้ในฐานะที่ความค้ายให้เกิดขึ้นแก่ประชาชนเอง เป็นเช่นเลื่อยอย่างขึ้นที่กล่าวประวัติการเฝ้ารักษา คุณดูเขาเถรเถรไปว่าผมจะแล้งพักทำไม เพราะเกิดขาคันที่ไ้ตำรวจยุคคึกคักกันแห่งเป็นชกกองกลางเป็นผู้ชกหาทุก ๆ ผมจะจรรบีให้ดูพึงชกเล็กน้อก็ได้นี้ นัยกับแค้นแค้นคุณอวย ลี้วระ น.ท. พจน์ พิกทอง ส.ส. สมรรถ ช่างเขยยาม บิงสุวัก พุ่มชู้... ใดเถรออกอย่างเห็นใหม่ครั้น จะไม่เข้าข้อใจอย่างไรได้ อ้อ...ผมผิดขึ้นทั้งข้ออย่างหนึ่งก็ข้อ กลัคนั้นที่กบประวัติศาสตร์ของไทยเรา รัชชนิกความคึกคักของตำรวจยุคนี้ไม่เลื่อยพอจะน่า เพราะมีมันมากเหลือเกินแล้ว

สามีเรณูป่วยขอเลื่อนคดีสัดรัก

(ข่าวจากพิมพ์ไทย ๒๖ ก.ค. ๕๘)

ผมขอเสนอข่าวนี้ เป็นข่าวสัดรักขึ้นหน้าสำหรับสัดรักขึ้น เพราะเป็นเรื่องราวของคดีของนางสาวไทยของเรอ ซึ่งคนไทยเราควรจะได้รู้ไว้บ้าง... เท้าแห่งละครสำหรับหัวขานี้

เอ...หน้ากระดาษผมยังอยู่ก็เอะเขมมิรู้จะคุยกันเรื่องอะไรก็ อ้อเธอเรื่องอยู่หารักที่ก้านครัย (แต่ขอออกก่อนว่าเรื่องก่อนนี้ไม่เกี่ยวกับตอนบนแต่ประการใด) คือผมอยากทราบว่าความรักคือไรกันนะ ใครรักใคร่รักความ ๆ ไปประสงค์ให้มีรักใคร่กัน และความรักขึ้นที่ฟูฟ่องจะเรียกว่าเป็นความรักที่ใคร่ไหม และ... ผมผมเขียนมาใกล้ถึงตอนนี้ เพื่อของผมคนหนึ่งก็บอกเข้ามาสาบายางคนเป็นเอาชายที่เคียว เขาบอกว่าความรักที่แท้จริงต้องมีความรักที่เหมือนคนกินข้าวเมื่อเวลาหัว ก็คือกินกันพอจะพึงชีวิต แต่ถ้าจะกินกันอย่างไม่หยุดยั้ง

(อ่านต่อหน้า ๒๔)

ต่อจากหน้า ๑๕

จึงขอรับเสีย

ในจำนวนคนมากมายที่ข้าพเจ้าได้พบ ขณะนอนอยู่บนเตียงนั้น นอกจากความวิตกกังวลของผู้ที่ติดยา เพราะเป็นโรคยาบ้าอย่างหนึ่งแล้ว ทุกคนก็ยังเห็นว่า "ต้องการเลิก" อย่างเด็ดขาดที่นั่น "ขอให้ช่วยคำยา และแนะนำวิธีรักษาบ้าง ก็พอแล้ว" ข้อสำคัญอย่าบังคับให้เลิกเด็ดขาดในทันทีทันใด เขากลัวจะลงแดงตายลงเสียโดยเลิกเหวี่ยงเหตุโรคนยาบ้าที่มีกลไกซับซ้อน มันจะช่วยให้ไหม ให้สิ่งของได้..." ข้าพเจ้ามีรายชื่ของ ผู้ที่กล้าเปิดเผยตัวเอง

นี่เป็นอนุภาษชายผู้หนึ่งของพ่อค้าและเจ้าของ

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังตระเวน
“อดอาหารควั่น” เพื่อคุ้ยเขี่ยหา
โสมมของพ่อค้าคนเราอยู่ริมทาง ซึ่ง
ต่างคำนึงอยู่เสมอให้เห็นว่าจะเกิดเหตุ
ขึ้นขึ้นมาจากกาเลศสุณี่ขึ้น โดยที่แท้
เป็นแผนการดีเพื่อรักษาผลประโยชน์
ของคณะสงฆ์ฉันนั้น ภูเขาพระวชิรเจดีย์
พุทธโคธ วัฒนธรรมว่าการ กระทรวงการ
คลังได้ให้สัมภาษณ์พิเศษถึงพิมพ์
และหนังสือพิมพ์ในเครือเดียวกัน
ว่า การจะให้รัฐบาลเลิกคำนวณโยชน์
เงินนั้น นอกจากข้าพเจ้าขอให้ของรัฐบาล
ไปประมาณ ปีละ ๑๐๐ ล้าน และยังมี
ปัญหาเรื่องคนขึ้นแท็กซี่อีกไม่ไ้ ซึ่ง
เป็นปัญหาใหญ่จะต้องแก้ไขอีก เพราะ
นอกจากจะลบล้างคนแล้ว ยังมี
เรื่องที่จะกระทบถึงคนถึงแรงงาน ของ
คนชั้นกรรมกรอีกด้วย ท่านว่าท่าน
เองก็ได้รับหนังสือร้องเรียน จากคนตบ

เจตนา ของคุณ พระยารัษฎาฯ ที่ให้ส่งลายมือชื่อไปนั้น ถ้าจะพูดอย่างตรงไปตรงมาก็คือ อยากจะขายผืนดอไปอีก เพราะเป็นรายได้ถึงปีละ ๑๐๐ ล้านบาท และถึงอย่างไรก็ควรจะขาย “ผืนการเมือง ๒๐ คัด” นี่ให้หมดไปเสียก่อน ความคิดของคุณพระยารัษฎาฯ นั้น ความคิดของเจ้าครองโรยบะเสียเหลือเกิน แต่ท่านก็ขยิบตาอย่างนี้ หากคนคิดก็สิ้นขันมา พูกละ เห็นว่านี่เรื่องใหญ่ กว่าถึงกับจ้างชาวต่างประเทศเข้ามาแนะนำ และให้เข้ามาเสีย แล้วด้วย ชาวเราได้พบ นายกรั๊ว ภาสกรประวัติศรี เจ้าของโรงพิมพ์ มณฑล ยางลำภู ซึ่งออกเทศน์ที่นั่นมาด้วยอย่างมมมม แม้แค่ขณะเลิกได้ขยิบตาอีก เขาหัวเราะ กาก เมื่อข้าพเจ้าถามถึงเรื่องนั้น “รัฐบาลของท่าน ที่เขินอย่างนั้นแหละครับ อย่างนี้ไกลเลย ขนาดพระพรหมของเรามาถามว่าท่านได้ส่งลูกหลานกัน มาได้ไหม เท่าที่คิดเท่าไร” ท่านขยิบตาแล้วชวนๆ มาสอนวิธีปลูกข้าวเสียอีก การรักษาป่า-

ທຸກໆພື້ນທີ່

ขาลงคึกคักขึ้น ผมในฐานะคนชั่วและ
 คึกคักขึ้นมาด้วยเช่นกัน ออกระแษ
 นำให้รัฐบาลไทย สมุนไพร ของเราก็ดู
 พอผลไป ไม่เห็นทำเงินก็ต้องจ้างหลอ
 หรือผู้ชั่วเขามา ทำประเทศให้ เลื่อง
 เงินเสียเปล่าๆ ผมเองขึ้นทำการบุญ
 ถิ่นกันจริงๆ ก็ ถ้าเราวิจารณ์ภาครัฐ
 สว่าโรงพยาบาลชั่วกว่าร้านรักษาคน
 พวกรั โขยตรง เหมือนปลุกก็ทำ
 งานให้ทำ และข้อสำคัญ ต้องอย่าลืม
 เลื่อน อย่าให้ มี เกิดความ เท่า นั้น และ
 ปรมา ผมว่าถ้าโยกย้ายให้เสรีขึ้น
 ถ้ามีโรยเงินขึ้นดี ผมซึ่งเคยเป็น
 ทาสมานานแล้ว กลัวเสียแต่เกิดแล้ว
 ะต้องแพ้ด้านว่าฝ่ายทำเกิดพิสมัยเข้า
 อีกคงกลัวความไม่ชอบเลย ”

คุณ พระยารัษฎานุพัชร์ ก็ ะ
เฉลียวใจบ้างหรือ เปล่าว่า หนังสือ
ร้องทุกข์ของคนที่ฝันที่ ท่านได้รับ
นั้น เกิดขึ้นโดยมันสมองอันชาญ
ฉลาดของนายทุน ซึ่งไม่ต้องการ
ให้ รัฐบาล อันเล็ก กิจการโรงบาไฟ
เพราะ นั้น เป็น การ ทำ ลาย ผล ประ
โยชน์ของเขาโดยสิ้นเชิง และโดย
ที่กลุ่มพระนางแสดงเจตนาว่า เสียตาย
ราชโอรสจากภายใน ทั้งยังมี ฝัน
เหลืออยู่ถึง ๒๐ ต้น จึงอยาก จะ
ขายให้หมดก่อน ตามประกาศว่า “แม่
บ้าน” ที่เกิดเอาแต่ได้ โดยไม่ระมัด
ระวังอันหรือกระดกเอาใน สมญา
ที่ว่า นครแห่งความชั่วร้าย ที่ถูกต้อง
ตามกฎหมายแล้ว จึงเท่ากับคุณพระ
ได้ขายเหลือ นายทุนให้บรรลุแผน
การณ้อย่างที่ สุด... เรื่องของ
รัฐบาลของเขาย่อมเป็นอะไร แต่ที่
รับขายของหนักก็คือ การที่สุ่มฝัน
และครอบครัวของเขาเท่านั้น ส่วน
รัฐบาลก็อย่างไร ทั้งนี้ถึง รัฐบาล
ถึงปี ๑๙๐ ล้านบาท!

□ ในสนาม

ต่อจากหน้า ๒๕

ชชในวันที่ ๕ สิงหาคม....

เห็นทีว่าการพิชิตแก้วโศกียกขึ้น
พรชัย ใน วันที่ ๕ สิงหาคม นั้นน่าจะ
ระอื่อนลง ทางนายพร พาดิษฐ์ภักดี
รอง นายสนาม มวยราช คำเนิน แทน ที่
ระโศกียกของกองพล ๑ กลับไปเล่า
แจ้งแก่หลวง ไซ กนิยาน พล. ท. พิชัย กุล
ดิษฐ์ ผู้มาร่วมมือ ช่วยสนับสนุนการ
แข่งขัน ชกมวย ของ เหว ที่ วาส คำ เนิน
ว่าทางกองพล. ๑ โดยเฉพาะ เสธ.
เอิบ แสง อุทัย ไม่ให้ ยัว แก้ว มา
ชก กับ พร ชัย ใน วันที่ ๕ สิงหาคม ซึ่ง
ทางนายพลไปไว้เคอร์ฟิยที่เอื้อเอื้อ
หมกมุ่นมาอยู่ ๆ ว่า "เอ เสธ เอิบ
แสงอุทัย ไม่พา ะเป็นไป ได้อย่างไหน
หรือว่าอะไรโรคนัยหรือ"

ฝ่ายรองนายสนาม พร พาดิชัย-
ภักดิ์ หัวหน้ากองช่างสำนักงานทรัพย์สิน
ส่วนพระมหากษัตริย์ ก็ตอบออกมา
ยิ้ม ๆ....

“ผมกับ เสธ. เอบก็ไม่เห็นมีอะไรกันครับ เวทีลุมพินของเสธ. เอบ ผมก็สนับสนุน อยู่เหมือนกันนะ”

เพียงเท่านั้นก็ยังไม่วางใจว่า
นายขนิณทิว ขนดริกร แห่ง กองพล ๑
วิทย พรชัย ศ. ทำอย่าง ไรได้ชักกัน
วันที่ ๕ สิงหาคมพ.ศ. ๒๕๐๑ “ มวยการ-
มือง ” คุณ ก็มีความสำคัญคนหน้า
ปากแล้ว

ยอชชาย นายบัวแก้ว แห่งค่าย
นครกิจ สังกัธราคารทหารกองพล
ในชกภัย สงบ สราคม ในรายการ
วิทยุ มระหว่างทีม "พระเจ้าเสือ"
ยัทีม "มหาสารคาม" ณ สนามไช
ชาค่านเน เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๒ กรกฎาคม
ปรกฏว่า บัวแก้ว แห่งทีมพระ

เจ้าเสี้ยนพันเอกเอาทัพ ส่งสารคามไป
อย่างไม่นานะเป็นไปไ้ เล่นเอาแฟน
มวยสวกกันเกรียวกราว หว่า ยั่วแก้ว
“ลัม” มวยเข็นเสี้ยนแน่แท้....

ระหว่างเรื่องมันเกี่ยวกับพระขัณฑ์ จะ
ชกกันไว้หรือไปไหนกัน & สิ่งทาม
ซึ่งเรากำลังทำกันเป็นทิวักอยู่กัน
ยอกชายชน บัวแก้ว มาเห็นคนออก
ส่ง สารทาม อย่างไปเป็นท่าเช่นนั้น
แผนการดีของเรากำลังทำกัน ที่เรา
บัวแก้วมาพักกับ พระขัณฑ์ อยู่ไป
เพราะความสำคัญ ของบัวแก้วนั้น
ลงไปเสียแล้ว เพราะหากเราบัวแก้ว
ไปชกกับ พระขัณฑ์ อย่างนี้ ขึ้นมา
ก็ เหมียมันไปหรือ จะไปกัน
ไปส่ง สารทาม เพื่อไปพักกับ
พระขัณฑ์ ไว้กับ & สิ่งทามเสียแล้ว...

ระหว่าง...กรมสวัสดิการทหารเรือ
เวทีอุทพินิ, เสธ. เอ็ม แสงฤกษ์, เวที
ราชดำเนิน นายพร พาณิชย์ศักดิ์, บั.
แก้ว ชนตกิจ และ พรชัย ศ. ทำยาง
ไมโครทีนใครทะเลควบี่ที่จะต้องมีส่วน
เกี่ยวข้องใน "มวยการเมือง" ครั้งนั้น
อย่างไม่มีปัญหา อะ! จะ "มอบ" คิดให้
มันเปลืองสมองไปเลย...

☐ ออกอากาศ

ต่อจากหน้า ๔๒

การรับผิดชอบที่ใหญ่กว่านี้มาก่อน
ที่สิ้น. แต่ก็เป็นปัญหาที่น่าขบคิด
อยู่ไม่น้อยเหมือนกันว่า ทำไมมาตรการ
ที่จัดโดยท่านผู้รอบรู้ทางวิชาการ
ส่วนมากเหล่านี้. จึงมีขนาดเล็กและคุณ
ค่าต่อการปรับปรุง โอบุ้มนั้นที่แตกต่างกัน
จากกันเหลือเกินจนยากจะเปรียบเทียบ
เป็นหัวข้อสนทนาได้จริง สักที
วิทยุแห่งนี้ไม่มี “มาตรฐาน” แห่ง
การดำเนินงานแน่นอน.

อาทิเช่นรายการ “ตอบปัญหา
รอบโลก” ซึ่งผมเคยปรบมือให้ จัก
ยกคุณ จามร รังสิกุล เป็นต้น. แต่
อันแต่ไร เคยเป็น รายการ ซึ่งนับว่า

“เยี่ยมที่สุด” ของสถานที่วิทยุ ท.ท.ท.ก็
รายการหนึ่ง เพราะนอกจากจะได้
ความสนุกสนาน... สักเซวัมและโศ
พริบของยูทูปบั้นูทาฟักป่วนแล้ว บังได้
ความ รอนๆ ในเกร็ดเล็ก ๆ น้อยๆ
คือน่าขบขันของชาวอิตาลี. แต่มาใน
ระยะสี่ห้าเดือนผ่านมานี้ ผมรู้สึกตัวว่า
การนี้ หย่อน ความ ก็เด่น ลงอย่าง มาก
มาย. บัคบาและสอแตรกลดไป
ไม่จำเป็นมากขึ้น. บั้นูทาซ่งเคซังก็
ในรายการครึ่งหนึ่ง ๆ ก็เด่นและพอ
ได้เด่นตัวคู่กับบั้นูทาทุกกัน. แต่
นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ให้ออกัน ไม่ถ
สลับบั้นูทาอัครกับบั้นู. เพราะเวลา
ทั้งหมดถูกพลาไปกับการประชาสัมพันธ์—
พันธึนกันและทดลองแบบ “สิดเพื่อ” ไม่
ได้ความ !

คุณจ่าน รังสิกุล ได้เคยรับคำอุปมาอุป
มัยว่าเป็น “จ้าวปัญหา” ของเมืองไทยและเทศ
สร้างวิธีการแก้แค้นภายในการควบคุมปัญหาไว้หลาย
แบบ เช่นแบ่งพื้นที่ที่มีข้อพิพาทเข้าหาชัคฆะ
แผนรวมขณะเกิด,ให้คู่กรณีปัญหาไว้วิธีจับฉลาก
ตอบ และอื่น ๆ ซึ่งคนมาดัดกัน แต่มีข้อวิ
การเหล่านี้จนเขาต้องไปอยู่ประจำหลาย จนมี
ผลสะท้อนให้รายการนั้นหมดความ น่าสนใจไป
เป็นกอง.

รายการ ซึ่งยังคง ความเข้มข้น
สละการให้สัมภาษณ์แบบอย่างนี้ ผม
คิดว่าเห็นะไ้แก่รายการ “รอบเมื่อ
ไทย” ซึ่งทำโดยคุณ สวรรคิต วิริยะ
ศิริ เพราะการตอบระยะเวลาอันยาว
นานเช่นขอมัย “รอบเมื่อไทย” ยังไม่
เคยแสดงให้ พยายาม ถอด ถวง โทน
ถักกันเคย. แต่เพิ่มคนสว่ร่นกัน
ขึ้น. เริ่มจากนายประทีปคุณ ๆ ซึ่ง
ไม่เคยร่วมฟัง ไป โปรดรับรายการนี้ไว้
เพื่อมาสนิใจกับรายการหนึ่ง ซึ่งระ
บให้คู่กันพ่ทุก ๆ วันศุกร์ ในเวลา
๑๑.๐๐ น. ครอง

ส่วนรายการซึ่งผมเห็นว่าสถาน
วิทยุท.ท. ควรจะยกเลิกได้บ้าง
สิ้นเชิงแล้วก็คือ รายการ "สัมภาษณ์
วิวัฒนาการอาชีพ" เรื่องชวนคิด
ชวนอ่าน และ "ละครล้อ" สองราย
การแรก ซ้ำ ๆ ซาก ๆ จัดจนไม่มี
รส ชวนเบื่อหน่ายมากกว่าชัก
ชวนคนเห็น. →

สำหรับรายการหลักคือ “ละครล้อ” นั้น ผมขอพิศวงใจอยู่ทุกครั้งที่ใคร่
 วยฟังไม่ว่า ผู้บริหารกรมศิลป
 วัฒนธรรมอย่างไร ทั้งกิจการแสดงละคร
 ไปจนถึงเผยแพร่ ออกมาสู่ประชาชนผู้ฟัง
 ชุดประจำยุค ๆ ละคร อ. ทั้งหลาย
 นี้... ไม่มีหลักการแสดงอย่างหนึ่งอย่าง
 ใดสื่อให้ เห็นชัด ว่าจะไปโน้มน้าว
 อย่างไหน. ล้อล้อเล่น ก็ไม่เชิง. (เพราะ
 ไม่รู้ว่าล้อใคร... หรือล้อถูกล้อ)...
 ตกๆ ขี้เกียจ... ไม่รู้ว่าควรจะทำเรา
 ใดควรไหน... เพื่อล่อลวงอารมณ์
 เล่นๆ ยังไปกันใหญ่ เพราะทุกคนทั้ง
 ฟังชวนให้ผมยกหัวมากล่าวส่ายไป
 และถอนหน่อ ไปงานผม ก็คงต้อง
 เกตมนานแล้วว้ ผู้แสดงบางของ
 รายการนี้ไม่สู้จะเคารพต่อบทบาทการ
 แสดงของตัว... ไม่รู้จะเคารพต่อการ
 ร้องฟังของประชาชนเลย, ด้วยการทำ
 กำลังแสดงอยู่ปล่อยเสียงหัวเราะหรือ
 เสียงกระซิบเข้าแทรกออกมา ทำ
 รวกับว่าเขาไม่ได้กลั้ว มาออกอา
 กาศ แก่กัลลยสุขยากินเล่นอยู่
 บ้านขี้แงแหละ !

โพลางแล้ว... ผมเห็นว่า “ละครล้อ”
 ควรจะมีมาตรฐานของตัวเองได้ละ ขึ้นอยู่กับ
 ตัวไปแต่ทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญชอก
 ษนั้นเข้าเท่านั้น ซึ่งจะเกิดความ เบื่อหน่าย
 ตามไปดังสถานี ท.ท.ว. เอออีกโหลหนึ่งด้วย.

คณะ “ปัญญาพล” เคยสร้างชื่อเสียงมาอย่างกึกก้องในสมัยหนึ่ง ทาง
 สถานีวิทยุกรมโฆษณาการ ด้วยการ
 เสนอละครล้อชีวิตประจำวัน ในแบบ
 ชวนหัวสั้น ๆ ชุด “ครุฑ ดมดริอ”
 ซึ่งได้รับยกย่องคึกคึกใจจากประชาชน
 ทั้งในเมือง แคมายหลังขึ้นเขาลง
 เพราะคณะปัญญาพลเลือกการแสดง
 ไป ผมได้ทราบว่าใน คณะละครล้อชุด
 อ.อ.อ. มีคุณพูลลาภ อนุมาน (แล้ว
 แก้วบัว) ร่วมแสดงอยู่ด้วย ถัดก็พิพ
 ษ์ มีลายมือของคุณพูลลาภ ทางกา
 แสดงชวนหัวโคได้ ทรายกัน ค่อยๆ แล้ว
 ทางสถานีวิทยุ ๑ ป.อ. ผมจึงอด
 ไม่ได้ว่า แทนการออกอากาศอย่าง
 เลียนเลียนจำเช่นนั้น หากคุณพูล

ลาภจะคิดพิศวงพลางหัว “ล้อเลียน”
 ใหม่ ด้วยการนำชุดละครชวนหัวสั้นๆ
 มาแสดงแทนเสียเลย ก็น่าจะดีไม่น้อย
 และระเนน ขลุ่ยทุ่แก ผู้ร้องรายการนี้
 มากโขทีเดียว !

รายการซึ่งนำเสนอกับรายการ
 หนึ่งของ ท.ท.ท. ก็คือ รายการ “สมท
 สนิท” และ รายการ “ชุมนุมอภิปราย
 ปัญหาสังคม” อันเป็นสาระประ
 โยชน ทุกท่านและผู้ฟังทุกคน ให้ทั้ง
 ความรู้-ความึก, อย่างไม่มี รายการ
 ไหนเทียม แต่ผมคิดว่ารายการนี้ ระ
 เก่นชนไปอีก ถ้าผู้ทำจะไม่ใส่ใจผู้
 มาอภิปรายให้ เข้าใจอันนี้ไปทุกคราว
 หมายท่าน เกิดอะไรกลายเป็น “ดรา
 ญาน” ไปเสียแล้ว และถือประการหนึ่ง
 ซึ่งควรจะหลีกเลี่ยงอย่างมากคือ อย่า
 พยายามให้ผู้ อภิปราย ประทับกัน
 ใดๆ ไม่ทำเช่น อย่างที่ทางวิทยุ ๑ ป.อ.
 ในรายการ “ข้อคิดควรไข” เคยปรากฏ
 มาแล้ว ระหว่างท่าน “ผู้ช่วยชายใน
 ทางศาสนาและกวี” ท่านหนึ่งกับท่าน “ผู้
 เชี่ยวชาญทางภาษาต่างประเทศ” อีกท่าน
 หนึ่ง หรือจะเรียกอย่างการเมืองน้อย
 ก็ได้ว่า ระหว่างท่านผู้ “หัวก” กับ
 ท่านผู้ “หัวกวนหัว” เคย “ออกลูก
 แฉ่งแทงลูกอื่น” กันมาแล้ว ทุกครั้ง
 ที่มาพบกัน ณ ผู้ฟังอีกหลายราย

และถ้าทำได้, วัณ คณิต
 ผู้จัดรายการ ลงทุนเชิญ และ
 เชิญ ม.จ.หญิงพูนพิสมัย ดิศ
 กุล, ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช,
 ดร.หยุด แสงอุทัย, คุณสังข์
 พัดโนทัย, คุณเสวีธรรม
 รังษี, อันแล้ว แล้วแต่เป็นนัก
 คิด, นักเขียน, นักพูด ทุกคน
 มาออกอากาศ อภิปรายปัญหา
 บ้าง ผมก็เข้าใจว่า จะทำให้ผู้
 รับ ฟัง ได้ รับ ความรู้ เกี่ยวกับ
 ศาสนา, ขนบ ธรรม เน้นประ
 เพน, ปัญหาประจำวันทั้งทาง
 บ้านและทางกฎหมาย เพิ่มขึ้น
 อีกมากมายทีเดียว ซึ่งเท่ากับ
 เป็นการท้าวของ รายการนี้ให้

ไฮ-สปีดตา

เข้ยมรสขื่นอีก น้เอง.

□ วิทยากร

ต่อจากหน้า ๑๘

สุดท้ายสำหรับรายการแนะนำของผ
 ึ่งระให้ คือผู้รับฟัง วิทยุ ท.ท.ท. ก็คือ
 ทุก ๆ เวลา ๒๐.๓๐ น. ของ วัน อังคาร
 อย่างนี้เข้ยมรสขื่นรายการ “บุรุษลัดลิ
 ึ่งจักโคย อาจารย์ โอวัน ทัณญ์ขึ้น
 แต่เล่าโคย อาจารย์ เสนาะ ทัณญ์ขึ้น
 เสียงกรวย เพราะรายการนี้ มีอะไร
 เก๊ๆ ที่พอจะเรียกเลือกให้ถูก เพราะ
 ความคึกคัก ก่อนนอน ก็เป็นอย่างนี้ที่
 เกียว.

ตามที ทัณญ์

□ ตะโก

ต่อจากหน้า ๒๕

แล้วล่ะ! เขาไม่เรียกว่ากันแก้วแล้ว
 “เงี้ยวว่าอะไร” ผมถาม
 ขึ้นอย่างทวน
 “กระ”

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านไปแล้วไม่นานนัก
 สถานการณ์วิฤตศาสตร์ของสหรัฐก็
 ทำต่อแสดงขึ้นในอีกคราวว่า การก
 ล่องเรือนิวเคลียร์ไม่มีผลร้ายเพียงพ
 ถึงขนาดทำให้เห็นฟ้าอากาศของโลก
 วิปริตไปได้นั่นเอง ตลอดเวลา ๑๐ ปี
 แห่งยุคหลังปรมาณู. วงศ์กัมมันตภาพ
 ไม่เคยมีอุปาทานแก่ธรรมชาติเพียง
 หนึ่งวัน ๆ คำแถลงนี้ นักวิทยาศาสตร์
 อยู่นิ เข้ยมรสขื่นอีกทุกคำซึ่งเห็นเห
 ็นด้วย แก่กระนั้น. ไซ่วาคริสต์ช
 ภัยคงถือเอาการทดลองทิ้งระเบิดของ
 สหรัฐมาขึ้นบนขบวนแล้ว สหรัฐ
 ระเบิดต้นเหตุทำให้ เกิดไฟระเบิดถล
 ล้างโลก หากไม่คิดระเลียดการทดลอง
 เสีย

ส.ส. ภาคใต้ร่วมขัย รบค.น้อยพัน

(ข่าวจากหน้า ๒๖ ก.ก. ๕๘)
 เ่งจเรจระกษณ์ แก่โกถ่ลัดลิ
 อย่างนี้ไม่ว่า ส.ส. คนใดก็ตามจะเงิ่น
 มาทั้งนั้น ความคมนาคมก็ซัดระเค็ด
 เอาเรื่องเอาอย่างน่าเลื่อมใส ทั้ง ๆ
 ึ่งคนทั้งแก่ได้ใช้มาเป็นผู้แทน ไม่
 เคยพูดอะไรกับเขาเลย เหมือนค
 หนึ่ง ตระล ซึ่ง ส.ส. แต่ผู้ใด ระ
 กระถูกให้ข้มหรือข้ออ้าง ขวนให้
 นำสมเพทแก่ผู้ฟังหนึ่งนัก แต่มา
 คนนี้คึกคักนั้น มีเรื่องพูดอย่างน
 สามวันสามคืนไม่ย ความจริงเ
 ผมไม่อยากจะพูดเหมือนกัน เพราะ
 เหมือนเข้ยมรสขื่น แก่โกถ่ลัดลิ
 ผมจึงขอเตือน ขระกาท่านผู้แทนที่เคย
 เป็นตัวแทนตระกูลทั้งหลาย จงอย่าได้
 พยายามจะมาออกเ่งเอาความคึกคักใน
 คนนั้นเลย เพราะประชาชนชาวใต้
 หมดแล้วว้ “ใครยัง ก็เป็น ตัวหนึ่ง
 ะล่ง”

ต่อข่าวหน้า ๒๖ วิทยาศาสตร์

ขึ้นฝ่ายทหารบางของสหรัฐเ
 ก็เคย ปล่อย ข่าวแสดง ความ หนักใจ
 ออกมาว่า หากสหรัฐกับโซเวียตทำ
 สงครามกันเมื่อใด ก็ยากแล้วชาว
 โลกในประเทศเป็นกลางผู้ไม่รู้อัน
 ึ่งหน คับ ข้องใจ ก็คือเสียง กับชาติ
 สงครามหรือใกล้เข้าจะเบ็ดจะพล
 ินหากได้ด้วย กระว่า ๆ อย่างตัว
 ราว ๖ ๒-๓๐๐ล้านคน เพราะแ
 สหเทของชน อำมาจะเบ็ดและเพ
 ใดน ที่รับสำนิมณฑลที่จะถูกล
 อดไปทางที่ทหารของตน

คณะนักวิทยาศาสตร์ชาวประเทศ
 เข้ยมรสขื่นนักวิทยาศาสตร์มีนภาพแล
 ยังสนใจต่อข่าวที่ว่าสหรัฐกับ โซเวีย
 ึ่งเงิ่นระเบิดทาง เทียมชนหัว ก็น
 หนาน. นักวิทยาศาสตร์ของเขาก็
 ักละ ความพยายามในงาน คึกคัก
 ะหาให้รู้ข่าว ความเค็ดอน ไหวแห่ง
 งานทุกระยะ ความยาก “กันไว้

ហុក្ខិយធម៌ហុក្ខិយ

เคยมีอยู่บ้างเพื่อเป็นสื่อในการศึกษากัน ว่า
เด็กมี “หน่วยวัด” หลักในข้อที่ ๒
หลักตลอดเท่า ถ้าออกก่อน พยางค์ต่อไปหรือ
เมื่อขึ้นที่ ๔ พยางค์แรก พยางค์ที่สองขึ้นด้วย
พยางค์แรกก็เอาข้อนี้ ทิ้งเสียก็เป็นที่ระแวง
เพราะเอาข้อนี้ไว้ถึงจำเป็นเมื่อต้องมากรูบทวน
พยางค์ที่ ๒ มีคุณอยู่ ถึงแม้ว่าข้อสำคัญกว่า
ແມ່ນັ້ນ บัดนี้ ได้เห็นเด็กไทย ครูบางท่านก็
การแพทย์ ๒ ไว้ว่าใครละเขาไม่แตกข้อนี้ผู้
แสดงก็ยังไม่อยู่ในนั้นเสีย (ข้อที่ ๒) ว่าทั้งนี้
ถ้าไปตั้งหาข้อหรือข้ออื่นมีอยู่ที่ ๒ มีคุณอยู่
ว่าตั้งแต่พยางค์ที่ ๒ ถึงจะแตกขึ้น พยางค์ไป
นี่ก็เห็นเป็นภาษาไทย บัดนี้ในข้อที่ออกก่อน
ของแฉะและพยางค์ ๒ ค. คือที่ ๒ จะแตกตอน
พยางค์ที่ ๒ ถึงจะแตก พยางค์ ๒
คำออกข้อนี้ก่อนเพราะพยางค์ ๒ รวมเป็น ๑

เมื่อเทียบกันวิถีปฏิบัติราชการ เพื่อสวัสดิภาพของประชาชนเช่นนี้ กับวิธีการดำเนินงานของบุคคลในหน้าที่ของรัฐบาลแล้ว ฟ้าห่างไกลกันลิบลับ นักการเมืองต่างชาติของไอบางคนสามารถไปซื้อเครื่องมือของทางราชการไป "ตรวจราชการ" ต่างจังหวัดได้จนเป็นเหตุให้เครื่องมือไปสละปะปนได้แก่คนไทยใหม่ ๆ โดยทางคนนั้นเสีย

[illegible]

ประเทศไทย จำเป็นต้องก้าวขึ้น
มาให้ทันกับแนวโน้มของประเทศไทยในด้าน
การขึ้นชื่อตามรัฐต่อตัวบริษัทสินค้า
สังคมและเหตุการณ์ปัจจุบัน ให้เป็น
ผู้นำในกระแสรองเท้าแฟชั่น นำโดย
ค่ายชื่อยี่ห้อทางการศึกษาของเรา
หลังจากนั้น เรายังคงไม่ได้รับการศึกษา
อย่าง ๕๕-๕๐% คนไทยที่ประเทศ
มีวัฒนธรรมเพียง ๑๒,๕๐๐ เครื่อง
(สถิติสำรวจหนึ่ง ๑๕ กรกฎาคม
นี้) จากสถานศึกษาหลายแห่ง
ประมาณ ๒๐ สถาน ซึ่งทั้งหมด
การต่าง ๆ และนักเรียน นอกจาก
นั้นจะมีการเสนอข่าวสารสื่อ
และนอกจากประเทศแล้ว ส่วนมากมัก
เป็นงานและการแสดงเกี่ยวกับ
สำหรับนักเรียน และไม่ได้เกิด
แล้วแต่เพียงอย่างเดียว ทั้งไทย-เทศ
ตลอดจนเพียงเพียงบ้างโดยเฉลี่ย

เมื่อเทียบกันแล้ว รู้สึกว่าเปลี่ยนดีกว่า
 ทราบไปน้อย งานหนักขึ้นเสียมากกว่า ถือว่า
 ความรู้ของตัวที่รู้มาตั้งแต่อดีตอย่างนี้ ก็คือ
 คำว่า "มโน" วิถีทางที่ดีกว่าการไปขอพระ
 อาจารย์มา วิชิต พระยาเถร กบ ประจักษ์ สัมพันธ์
 เดือนละครั้ง เท่าที่จัดถนนมาจนถึงบริเวณ
 ที่ ๓๓ คม ขยะเต็มจนวิธิตถนนประจักษ์
 ที่มีดีก็คือ "ประกาศทางใจ" น.ส.พ.
 "แถลงการณ์ของรัฐบาล" และ "แถลง
 คำสั่งให้สร้าง" ความงามคือ วิถีไป พระยา
 อยู่ทุกวันในประจำ คือจะระดมใกล้เวลาเดิม
 ที่นั่งมาทุกทีนี้ รัฐบาลเพื่อที่จะเตรียม
 การที่จะมาเสด็จคราวข้างหน้าก็ พระยา
 มากขึ้น แต่...ของขึ้นนี้ไปไกลกว่าความ
 มนุษยการ แต่...อยู่ก็ดูเกินกว่าจะพูดไปพระ
 และสร้างแต่ประกอบที่เข้ามาในใจที่ดูเป็น
 ราชวงศ์ เท่าที่ทราบจะขึ้น สมัยอีกหลาย
 การที่บริหารแล้วจึงจะลดความจำเป็น เพื่อ
 แล้วเมื่อการรัฐบาล อาชีพในทางนี้ก็ถือว่า
 บางวันก็รับมาก

คา น้ำักินา ในขณะข้าโลกเขา
 กำลังถกกันจึงรักมีนภพอันเกิด
 จากมารทลของเรเียนในลัทธิที่ทุกชน
 วนรวยรากรนี้มิได้ด้วยศัพทสงสาร
 วิชากรโดยเฉพาะที่คนสามัญึ่งแล้ว
 ก็มิรู้ว่าจะนำมาช่วยชะโรเราให้ ชีวิต
 ประจักษ์กันมาโดยัง นักวิทยา
 ศาสตร์ของเรามาผนวชการ ยัง
 ยิงกรำกรอยู่ทุกระชาปะการณ
 แขน "ไม่สักรัไม่ว่าเรทักต้องสงสาร
 กันเป็นทอด ๆ ตามลำยั้ง" และทอด
 คำว่าเรา ๆ ที่ประหลดลุ่มก้าวหน้เข้า
 ปรือก็อดมีนามแล้ว และในสิ่งที่
 ประชาชนนี้ไม่ทราบก็หาหน้มาของเร
 ผ่านมีนามลัทธิอัน อินเคยทั้ง
 ไคโดยระไม่ยั้ง ยั้งเขาสมาจะ
 มีโพ้นนาคไชอง มีโรงงานร้าง
 เครื่องเงินซากเล็ก เขาพูดถึงโรง
 การฟื้นฟูชนบทมาโครงการ ๕ ข้อ

ถึงแม้ ไทย จะเป็น ประเทศ เล็ก
 ขนาดนี้ ผู้เขียนก็หวังเสมอว่า เรา
 ทั่วโลก ได้รับ ชัยมงคลนี้สืบมาตลอด
 และทรงคุณค่าไว้ หากโอกาสและ
 อุบัติการณ์ทางศาสนาเป็นของชาวเรา
 รัฐบาลไทยคงพอสนับสนุนอย่างจริงจัง
 ชัยมงคลเช่นนี้วิทยาศาสตร์ ของเรา
 อาจช่วยสร้างความเจริญก้าวหน้าให้
 ประเทศ ทดเทียม เขาได้ เหมือนกัน
 คำให้การครองชีพและ การผลิตผลตาม
 อัตรภาพแบบทันสมัย เรื่องนี้รัฐบาล
 ไม่ควรตำหนิโดนแน่ ขอให้เรา
 ภาวนา ครอบจักรวาลไป

☐ เรื่องหน้า

ต่อจากหน้า ๑๗

เมื่อพูดถึงราชโอรสองค์แรกว่า
ภาณุประยูรธรรมาธิราชขึ้น ยิงนาม
ในข้อที่ ๑. รัตนภทร อินทรวิ
แหง ชัยนันทาธิราชสงครามในท
กระจุกรมระจุมาอย่าง ๒. ไม่มีความ
ที่ไม่ได้คิดเข้าไปแซกแซงโดยไม่เก
กันชนาเสนา แม้ว่าจะมีเพียง ๑
ผู้กระพันที่ หมอกลงนามโดย
และเขียนเป็นหนังสือ “ครูประจัน”
อยู่ตลอดกาล คิดแทนทุกข้อของ
บุรพการีศิลปที่ ๓. ๘ มีการถ่วง
“กัณฑ์” ของประเพณีศรีสุพรรณ
และ ๘. ไม่ทำเป็นอะไรที่จะคงกัน
ชวนชวนหาอะไรมาสนับสนุนวิถีการ

อันแสดงให้เห็นว่าข้าไม่ได้อะไร แสง
สลัวๆ ลอยเข้ามาเป็นแนวๆ

เฉลิมทรงกอดไพร่มีหญิงไทยซ่อน
เข้ามาอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง “ย่านทวาย
ทอง” ของโชติสถานค่ะ พระยา เจ้าของ
เรื่อง “หญิงคนชั่ว” “กอดฟ้าและ
ไผ่ผยองทอง” หนังสือสั้นๆ รวบรวม
นิยายชาบักของ ก. สุรางคนางค์ ซึ่ง
คุณเหมือนระดมยลชี สติ ขยปะพินิจให้
แก่ โชติ สถาน ค่ะ พระยา แต่เพียง แห่ง
เคียง เท้านี้เพื่อเป็นการสร้างหนังสือ
เรื่อง “หญิงคนชั่ว” และ “กอดฟ้า
และไผ่ผยองทอง” เป็นต้น

เรื่องที่ว่า สมมุติ ไม่รู้ใคร ขย
จึงบอกเล่าให้ได้ว่าเขียนยังไม่ เขา
ลายขึ้นเมื่อไหร่ผมได้ไปดูมาแล้วผมจึง
จะเล่าตามที่ผมได้รู้ให้ฟังเอง.

ขอขออนุญาต “คุณแดง”
รัตนาวรณ อินทรกำแหง การหา
ซึ่งได้เคยปรากฏชื่อ ลาว ใน หน้า
หนังสือพิมพ์นอกไป จากที่เกี่ยวข้องการ
แสดงหนัง ถ้างั้นไปอยู่เมืองนอกก็
ส. อาสนจินดาและคณะเพื่อ “เสวกเทว
สีแกง” ใครเขียนมาบอก เรื่องนี้
ไม่รู้ชื่อเรณิก การที่การหาของไทย
ไปเมืองนอกบ่อยๆ นั่นก็อยู่ นึกว่า
ไปไกลจริงๆ ผมก็เคยเห็นของสมมุติเคย
ว่าคือไปถ่ายให้คนไทยดูในโรง
ถ่ายในเมืองนอกเสียเองเพราะได้ไม่ต้อง
เดินทางไปกันบ่อยๆ คุ้นกันไปแล้วๆ.

แดง พยัคฆ์วรรณ

□ เปรตส์คอนเฟิร์มเรนช

ต่อจากหน้า ๒๐

ผลก็เห็น ประโยชน์ ของพรรค อย่าง ไ
ยั้ง”

จอมพลเห็น “สมมุติคุณเล่ายังไม่
พยานด้วย. เขาไปว่าคุณเล่าจะไป
ค้นในจังหวัดสุรินทร์ สกลนคร ให้
ผลดีกว่า.”

ฮันนี่ นักร้องในพิภพชาตแห่ง
“เกล็ดเม็ด” ตามที่กอดไปอยู่ในที่นั้น
เกือบวันว่า

“พระชาชน กลุ่มหนึ่งได้ขึ้นเส้น
หนังสือไปยั้งพรรคเสริมมงคลา ขอ
เชิญ ไป ปราศัย ที่ สนาม ทลวง ใน วัน
อาทิตย์ ขอทราบบว่าพรรคจะไปผูก
หรือไม่”

จอมพลหันเลี้ยวว่า การไปผูกหรือไม่
ไม่ใช่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า แต่เฉพาะ
เรื่อง ไป ผูกที่ทั้ง สนาม ทลวง ะ ชัก
ข้อหรือไม่ ทางพรรคไม่ได้กำหนด
ไว้ในมติเดิม ไม่ทราบว่าจะไปหรือไม่
ไม่ทราบ.

ขอขออนุญาต “คุณแดง”
ภาพ” ถามว่า สติ ใน การหาเสียงของ
ข้าราชการท่านผู้ใหญ่ท่านนั้น ของ
ทวาย ว่า ท่าน ผู้ใหญ่ จะหาเสียงให้
สมัครรับเลือกตั้งหรือไม่? จะเป็น
ความผิดไหม.

ธอมอาภาทพัน คอยว่า ท่าน
ผู้ใหญ่ท่านนี้เป็น ข้าราชการเหมือนกัน
จึงหาสิทธิหาเสียงได้ไหม และเชิงว่า
ไป ช่วย คน เป็น การ ประ โภค ประ เจริญ
หรือไม่ น่า ไป ใน ลักษณะนี้ การ ยักยอก
ก็สมควรทำ เพราะท่านผู้ใหญ่
ท่านก็เห็นส่วนของราชการ

นายมาก (อัยยมากความ) “ท่าน
ผู้ใหญ่ผู้คือเป็น สมาชิกของพรรค ระ
ยกว่าในไหน มีคของคณะรัฐมนตรีก็
ยังหาไม่ใช้ใครก็มอบ หากท่านผู้ใหญ่
ท่านเขาซึ่งได้ส่งด้วยว่าเป็น ความผิด
หรือไม่”

พัน “โกย มาร ยาก แล้ว ไม่
ควรทำ”

มาก “ถ้าข้าราชการทำในนาม
ประชาชน ทำได้ก็ควร สมมุติพรรค
พรรค เขาอยากช่วยเหลือคนในคนนั้นบ้าง
เขาต้องใจว่าผิดไหม”

พัน “การทำให้ลักษณะนี้
เป็น คติทั้ง คติ อาจะ ทำ ได้ ใน ฐานะ
ประชาชน”

เลอชิตชัก “ในการไปหาเสียง
ท่านผู้ใหญ่ ท่าน ไป ยักยอก เขาให้
คะแนนเสียง เกิดฟ้องร้องกันขึ้น
รัฐบาลจะ เขา เป็นผิด กว่า ท่านผู้ใหญ่

บ้านหรือไม่”

พัน “ถ้าผิดกฎหมาย ท่านก็
นายกรัฐมนตรีไปประกาศไปแล้ว ว่า
อยู่ใน ศาล พิณ ของ ข้า ทลวง ประ จำ
วังทวิ”

เลอชิต “สมมุติจะไม่เข้าใจ
เพราะว่าท่านผู้ใหญ่ท่านนั้นไม่ใช่ข้าราชการ
การ ประ จำ ควร ลงโทษ เวลาไป
ยังคัมป์ประชาชนลงคะแนน ช่วยคนใน
คน”

พัน “ยังไม่มีคดีว่าท่านเสียด้วย
ข้าราชการท่านมีสิทธิเหมือนกัน แล้ว
แต่ข้าทลวงจะหา ใช้ศาลพิณพิจารณา
แก่เหตุที่เกิดขึ้น สมมุติไม่เห็นเรื่อง
เกิดขึ้น จึงพูดว่า”

ครั้นแล้วเรื่องท่านผู้ใหญ่ท่าน
จะ ไป หา เสียง ให้ ผู้ สมัครรับ เลขา ของ
เพียงนั้น โกยไม่ทราบว่าเป็นความผิด
หรือไม่ เพราะเป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น
วัง ๆ ของนาย ก็ต้องการให้เรื่องเกิด
ขึ้นเสียก่อน เรื่องนี้พรรคเสรีประชาธิปไตย
โดย เขาเอา เขา สถาน เป็น การ ไป
แล้ว เพื่อหาวิธีให้ท่านผู้ใหญ่ท่านไป
ช่วยเหลือยังคัมป์ประชาชนได้

นายอุทุม โพธิ์โรจน์ “ความขาด
แห่งแนวหน้า” แห้งเสีย อยู่-ๆ เขาไป
ว่า “การหาเสียงของพรรคเสริมมงคลา
คคคค เป็นที่เดือดร้อนของประชาชนว่า
เป็นการเอาเปรียบพรรคอื่น ๆ ข้าม
แหวกแนวระด้วย คงทำไปหาเสียงทั้ง
หัวขั้นยาก ออชิตเล่า ศรียานนท์ ไป
เย็บพรรค ให้ไปบอกให้ว่า ถ้าคุณ
ลมาจะไม่ไปเป็นนักเทศน์ยาก ระไป
อยู่ในประเทศไทย. อย่างนั้นๆ สมมุติ
ถามความเห็นของท่านของนาย ทัง
ส่วนตัวและในทางราชการ ว่าเป็นการ
สมควรหรือไม่ ขอให้ตอบให้ทราบ
สงสัยด้วย”

จอมพลตอบว่า “การแคม
เปอหาเสียงเช่นนี้ ความธรรมดาเวลา
ที่ถูกไม่ใช้เขียน ก็ต้องมีคำมั่น

ไท-ลีปตาเซ

ไปบ้าง ส่วนเลขาธิการก็ควรจะ
ก็เกิดขึ้นมาหลายครั้ง และคุณเล่าก็ควรจะ
ก็ควรจะควรจะแล้ว แต่พรรคหรือ
ไม่ดียังไม่ทราบ เพราะยังไม่พยาน
แต่ก็จะพลาทลงไม่ยากก็ยังไม่ถึง
เป็นการหมิ่นประมาท คงเป็นการตี
ชกกันเองอย่างนั้นแล้วแต่การพูด แต่
ในหลักของการต่อสู้ ก็คือการเลือก
สิทธิบ้าง อย่างคุณเล่าไม่มีใครเห็น
แต่ก็ยังไม่เป็น ประการหนึ่ง คุณเล่า
ก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว คงไม่เอาเรื่องส่วนตัว
ไปว่าอย่างนั้น”

(นายอริชัย สมถวิลขึ้นให้พูดแล้ว ไม่พอ
จะไปตามนายอริชัยขึ้นให้พูด)

ผู้สื่อข่าว “สยามนิกร” ที่เสนอ
กล่า บริวัฒน์ว่า “เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว
นายกรัฐมนตรี ขอยินไปประเทศนอกเพื่อ
เรียน และขอแถลงการว่า ไม่เคย
เห็น หัน อเมริกา เลย แม้แต่ ขากเขียว
แล้วมาขึ้นสองวันนั้น หนังสือพิมพ์
ฉบับหนึ่ง (คือไทรโยทวันเองและกรือ) ก็
ก็พิมพ์ขึ้นบนรายงาน ของธนาคารแห่ง
ชาติว่า รัฐบาลไทยชุดนี้ ภูจินทาง
ประเทศมาลีสมาชิก สลิดสูงทุก พ.ศ.
๒๕๐๖ ถึงเวลานี้แล้ว มีความจริงเพียง
ไร

พระยาลิขิต ซึ่งไปข่าวในหนังสือ
สิทธิพิมพ์ฉบับ ๑ แห่งกโมมาประเทศนอก
เพื่อเรียนชั้นก็ก่อนนี้ ลูกขึ้นคอบอย่าง
ว่าเงินขึ้นก็จริงแล้ว

“ออก แถลง การดี ไป แล้วด้วย.
แต่ก็ยังไม่ทราบ คือว่า พอพูดถึง
กอลล์ว่าลือช้อยๆ ไปก็คิดว่าเป็นในเม
ริกัน ความจริงเราเอามาจากธนาคาร
โลกก็หาทลหะ เอามาใช้ในการสร้าง
เขื่อนชลประทาน การทำเรือ การรถ
ไป ในอนาคตว่า เอามาเลเทระ ผม
ให้ไปถามนายคณบดีที่ระระ ระโรละ
เท”

ของของเพียงนี้ นอกนั้นเป็นข่าว
กะๆทั้งนั้น.

บุทวิชัยชัยภร

ฝ่ายค้าน

ท่านเป็นฝ่ายค้านเขามั้จะ
หนังสือพิมพ์ไปขึ้นกับกันที่นาย
คง อดิษฐ์แห่งสำนักพิมพ์แห่งชาติ
นายคงชอุชาไม่ได้อิสระ เนติ
นำเงินคงหนังสือเลขาชื่อนายแก่น นาย
ใหญ่ สวัสดิ์ชาติ เป็นคน ออก มาวัน รอง
เขาข่าวเรื่องนายที่แรก มติรัตน์ เข้ายำ
มารายงานให้ฟังก่อน แล้วถึงรายงาน
เรื่องขอข่าวคง เสนอที่ "ร้อยตำรวจเอก
แหวนอ้วน" โทมารูชน ไปถูกพระรา
ชนกวิเทศที่ยอว่า "อย่ามาโจมตี
พรรคประชาธิปไตย เขาเลย เขาจึง
ร้องเพลง ก็ร้องเพลงไปก็ว่า"

อย่างไรก็ตาม นายใหญ่ สวัสดิ
ชาติ ก็ยังชมเชยว่าเสนที่หัวแหลม
ที่อ้างว่าจอมพลเป็นคนซอมั้สภาพพช
ชยที่เข้ารีต มั้ยังแนะนำเสนที่ต้ง
ล้มระบอบวังระบ ๑๒๓ ทุกรวัน
นายคง โถกานพทกหนังสือพิมพ์
ินว่ามิใคร่ ถูก ัก เป็น คอมมิวนิสต์ไป
ย้าง หนังสือพิมพ์ขึ้นชื่อยกมา แต่ราย
สัปดาห์ รายวันมิใคร่ถูกัก

นายคงได้ไปรพทอนเยกั้ประมุข
ว่า "มาว่าผลอกักกัน จอมพลน
แหละตัวคักกันใหญ่ เพราะเป็น
หลวงพิบูลย์แล้ว พระวรวิภคินาเร
มิใช่คักกันมา - ยิงพระองค์วรวิภคินา
เป็นใหญ่" นายใหญ่เสนอว่าทั้งวิภค
อุบล ท่านหัวหน้า (นายคง) เคยไปพู
ว่า มิใช่ไรไปห้อมอย่างใด เพราะมัน
คนเกิดมานับลูกหลาน ผ่านเมืองเข้า
เลียบคน นายคงพทกที่นั่นแล้ว
"คนเรามาเกิดเกิดมิได้คัก"

เปิดประชุม ๘.๓๐ น. มีน้ำแข็ง
เปล่ากันทานเปลี่ยเป็นพิช ก็ถือ ไม่
พอมั้ นายคงว่าถอนเอามาจากข้างบน
หมดแล้ว ไม่พอมั้ก็ยืนๆ เอมังก็แล้ว
กัน.

ต่อไ้เป็นคำถามคักตอบ เขียน

ละเอียตมาก ๆ มิได้ เพราะเนื้อที่มิ
พอจริง ๆ ครบ

น.ส.พ. "หม่อมกักตฤทว่าท่าน
เป็นคณและเทอะทะบริษัทยั้ยังมี ใคร
เข้าช้านแล้วท่านเสียไปเสีย"

คง "หม่อมกักตฤททกเขียน
หนังสือช่อนคน ถ้าคุณไปอ่านธรรมมา
คล้าย ๆ แก้วมม แต่ความจริงนักก็
วิภคินาเรครก คำว่าทั้งบริษัทยั้มีแต่
ลัทธิ เป็นคักของรัฐบาลว่าสม ก็รัฐบาล
ก็ขึ้นมาเยอะเยอะ สมไปโยยอกว่าก็
มารากอเมริกา ออกแต่ว่าพื้นเยอะ
เยอะ หม่อมกักตฤททกกว่าก็มาทำปะ
โยชนังออกเยกั้กันก็ แ่คุณมาก็มาใช่
มันคาก ก็มาลงกน กุนหาภัยให้หลก
มันก็ลัทธิ"

น.ส.พ. "เขาวัว รัฐบาลท่าน
มิมีเกริก ก็ยังไม่ไ้"

คง "ก็ระไปไ้อะไร เป็นรัฐ
บาล ๓ เดือน มิมีกันขึ้นระ แต่
ยังขึ้นใช้ คำนี้ คำ นามันไป ๓๑
ล้านบาทว่าไ้ ก็ถูกกักก็ เพราะช่วย
ว่าการคงอยู่"

น.ส.พ. "รัฐบาลนี้เงินมา ๔๐๐
ล้านใช่ไหมระ"

คง "มิใช่เท่าไ้ แล่งกันคน
ละที่ ที่เขาแล่งว่าเอามาช่วยชลประ
ธาน วอไฟ ทำเรือ แ่กันมันก็มาแต่
พระมกุฎเกล้า แล่งที่ไ้ไม่หมก
เปลือยชกที่ เก่งจริงแล่งออกมาก็
ก็มาเก็บรายจ่ายบิลเท่าไร ก็มากก็
แล้ว ก็รายชอกเท่าไร รายไปเท่าไร
นี้ถูกคักคน ผลักขึ้นมาทีละอัน ๆ ถ้า
ออกคากที่ไ้รายบิลลง ก็ ๓ หมื่นล้าน
เศษ เขาแล่งในสภา ๗ พันกว่าล้าน
เท่านั้น ครอบแ่แล่ไปออกมามี"

น.ส.พ. "คุณเล่าไป รัฐบาลนี้
ขึ้นคอง"

คง "อ้าวก็จัมมชั้แตก ก็ต้ง
นั่งกับชัมมชั้"

ท่านเป็นรัฐบาลเห็นอย่างไร"

คง "เข้าใจผิด จะไปคักเขาทำไ้
เขาช่วยสาคักเรวรัยมิใช่ เมามา
ติดคักแล้วเรา การคักขายมันก็คัก
กันชั้ เราปลุกข่าวว่าหมกเท่าลูก
หมาคัก ทำมาเพื่ให้เขาครเขา
เพิ่มมัทคักหลั การคักก็ไ้ไ้ประ
โยชนังก็เรากั้ครเขาทำนั้น"

น.ส.พ. "คำว่าไทยเราเป็นรัฐ
บาลทุนของอเมริกัน มันไ้คร"

คง "เขาชอกช ๑ เราทำ ๑๐
ังละเราไ้เป็นทุนละ"

น.ส.พ. "เราะไปคักกั้ฝ่ายก
ไ้"

คง "ก็คักกักทำก่อน แ่ผม
มิเอาอย่าง รัฐบาลนี้ มีสัพพณั้กันก็
พอมั้ เกิดสาคักคักก่อนนี้ไ้เอาพวง
หวักไปวางที่สถานชุกเขาคัก แ่
เรื่องนี้ฝ่ายกการปล่อยข่าวไปเองก็ไ้
คย- แต่คักมิไ้เสียประโยชนั้ อย่า
ลั้ว่า มิมีใครช่วยใครโดยไ้พวง
อะไรเลย อย่างน้อก็ ไ้มีทภาพ
ข้อสำคัญเราต้งว่า เขาหัวระไ
จากเรามากเกินไปไ้"

น.ส.พ. "นโยบายต่างประเทศ
เวลานี้เราทำถูกไ้"

คง "ไ้ด้วยมันชั้ถูก แ่มัน
เลเย ๆ เกิน ๆ อยู่ สมเป็นฝ่ายค้านแ่
คักอย่างคักธรรมที่สุก อันใหญ่กว่า
ถูกไหนมิได้ก็มิได้ แ่เวลานี้คักถูกไป
ก่อนเพราะสิ่งมันมีนั้ที่เรากินมาคักก็
คักลงว่าไ้อะไร ยั้ถูกเขาหักคัก
คักง"

น.ส.พ. "เป็นรัฐบาลระสนั้สน
เขมรไ้"

คง "เราักเอกราชทำไ้ไม่
คักช่วยเขาเป็นเอกราชมัน แต่เรากั้
มิทำเกินออกคักของเราไป มิใช่
ทำคักเป็นใหญ่ออกไปแล่ง อ้อ. เป็น
กลางเป็นไ้ไ้กัน ๆ"

น.ส.พ. "นโยบายต่างประเทศ
ของท่านนี้คักคักคักคัก"

คง "ถูกแล้ว เรากั้เอาไ้

ขาดเติม ๆ ไ้ยังงว่า บางอย่างก็
เป็นประโยชนั้ อย่าง อ้อก็ ก็ช่วย
ความช่วยหรือเขาครมันไป เขมรก็
มิไ้ไรยังคักการช่วยเหลือ เรากั้
คักคักอยู่ไ้"

น.ส.พ. "จะปรวนสาคักกัน
อย่างไร"

คง "ผมออกกักแม่ง ๑ เดือน
หนมิมีกักแม่งทุกหัววัน ก็รวม
ก็เล็ก เพราะมันเป็นคักคักคักคัก
รวงนั้ ๑ กักแม่ง"

น.ส.พ. "ไ้เลยเล่นหอย ก."

คง "เล่นกั้กัน มิมีกักแม่งแล้ว
กักรวมหมกเอง เพราะมันเป็นคักคัก
คักอยู่ กักกักแม่ง"

น.ส.พ. "มันจะเล็กไ้"

คง "เล็กไ้คัก ชันเล็กปับบัจ
คักตาย คักอยู่ เล็กไปคักว่า สำคัก
อย่าไ้คักปับบัจชันเข้าแทนหมก มัน
หมกไปเอง คักคักคักคักเล็กปับบ
บัจบัจไปคักพระบริษัทยั้ บอกล่าวเล็ก
มิคัก เอ้า จอมพลกั้มันคักคัก"

น.ส.พ. "จะชอกชของพล มิ
ถ้าเป็นรัฐบาล"

คง "จอมพลมันเยอะ อาจะ
เอาไ้คัก แต่เอาเป็นจอมพลพิเศษ
เลยเป็นไ้"

น.ส.พ. "พระคั้รับชั้ใช้จาก
อเมริกาจริงไ้"

คง "ถ้าเป้จริงผม เลี้ยงกั้
ข้าวมิใช่เข้าเงิน ไ้ไ้ไม่คักยั้จากใคร
เลย ไปหาเลี้ยงหมกคักคักก็คักยั้
เก่งก็คักคักคักคัก"

น.ส.พ. "จะเลิก พรช. คอมมิ
นิสไ้"

คง "เลิกนั้ก็ เพราะผมระเอา
รัฐธรรมนุญ ดยที่พระชารานัง(พ.ศ.
๒๔๕๒) มาใช้ ลยปี ๕๔ เขาเป้การ
สงวนอำนาจของเขาอยู่"

น.ส.พ. "โธมัสเลิไ้"

คง "มิเลิกโธมัส งามจริง ๆ
ธรรมชาตินั้ยอม มิไ้คัก"

นสพ. “คุณเข้าไปทักว่า ไม่มีใคร
ในเมืองไทยใหญ่เท่าอียิปต์กรม ตำรวจ
เห็นยังใจกว้าง”

นาง “จึงขอร้องเขา แล้วเขาเป็นใหญ่
ในเมืองไทยใหญ่เพราะเป็น คณบดีกรม
ตำรวจไซไซไหม ถ้าผมเป็นรัฐบาลก็ให้
คุณเผ่นนั่นแหละเห็นค่าไป หรืออาจจะ
เห็นเสียเองก็ได้น้า อ้อ ไม่กล้า ะไป
กลัวทำไม่ ดังพระศากันก็เพราะหน้าก็
คนเราสำคัญก็ ออชานี้แหละ”

นสพ. “ถ้าจอมพลให้ฝ่ายค้าน
กินเงินเดือน แล้วไปเที่ยวรวยโลกเขา
มี”

นาง “เฮ้อ ไร เอาทั้งนั้น ผม
เป็นรัฐบาลผมก็จะตั้ง จอมพลฝ่ายค้าน
ให้ได้กินเงินเดือน นั่นแน่ แต่เขาไม่
ให้ผมหรอก รมด. กลาโหม ของผม
ในลุ่มพวกคุณก็พากันหยางดัง อ้อ,
เกือบล้มไป ผมขอได้ จอมพลรัก
หน่อยที่ว่าพรรค ผมไปหา เลียงเอา พระ
ปรมาภิไธยในหลวงไปใช้นั้น ผมขอ
ปฏิเสธว่าไม่เคยเลย พรรคผมไม่สนไร

ไม่ตอกถึงเพียงนั้นหรอกน้า ผมบอกว่า
ผมเทอดคุณในหลวง เทอดคุณพระมหา
กษัตริย์เช่นนี้ จอมพลจะไม่เทอดคุณ”

บรรพต สิงหนุต

□ ยุคนี้

ต่อจากหน้า ๑๕

ความใจแข็งของนายสมมก ทำ
ให้ผุ่ สอส่วนศึกษาธิการเก่าใหม่
กันนั้น วันต่อมา ขณะกินยาสมมกกับ
ผุ่ ทั้งสองคน ซึ่งขึ้นหลังคอกกอก พย
กยอยู่ในกรง ยังไม่ทันจะคืนเก็บค่าก็
ประตูถูกเปิดออก แล้วใครคนหนึ่งก็
ถูกผลักเข้ามา

ใครก็มาใหม่คนนั้น พอดังตัวก็
หล่นได้ ก็ยืนนิ่งอยู่ ประมาณหนึ่งวินา
ที่ จากนั้นก็กรางซอกมาเบาๆ แล้ว
ซุกตัวลงนั่งก้นพื้นแฉะ ๆ ของห้องซึ่ง
อยู่ข้างคนไม่มีสติตั้ง

ผู้ต้องหากำลังห่อแฉะ และส่ง
เสียงไม่เย็นสำ ทุกคนพยายามจะ

ใบ-สปีดอาย์

เกลียดกระยาชออกไป ให้ทางผู้เข้ามา
ร่วมกรงใหม่ให้โลกที่สุด ความอดแวง
จึงทำให้ห้องซึ่งทั้งห้องวัน วาย เหมือน

ถูกเขย่า ส่วนมากไปเกาะกระดูกกัน
อยู่เต็มมูม ซึ่งโลกจากคนใหม่คนนั้นมาก
ไป แสงสว่างที่สาดลอดซี่ลูกกรง มา
เท่าที่ระมากในเวลาเช้า ที่ให้ทุก ๆ
คนในห้องอันไร้อิสระภาพนั้น เห็นชัดว่า
ผู้เข้ามาใหม่คนนั้น มีใบหน้า, มีมือ, มี
แขน, มีเท้าเป็นอย่างไร

คนเข้เรือนั่นเอง! คนซึ่งเต็ม
ไปด้วยแผลอันชุ่มด้วยเชื้อโรค ที่
ใคร ๆ ก็ต้องเกลียด... และ ก็ ต้อง
กลัว!

นายสมมกมองปราศภัยก็เข้าไป
ไต่ถามว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในห้อง แฉะ ๆ
คุณนั้นหมายถึงอะไร มันเป็นการ
บังคับเขาทางอันนี้ให้ยอมรับ สภาวะ

ตามข้อหาอันนั้นเอง ถ้าเขาไม่ยอมรับ
ทุก ๆ คนในห้องนั้น รวมทั้งตัวเขาเอง
ด้วย จะต้องตกโรคเรื้อรัง... โรคที่ใคร
เป็นแล้วนั้นแล้ว ยากนักยากหนาที่จะรักษา
ให้หายขาดได้!

ตัวเขาขอรับค่าใบเขว คนเข้เรือน
คนนั้นก็ระถูกนำตัวออกไป ...

โดยสัญญาสัญญา นายสมมกมอง
มือแก้ไขสถานการณ์อย่างว่องไว เขา
แหวกผู้ต้องหานั้น ๆ ออกไปยังร่างที่ถูก
คนเข้เขาเขย่งนั้น แล้วโยนผู้ถูกกดผู้
มีสังขาร เปรอะเปื้อ ครายโรคร้ายให้ ยืน
ขึ้น “ใจที่ ๆ ไวพัสชา” เขาร่งเขย
ยอกคนโรคเรื้อรัง “ที่นั่นเราเป็นกันเอง
ทั้งนั้น”

คนโรคเรื้อรังหยกซ้อน และเงย
หน้ามองคุณนายสมมกอย่างเต็มคารง
แรง นายสมมกมองไปยังถังใส่น้ำ กอ

บริษัท รัชตบริการเดินเรือ จำกัด

ผู้แทนแต่ผู้เดียวในประเทศไทย

ของ

บริษัท มิตซูบิชิชิปปิง จำกัด

(มิตซูบิชิ)

มีเรือสินค้าเดินประจําระหว่างกรุงเทพฯ-ญี่ปุ่น-ยุโรป และ อเมริกา

ถือการทราบดีโดยกติกาก่อไว้ที่สำนักงาน ๓๒๒-๑/๕ ถนนสีสุ่งค์

โทรศัพท์ ๓๒๑๑๗-๓๐๗๑๑-๓๒๑๑๘๑

บุกวิชชัชชา

น้ำในถังนี้คือของเขาให้คนโรคเรื้อนดื่ม เป็นครั้งแรกที่คนโรคเรื้อนมีของมาอย่างสกลีโส.

ตลอดคืนนั้น นายสมมกนอนอยู่ข้างคนโรคเรื้อน ความเห็นอกเห็นใจที่เขาที่มีต่อบุคคลที่สังคม (หรือแม้แต่คือสังคม) รังเกียจ ทำให้ผู้ถือหาอื่น ๆ ภายความขมขื่นของ และแสดงน้ำใจในใจเดียว ที่ระมัดระวังภัยภัย สกปรกของผู้อื่นเข้ามา เขียงเข้าเคียงใกล้นายสมมกออกมาอย่างแข็งขัน

“ผู้สอยสวนเขาที่ว่างกลอนใช้ไหม้โคลน ถัดจากเรือนใจ เขาว่าคนมาประคุดท้องจนเบ็ดออก และเสียเปรียบนายสมมกให้หอกไปยี่ห้อสอยสวน “ว่า...” เสียงผู้สอยสวนชักนวมขึ้น “เรย์ขอรับสารภาพไหม?”

“สารภาพว่าผมเป็นสัตว์ ขอร้องให้เรย์ช่วย” นายสมมกถาม “ผมขอร้องคุณช่วยแล้ว ว่าผมไม่ได้เป็นสัตว์อะไร ชีวิตคนเรามันสั้นนัก จนกระทั่งเวลาที่อยู่มิตรภัยใด ๆ ก็ยังมีไม่พอ ขอร้องว่าเรย์ช่วยเป็นสัตว์ใครเลยขอรับ”

ผู้สอยสวนเขาอยู่ดูว่า ถ้าหากว่ายังทั้งนายสมมกขณะนั้น มันก็เท่ากับทำให้ผู้ถือหาอื่น ๆ ก่อการในท้องขึ้น

“ทั้งนี้ คำสั่งเกิดจากสิ่งเกิดขึ้น “แก่กลืนไป... นายสมมก... คนอย่างนั้น ชั่ว... ออกไปจากที่นี่เสียดีกว่า” เขินอยู่ต่อไป แต่กระทำให้เรื่องมันยุ่งหนักขึ้น ไป... ไป... ฉันปล่อยแก่เขยื่อแล้ว” ขัดขืนอยู่ต่อไป

“ปล่อยว่าผมหมดข้อหา? แล้วว่าผมผิดหรือเป็นหรือขอรับ?” นายสมมกถามอย่างทันท่วงที ท่วงตาเป็นประกาย “ทั้งนี้! คุณอย่าแกล้ง จึงไว้หนักถ่วง... เปลี่ยนข้อหาหลวง”

นายสมมกทวนระอาอย่างปลาบปลื้ม

นั่นคือน้ำไหล เขาโยกมือล่าคนเรื้อน และเพื่อน ๆ ผู้ร่วมชะตากรรมในกรุงเดียวกันมาหลายคืนหลายวันอย่างร่าเริง แล้วเริ่มดื่ม ๆ ลงกันไป ไ้ถึงลึกลับที่ มวนแรกก็ระยิบระยับอยู่

เขาก้าวพ้นชั้นขึ้นไปโดยไม่ก้าวว่เสียงขึ้นที่ก้าวร่ามกักกักขึ้นสอง-สามนัก นายสมมกถามว่าหน้าปากกักกักกักกัก ไม่มีเสียงร้องใด ๆ ผ่านออกมาจากวงล้อปากของผู้นั่งริมรั้วเลือกทั้งขึ้น ขึ้นบนแท่นเลือก ๆ โทลพลงออกมาจากน้ำพวยมัส

“โธ่มันน่าบ่!” เสียงผู้สอยสวนเมื่อถือการขึ้น “มันน่าจริง ๆ นาน... คนบ่อย่างนี้เอาไว้ไม่ได้... เป็นนักเป็นสัตว์ตัวอื่นทั้ง! นอยแะ... ไปรับ สารภาพ แล้วถึงหนักคุณจาง สักอีก!”

□ จบ □

ป.ล. โปรดย้อนไปอ่านพารากาแฟแรกของเรื่องอีกครั้ง

□ เอรัง □

□ ชีวิต □

ต่อจากหน้า ๑๒

อังกฤถึงสามเท่า อย่างสุขุมมีภรรยา. และด้วยลักษณะการงานผู้ยังยั้งจิตใจและสภาพการณ์แวดล้อม ของพลเมืองเป็นอย่างดี. ครุสเซฟจึงมีอิทธิพลต่อชาวทุกคน. และทำทุกอย่างตามความพอใจของเขาทุกที. แต่ทั้งนี้ เขาปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในกรอบแห่งแผนงานของศาลาลี้ ท่วงไร โดยเคร่งครัด. ครุสเซฟปฏิบัติประณีตของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งยูเครนสืบใหม่. ทนกลาย เป็นพรรค ที่ ๒ เข็ม เข็ม แข็งความนโยบาย ของศาลาลี้ทุกประการ. แม้ว่าในกาทำงานครั้งนี้. ครุสเซฟจะต้องโรยมือ. จากกฎระเบียบมือของ

พรรคเล็กรุ่น กลุ่มหนึ่ง. จนมีรอยแผลเป็นที่รูกุญแจเหล็ก แผลหนึ่งกับการครองชีพที่ “ความ สามารถ ของตัวเรา” ขยายความ ยุ่งเหยิงทั้งหลายให้เวียนว่ายล้าวิ้งได้อย่างงมงาย. และนับตั้งแต่บัดนั้นขึ้นมานี้. โชค จาจรอกรุญแจ. ก็เกิดขึ้นในปลายวิถีชีวิตของชาตินี้เพื่อคนตัว

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง สงบลง หลังจากได้เป็นเมืองหนึ่งในยุโรปแล้ว. ครุสเซฟ. ก็กลับไปครองอำนาจเหนือคณะยูเครนอีกครั้งหนึ่ง

นอกเหนือ ไปจากความสามารถ ในการทำงานโดยยากเกินแล้ว. นิกิตา ครุสเซฟ. ยังได้ขยายความเชี่ยวชาญ เขา “สมุห” ที่เยี่ยมที่สุดเท่าที่ศาลาลี้เคยมีมา. เขาเป็นผู้ที่เยี่ยมไปด้วยความจงรักภักดี. ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลาลี้ ในทุกกรณี ไม่ว่า ทำงานหรือส่วนตัว โดยเคร่งครัดและขยันหมั่น. ครึ่งหนึ่งเขาที่ขมขื่นมรดกอยู่ในเคมมิด. ศาลาลี้หันมาทางครุสเซฟ และออกคำสั่งให้เขาเป็น “โกลี” อันเป็นเจ้าหน้าที่เมืองของยูเครน. มีลี้ลาเร็นและอานน. ครุสเซฟ. ผู้รู้จัก ลูกของอังกฤระบัดนิกรแดง หาสังหารซึ่งอยู่ในวัย ๔๒ ปี ออกไปกักขังกามารังระ ทนที.

และอีกครั้งหนึ่ง เมื่อตอน “จอมบุงการ” สดุดาน้อยครบ ๑๐ ปี สมาชิกทุกคนของโปลิตบูโร ต่างเขียนคำสดุดีของพรองค์นำทั้งสี่คือพี่พี่ ข้อเขียนของครุสเซฟ. ได้รับการสรรเสริญว่าคมคายที่สุด เพราะในใจความเพียงไม่กี่ถ้อยคำ เขาได้บรรจุข้อสดุดีแทรกอยู่ในส่วนน้อยหยดย้อย. ถึง ๔๕ ครั้งด้วยกัน!

ด้วยความสวาทภักดี ซินทิหนึ่งไม่มีตนเอง ใกล้เคียงเป็นเครื่องเสริมอำนาจของครุสเซฟ. ที่ไรวันรุ่งประคองแสงอาทิตย์ ภายหลังการสดุดีอันงดงามบรรพแล้วไม่นาน. เขาก็ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งองเลขาธิการของสหภาพโซเวียตด้วย. นั่นคือตำแหน่งและภารกิจ

พรรคคอมมิวนิสต์กลาง. (นั่นคือนั่นนายบ. ความสำคัญยิ่งไม่เทียมเท่า) โดยตำแหน่งนี้ครุสเซฟ. ได้ใช้มาเป็นเครื่องมือ คำนึงงาน ความมั่นคงของเขายาวไปไม่ขาด. บุคคลประมาณ ๒๐ ถึง ๔๐ เปอร์เซนต์ ของจำนวนเลขาธิการพรรค. ย่อมต่าง ๆ ทั่วประเทศ ๓๒๗,๕๐๐ คน. ถูกเปลี่ยนตัวโดยง่าย “เพื่อความเหมาะสมและก้าวหน้าของพรรคชาติ!”

ครุสเซฟ. ยังไม่ยอมหยุดยั้ง. เขาใช้เวลาทำงานเพื่อไม่ให้นึกถึง คำนึงงานแห่งสหภาพ. ที่เปลี่ยนมาแทนชื่อ นานเลกอฟ (จึงมีวิธีประหารราชินีโซเวียต ของอองการกักกันแห่ง เพราะไม่มีความสามารถ) มาเป็นจอมพลชาติน. และเมื่อไม่สิ้นความเชื่อ ครุสเซฟ ก็ได้ทำงาน และคิดค้น ประดิษฐ์เครื่องจักรแห่งนั้นคือ ขนส่งระบบตลาด เปลี่ยนโฉมหน้าวิถีโคจรของประเทศเสียใหม่ ให้กระบวนภูมิขึ้น.

ภายหลังที่วางระบบอยู่ทางภายในไว้มั่นคงแล้ว. ครุสเซฟพร้อมด้วยจอมพลลูกหลาน ก็เริ่มเรียกกว้าหาความสัพพัญญูด้วยสี่ประการสำคัญใหม่ ด้วยการปรากฏกายไปในที่ต่างๆ นอกประเทศ. เช่นการไปเยือนอังกฤษ เป็นต้น.

ครุสเซฟ เป็นบุคคลที่เข้มแข็ง ในการทำงานนอกบ้าน ในงานภายใน. เขาก็โลภรัก, คุ้มสราการ, อีความเยือกเย็นแต่ไรเสียว่า ก็มีความเป็นคนปากกัโกรภกัน วันหนึ่ง, ขณะที่อยู่ ในลอนดอน และถูกพาไปชมวิหารเวสมินสเตอร์ พระคุณเจ้าให้ดูส่วนของวิหารที่ถูกถูกรื้อเบียดของเคิลเลอร์ทำลาย ครุสเซฟขมขื่น และคอยขยาด นอยน้อมว่า “สำหรับคราวหน้า พระคุณเจ้าไม่จำเป็นต้องขยาดขยาดหรือหาก ถ้าเจอถูกรื้อเบียดใดโรยหน้า!”

อุปนิสัยที่เด่นๆ ในงานของครุสเซฟก็คือ การเป็นคนที่รักในข้อเท็จจริงและบุญ. ไม่ถึงกับ และโดยเฉพาะครุสเซฟน่าจะได้รับการนิยามว่า “มนุษย์เจ้าวิชา” ที่อย่างสมบูรณ์ที่สุดก็เคย. อาทิเช่น... เมื่อตอนนายกักหุดพินนาท คำแห่งนายบ. ใหม่ ๆ ที่เข้าใจว่าความจากบุคคลคน

เห็นแต่ถึงฉากเดียวแล้ว... แต่ครั้นเมื่อ
ไปประชุมหน้ากันในงานปาร์ตี้... ครุส-
เซฟก็เข้ามาเล่นกลอย่างน่ารักคือหน้า
แซกหรือ... พลาว่าให้พูดว่า "พวก
หนังสือพิมพ์ นายทุน ช่าง พวกนี้
ลงความว่า ข้าพเจ้าต้องการรัก
กอลก็รักของข้าพเจ้าเสีย"

และอีกคราวหนึ่ง... หลังจากกลับ
จากการเดินทางไปเยือน ประเทศต่าง ๆ
เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ และการประชุมใหญ่
พรรคคอมมิวนิสต์สมัยที่ ๒๐ ได้สิ้นสุด
ลงแล้ว... ครุสเซฟเรียกประชุมลับที่
และ ณ. ท่ามกลางที่ประชุมนี้เอง... บุรุษ
ผู้ยิ่งใหญ่... ก็ได้นำคำขอมาเป็น
สื่อนพลาเป็นลายมือของหลังก่อนไปขอ
การสมรส... ไปทูล... เขาเล่าถึงชาติ
กรรมพันธุ์... การกระทำอันชั่วร้ายต่าง ๆ
นาๆในสมัยสงครามโดยไม่ขัดแย้ง...

งานที่นับว่ายิ่งใหญ่ที่ ประวัติของ
ครุสเซฟในสหภาพฯ ของเขาก็คือ
การขุดลอกคลองการโคโมเนฟอร์ม ซึ่งก็
การนี้ ดึงเนืองมาจาก องค์การโคมิ-
เทิร์น ซึ่งถูกขุดลอกไปโดยสหภาพ
ด้วยเหตุผล ทางการเมือง ระหว่าง สง-
ครามโลกครั้งที่สอง.

นักการครุสเซฟ เป็นบุคคลที่มี
รูปร่างอันทึบมนมขี้ สูง ๕ ฟุต
๕ นิ้ว, ใบหน้ากลม, ผมบาง, ตา
สีแดงเข้มประกาย คมกลั่นอยู่เป็นจ-
ลัน, ด้วยลักษณะแบบนั้นแหละ ที่
ได้แผ่ส่องอิทธิพลอันสูงส่งไว้ ซึ่ง
บรรดา พลโลกทั้งหลาย จะ ต้อง จับ
สายคาดบทบาทของเขาต่อไป ด้วย
หัวใจอันระทึก!

เวีย รณีย์.

งานไดคิน

ต่อจากหน้า ๓๓

ผู้นำชาติพันธุ์ เพราะการกระทำ
ใดๆ ในทางการเมืองนั้น รัฐ
บาลไม่อาจจะชี้แจงแสดง เหตุผล
ที่เป็นความจริง แก่ประชาชน
อย่างตรงไปตรงมา ได้นัก เขียน

ใหม่แต่ข้อดีของวิทยุไทยในนาม "สามัคคีชัย" อยู่ดีขั้นในยุคนี้เอง

นอกจากการตั้งด้าน ในทางกร

เมื่อภายในวันการอีกหุ่ยน และ
เล่นละครการเมืองอย่างไพเราะ ตาม
ที่กล่าวมาแล้ว ในทาง การ ทหาร
จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ได้ร่วมมือ
การไว้ซึ่งมีกตัญญูแก่กัน นาย
ทหารชั้นผู้ใหญ่ และข้าพเจ้าในฐานะ
หัวหน้าแผนกที่ ๓ ถูกส่งให้ไปตรวจ
ภูมิประเทศทางบ้านเพ็ชรบูรณ์ เพื่อ
วางแผนที่จะใช้บริเวณนั้นเป็น ปรการ
ชั้นสุดท้าย สำหรับตั้งด้านกองทัพ
อยู่ในกรณีจำเป็น ครั้นแล้ว "แผน
การนี้ย้ายเมืองหลวงจากกรุงเทพฯ มา
มหา นคร ไป อยู่ยัง เพ็ชร บูรณ์หรือสวิต
เซอร์แลนด์ของไทย" ก็ตามมา เพื่อเป็น
สาเหตุอ้างที่จะระดมย้าย สรรพกำลัง
ทางทหาร และทรัพยากรอื่น มีค่าของ
ชาติไปรวมไว้ ณ ที่นั้นเสียแต่แรก

ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีใครบ้างที่
ทราบแผนการอันนี้แท้จริงว่า การ
ที่ "ท่านผู้นำ" ส่งย้ายเมืองหลวง ไป
อยู่เพ็ชรบูรณ์นั้น ความจริงก็คือ
แผนยุทธการทางทหาร ที่จะใช้พื้นที่
ในบริเวณนั้น เป็นป้อมปราการ
สู่ค่ายกักกัน ในเมื่อความจำเป็น
ต้องกระทำเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะถ้า
หวังเพ็ชรบูรณ์ มีลักษณะภูมิ ประเทศที่
เหมาะสม มีทิวเขาล้อมรอบทั้งสี่ด้าน
ทางที่ระเ้าไปสู่หัวทักเพ็ชรบูรณ์ ระ
กระทำได้นั้น เพราะความซ่องจางที่ากัก
เพราะฉะนั้นแม้ว่าเราจะมีกำลังน้อย ก็
อาจทำเพื่อกันข้าศึกที่มีกำลังมากกว่า
ได้เป็นเวลานาน จนกว่าจะมีกำลังขึ้น
มาช่วยเหลือ แผนการดังกล่าวนี้
"ท่านผู้นำ" ก็ชี้แจงกับประชาชนและ
ใคร ๆ ไม่ให้ ว่าต้องเอาเรื่องการย้าย
เมืองหลวงขึ้นมาข่มขู่ และปล่อยให้
ประชาชนหลงเชื่อ "สวด" กันไปคาม
ใจชอบ ซึ่งก็เนื่องเรื่องข้อขี้บไม่ใคร่จริง
สำหรับข้าพเจ้าถึงจะรู้สึก เหม่อในฐา-
นะที่เป็นผู้วางแผนการดังนี้ ก็ไม่ทราบ
ระพูคอธิบายก็ใครว่าอย่างไร เหมือน

กัน แม้แต่พ่อแม่ลูกเมียก็ถูกความจริง
ไม่ไว้ว่า เพราะเหตุที่รัฐบาลจึงควิ
ย้ายเมืองหลวงไปอยู่ที่จังหวัดเพ็ชรบูรณ์
ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า เป็น
ถิ่นทุรกันดารอย่างยิ่ง.

แผนการตั้งด้านอยู่ป็น ภาย

ในประเทศ ได้ดำเนินรุดหน้าไป
เรื่อย ๆ ภายใต้อาณัติของข้า
เมืองหลวง แก่งานเช่นสำคัญที่สุด
อีกเช่นหนึ่ง ก็คือ การที่เราจะก่อสร้าง
คอกักฝ่ายสัมพันธมิตร ให้ทราบ
แผนการดีของเราและในขณะเดียวกัน
เพื่อชักจูงช่วยเหลือในกรณีที่ต้องการ
ไทยเกิดประกอถองทัพอยู่ป็น แผน
การตั้งด้านให้ระหระพอก เมื่อถองทัพ
พ่ายพองไทย ซึ่งได้รับมอบหมายให้
ทำการรุกเข้าไปในแคว้นฉานของพม่า
(ต่อมาเรียกว่าสงครามไทยพม่า) ไว้รุก
ถึงเส้นพรมแดน ระหว่างประเทศพม่า
กับแคว้นฉานของประเทศจีน ควบ
แล้วถองทัพพ่าย ถองถองพม่า ถอง
กันอยู่เพียงเท่านั้น ระหว่างนั้นทาง
เราก็คือถองถองพม่าว่า เราไม่มี
ความมุ่งหมายจะส่งข้าเข้าไปในเขต
แคว้นประเทศจีนต่อไปอีก เพราะจีนกับ
ไทยมิได้มีสาเหตุไรอันเนื่อง
การที่ประเทศไทยต้องเป็นพันธมิตรกับ
ญี่ปุ่นก็เนื่อง ด้วย สถานะ การดี มีภัย
เราอยากที่จะสู้รบแทนของเราไป พกกัน
มีผู้วิชาการทหารในทางที่นั้น เพื่อ
ปรัความเข้าใจและเพื่อล่อล่อมิตรกันมาก
กว่าที่จะเป็นศัตรูกัน ครั้นเมื่อเรา
ก็ได้รับ ทายาท ทางที่นั้น ว่ามีเคิระ
พกกันผู้แทนของถองทัพไทย ข้าพเจ้า
ทราบในภายหลังว่า ขณะนั้นพวกส่ว
ไทยในสหรัฐอเมริกาส่งหนังสือ ซึ่งมี
พ.อ. หม่อมหลวง ชาย ฤทธิชัย (ยศใน
ขณะนั้น) รวมอยู่ด้วย ให้เดินทางมา
ปฏบัติงานร่วมกับถองทัพแล้ว ใน
ชั้นแรกมีผู้วิชาการทหารสูงส่งคือจอม

พล ป. พิบูลสงคราม ได้ส่งให้ถองพล
ที่ ๓ ของไทย ซึ่งประจำหน้าอยู่
กองพลที่ ๕๓ ของจีน ที่เมืองเชียงล้อ
ส่งนายทหารชั้นผู้น้อยเข้ามาพรมแดนไป
พกกันอยู่ฝ่ายการกองพลที่ ๕๓ ของจีน
เป็นการพบหน้ากันที่คอกกัน ผู้วิชาการ
การกองพลที่ ๓ ของไทยในขณะนั้นคือ
พล.ท. หลวงท้าวสุทศกรม ได้ส่ง พ.อ.
หลวงโกรนารามณ์ (ขณะนั้นถองกรรม
เสียแล้ว) พ.ท. แสงวัน พัทธะสุก กับ
นายทหารอีก ๒-๓ นาย ลอยไปพบ
และติดต่อกันกับผู้วิชาการทหารใน ที่
เมืองเชียงล้อเช่น ครั้งแรก เมื่อ เดือน
กุมภาพันธ์ ๒๔๘๘ การพบปะกันครั้ง
นั้นทางกองพลที่ ๓ ไทยทราบ ครั้น
ยัง รอมพล ป. พิบูลสงคราม ครั้น
แล้วท่านจอมพลก็ส่งมาให้ พล.ท. วี
วิชิตสงคราม เสนาธิการ กองทัพ
สยามทราบ ปรากฏว่าโกลเป็นทั้ง
พอใจ แต่การ พกกัน ครั้นเป็น
เพียงการไว้หน้า และเป็นการพกกัน
ระหว่าง ผู้บังคับหน่วย ทหารในแคว้น
เท่านั้น ทั้งสองฝ่ายจับตอกันอีก
ครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเป็นการพกกันครั้ง
สำคัญ เพราะได้ติดกันแล้ว ทั้งสองฝ่าย
ระแวงถึงภัย แทนของมีผู้วิชาการทหาร
สูงส่ง ของแต่ละ ฝ่าย ซึ่งมีอำนาจเต็ม
ไปราชการรุดกัน ในตอนนั้นถองข้าพ-
เจ้าได้มีบทบาทว่า การปฏบัติงานได้
ก็หนักจนเข้าหัว

ขณะนั้น ถองมีผู้วิชาการ กองทัพ
สยามส่วนหนึ่งก็ย้ายจากกรุงเทพฯ
ไปอยู่ถองหัวทักเพ็ชรบูรณ์ ก็คน
ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ตามแผนการดี "ย้าย
เมืองหลวง" ตามที่ทราบกันอยู่ ข้าพ-
เจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ไปประจำอยู่ที่นั่น วัน
หนึ่ง พล.ท. วี วิชิตสงคราม ได้เรียก
ข้าพเจ้าไปพบส่งคำสั่งแล้วแล้วความ
เป็นมาต่าง ๆ ตามที่ กล่าวข้างต้นให้
ข้าพเจ้าทราบ พร้อมกันให้ทราบงาน
ของมี ผู้วิชาการ กองพลที่ ๓ ซึ่งส่ง

ยุควิชิตชัง

นายทหารคณะหนึ่ง ไปพบปะกับฝ่ายอื่น
ในที่สักทำนาล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จอม
พล ป. พิบูลสงคราม ส่งให้ข้าพเจ้า
เดินทางไปยังเชียงรุ่ง ในฐานะผู้แทน
กองบัญชาการ ทหารสูงสุด เพื่อ
เดินทางไปยังกองบัญชาการทหารร่วม
กับ พล.ท. หลวงหาญสงคราม ซึ่งจะ
ทำหน้าที่เป็นผู้แทนกองบัญชาการทหาร
สูงสุดในการเจรจาสันติภาพ ระหว่าง
นั้นให้ข้าพเจ้าเตรียมตัว และ คอยบันทึก
ฝ่ายนั้นจะนัดหมายมาอีกครั้งหนึ่ง

พล.ท. จี วิจิตสงคราม (ขณะนั้นเป็น
พล.อ. มีตำแหน่งเป็นเสนาธิการกลา
โหม) ได้ให้ข้อมูลแก่ข้าพเจ้า เรื่องนี้ให้
ถือเป็นความลับที่สุด ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
ความลับของประเทศชาติที่เกี่ยวข้อง แม้
แต่ข้าพเจ้าที่อยู่ในกองบัญชาการ
ของ ข้าพเจ้าก็ระบอให้ทราบ ไม่ให้
การเดินทางจากเพชรบูรณ์ ไปยังเมือง
เชียงรุ่งซึ่งเป็นทางลับขลับแรก ระ
หว่างข้าพเจ้ากับ พล.ท. หลวงหาญ
สงครามผู้บัญชาการ กองพลที่ ๓ ก็ระ
บอซึ่งกันและกันความลับ โดยท่านจะ
ออกคำสั่งให้ข้าพเจ้า "ไปตรวจภูมิ
ประเทศและเยี่ยมหน่วยทหารในแนวรบ
ทางด้านนั้น" เป็นข้ออ้างที่หน้า เพื่อ
ไม่ให้มีผู้สงสัยว่า อยู่กับ ๗ เหตุใดข้าพ
เจ้าจึงหายไป จากกองทัพนามอื่นๆ
โดยไม่มีความเหตุ

ครั้นประมาณปลายเดือน มีนาคม
๒๔๘๘ พล.ท. จี วิจิตสงครามก็เรียก
ข้าพเจ้าไปพบอีกครั้งหนึ่ง และบอกว่
อีกที ทางฝ่ายอื่น ได้ติดต่อให้มาพบ
กันพบมาแล้ว และข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้า
จะต้องเดินทางไปพบกับ พล.ท. หลวง
หาญฯ ที่เชียงรุ่งภายในวันที่ ๓๑ มี
นาถ ๒๔๘๘ ท่านเสนาธิการกอง
บัญชาการทหารร่วมของข้าพเจ้าก็ช่วยนำ
ยานไปส่งให้ที่เครื่องบินที่สนามบิน
บินหลุมศักดิ์ศรีพร้อมพร้อมแล้ว ใน
วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าเดินทางไปยัง
เครื่องบินที่หนึ่ง

วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าเดินทางโดย
เครื่องบินไปลงที่ลำปาง แล้วขึ้นรถ
ยนต์คันเล็กไปยังเชียงรุ่ง แล้วเดินทาง
ต่อไปยังเชียงรุ่ง ถึงเชิงเขาก่อนขึ้นที่
๓๑ มีนาคม ๒๔๘๘ ที่นั่นเวลาพอที่
คณะนั้นจะพาข้าพเจ้าไปพบกับ พล.ท. หลวง
หาญสงคราม ผู้บัญชาการกองพลที่ ๓
ซึ่งจะเป็นหัวหน้าคณะ กับนายทหารที่
ท่านคัดเลือกไว้สำหรับเดินทางไปด้วย
รถคอยอยู่แล้วด้วยความกระวนกระ
วายใจ

คณะของเราที่จะเดินทางไป มี
ผู้เดินทางเพียงสอง คนคือข้าพเจ้ากับ
นายพันโท

๑. พล.ท. หลวงหาญ สงคราม
(เวลานั้นเป็น พล.อ.) ทำหน้าที่ผู้แทน
ผู้บัญชาการทหาร สูงสุด แห่ง ประเทศ
ไทย

๒. ข้าพเจ้า ทำหน้าที่เสนา
ธิการของหัวหน้าคณะ

๓. พ.ท. กระแส ผลเพิ่ม (ขณะ
นั้นเป็น พล.อ.) ทำหน้าที่ฝ่ายเสนาธิการ

๔. พ.ท. แสงทพระสุต (ขณะ
นั้นเป็น น.อ.) ทำหน้าที่ฝ่ายเสนาธิการ

๕. ร.ท. สมนัน วีระไวทยะ (ขณะ
นั้นเป็น พ.อ.) ทำหน้าที่เป็นนายทหารคน
สนิท ของ พล.ท. หลวงหาญฯ

๖. ร.ท.ท. อานัน สารกริก (ขณะ
นั้นเป็น พล.ท.) ทำหน้าที่ด้านภาษาจีน
(สำหรับ พล.ท. อานัน นั้น พล.ท. อ.
อตุลย์ อยู่กับเขาจริง อยู่กับกรมคำ
จริงในสมัยนั้น เป็นผู้ใกล้ชิดกับข้าพเจ้า
งานกับกองพลที่ ๓ ก่อนหน้านั้นหลาย
เดือนแล้ว เพราะ "งานติดัน" ของ
จอมพล ป. พิบูลสงครามในขณะนั้นคุณ
หลวงอตุลย์ฯ ได้ร่วมมือด้วยตั้งแต่เริ่ม
แรก)

เราออกเดินทางจากเชียงรุ่งโดย
รถยนต์คันเล็ก ในตัวที่หนึ่งมียาน
๒๔๘๘ ผ่าน หลุมศักดิ์ศรี เมืองมะ
ม่วง ไปยัง เมืองลำปาง ซึ่งเป็นเมืองชายแดน

ของพม่าที่ติดกับแคว้นยูนนานของจีน
รถคณะออกเดินทางไปยังราชการพิเศษ
"งานติดัน" คราวนั้น ข้าพเจ้า ได้เคยเขียนไว้
แล้วในเรื่อง "ชีวิตนายพล" ที่จะไม่นำมาเล่า
อีกแต่จะกล่าวสรุป เพื่อให้เห็นผู้คนที่เกี่ยวข้อง
อันสารคดีคณะนั้น ทราบไปยังตามแนวตะวันตก

คณะของเราได้ข้ามแม่น้ำลำปาง ซึ่ง
เป็นเส้นพรมแดนระหว่างพม่ากับจีน ไป
ยังเมืองเชียงรุ่งที่ในแคว้นยูนนาน เมื่อ
เช้าวันที่ ๒ เมษายน ๒๔๘๘ และได้พบ
กับ คณะผู้แทนของกองทัพจีน ซึ่งมี
พล.ท. ลิวเจี๋ย ผู้บัญชาการกองพลที่
๕๓ ของจีน เป็นหัวหน้าในฐานะผู้แทน
จอมพลเจียงไคเช็คกับคณะ นายทหาร
เสนาธิการของเรา คือ พล.ท. ลี้กัณยา
พ.ท. ไชยสงคราม ก็มี นายบุญศรี
รัตนกัน ลูกกันซึ่งเคยอยู่ในเมืองไทย
ทำหน้าที่ด้านภาษาไทยต่อฝ่ายจีน

สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ประชุมอยู่ใกล้
กับแม่น้ำลำปาง ซึ่งฝ่ายจีนได้เตรียมไว้
ล่วงหน้า การประชุมได้เริ่มขึ้นในราว
ก่อนเที่ยงวันถึงตอน และไปสุดถึง
เมื่อพลค่ำในวันนั้น ฝ่ายจีนได้ทำการ
ต้อนรับและเชิญคณะของเราไปนั่งอย่าง
สบาย ทั้งส่งฝ่ายไทยไปรับความเข้าใจกัน
ในเรื่องต่าง ๆ และได้ตกลงในหลักการ
ที่จะไม่เริ่มสงครามกับ พล.ท. ลิวเจี๋ย
ได้ให้คำมั่นแก่เราว่า ระบือข้อความทั้ง
หมกที่เรารวบรวมกันนี้รายงาน คงไปขึ้น
จอมพลเจียงไคเช็ค เพื่อดำเนินการทาง
ด้าน การเมืองและแผนการ ทางทหาร
ร่วมอีกครั้งต่อไป ข้าพเจ้าฝ่ายจีนนำเรื่อง
นี้กับคณะฝ่ายทหารจีนอเมริกาและจีน
กลับให้ทราบด้วย เราได้ปรึกษากัน แล้วว่า
การ พะยะ กับผู้แทน กองทัพจีน
สำหรับผลสัม ความ มุ่งหมาย ไปอีก ขึ้น
หนึ่ง ที่เราสามารถติดต่อกับโลกภายนอก
ได้แล้ว เมื่อการประชุมของเรา
เสร็จสิ้นลง คณะของเราได้กล่าวถึง
มาทางฝั่งไทย นายพลลิวเจี๋ยและคณะ
ของท่านได้ออกมาส่งจนถึงริมฝั่งแม่น้ำ
ลำ

ข้าพเจ้าเดินทางกลับเพชรบูรณ์
และรายงานให้ พล.ท. จี วิจิตสงคราม

เสนาธิการกองทัพบกสนามทราบ โดย
ละเอียด นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังเขียนราย
ละเอียดเสนอ จอมพล ป. พิบูลสงคราม
อีกฉบับหนึ่งด้วย รายงานฉบับนี้พล.ท.
จี วิจิตสงคราม กับข้าพเจ้าได้นำมา
เสนอผู้บัญชาการทหารสูงสุด ทั้งส่วน
กลางและในกรุงเทพฯ ปรากฏว่าจอมพล
ป. พิบูล สงครามพอใจ ในการปฏิบัติ
งานของเราเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้นฉบับหนึ่งเมื่อ
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลงจอมพล
ป. พิบูลสงคราม ได้โอนเป็นประธาน
เอกสาร ในการต่อสู้คดีศาลฎีกา
เมื่อท่านถูกจับกุม ในฐานะอาชญากร
สงคราม คุณพระมณูภาค ๔ หมาย
ของท่านจอมพลได้มีแจ้งแก่ข้าพเจ้า
ว่าท่านจอมพล ป. ได้ถือตัวข้าพเจ้า
และรายงานของข้าพเจ้า ที่เคยเสนอ
ผลงาน "ติดัน" ในสมัยนั้นเพื่อต่อสู้
คดี ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ยื่นแก่คุณพระ
มณูภาค ๔ ไปว่า ข้าพเจ้าขึ้นแต่เป็น
ประธานให้ท่านจอมพล ป. เพื่อให้
ความเป็นธรรมแก่ท่านอย่างเต็มที่
แต่ยังอีกศาลฎีกา ได้ตัดสินปล่อย
คุณอาชญากรสงคราม ซึ่งมีจอมพล
ป. พิบูลสงคราม เป็นหัวหน้าเสีย
ก่อน โดยไม่ได้พบปะท่านได้เลย
ท่านแล้ว "งานติดันของจอมพล"
คงจะได้เปิดเผยให้ประชาชนทราบ
ตั้งแต่คราวนั้นแล้ว Δ

(โปรดอ่านต่อไป ในฉบับหน้า)

□ เลือคดีสำเนาเงิน
ต่อจากหน้า ๑๑

จึงถูกทั้งให้ยื่นต่อ คน เดียวกลาง แจ้ง
ซึ่งอาจมีมากกว่านั้นแล้ว ก็จะต้อง
กลายเป็นภาพที่สะกดทุกใจทันที คนที่
มองไปก็เขาจะต้องรู้สึกได้ว่า เหตุใด
เขาจึงไม่รู้จักใครอย่างคนอื่น ๆ เขา
ควรจะรู้จักอยู่อย่างนี้ ถ้าเขาไม่ผิด
ในใจ. การขึ้นอยู่คนเดียวก็ดูเหมือน
แสง ความมีชีวิตชีวากระพริบตา ออกมา
อย่างชัดเจนและเกิดขึ้น. แต่เขามอง
ตัวไม่ว่าเขากำลังกลายเป็นเข้าสาย

การของคนที่เขาจะมามีในวินาที
ใดวินาทีหนึ่งในชีวิตนั้น. จึงรักการ
อาภาตฤคาทนต์ เมื่อเห็นปรมยั้ง
อยู่ที่กระดานหมาก. จากสีหน้า
และท่าทีของชายหนุ่ม ที่เงื้อมมือคน
อาภา รู้ดีว่ามีอะไรผิดปกติแน่นอน.

เขาจึงวาดคามองครุข ๗ เพื่อระมอ
ทนายปลุกพ่อของเปรม. แต่ทุกแห่ง
ไม่มีนายปลุก. นายปลุกหายไปเสีย
แล้ว. อาภาชักใจเสีย โกรธในทันที
ว่า บุคคลที่เขาควรจะสงสัยก็คือนาย
ปลุก. เพราะเขาทำให้นายปลุกเป็น
ผู้เห็นข้างหลังรถและขับไปบนท้อง
ถนนโดยไม่มีการเฝ้า. นายปลุกควร
รู้ว่าเขาทำอย่างนั้นเพราะเขาเห็น
ตนอยู่ด้วยกับที่ระชาบดีคน ให้เขาเมื่อ
ครู่. อาภาจึงคิดว่าคนในโรงคั่วการ
ที่วิ่งวุ่นเอากะป๋มเงินไป ต้องไม่ใช่
ใครแน่นอนการนายปลุก. เมื่อนั้น ไ
เซ่นนั้น เขาก็กระซิบกับตัวรวแล้ว
เดินพุ่งตรงไปหาเปรมทันที.

เด็กหนุ่มที่ถนัดวิ่งก้าวไปสู่ความ
เป็นชายฉกรรจ์ในสิ่งที่ ขวัญแขวนอยู่
แล้วเพราะไม่คุ้นเคยกับเหตุการณ์อย่าง
นี้เลยเมื่อเห็นนายถนัดก้าววิ่งเข้ามา
ก็เกิด ความ กลัว ขึ้น อยู่ต่อไปไม่ได้.
ความ โหม่งใจ โลกทำให้อะไรสัก อย่าง
หวนไหวอย่างที่ไม่มีการระมอสติไว้ให้.
โลกอันหนักแน่นเพียงเริ่มขึ้น วิษณุ
คว่ำท่าทุเรียนหนีไป แต่อาภาได้ร้อง
ขึ้นว่า

“เฮ้ย, พุกกัก่อน, มึงจะหนีไป
ไหน?”

“อย่าหนี!” คำวามะสั่งสำ
กัญแล้ววิ่งเดินถอยเข้าไปจนถึงหัว ล้อ
มาพุกกัก่อน. ฮ้อ,ไอ้เปรมนั่นเองนึก
ว่าใคร”

อาภาเดินเข้าไปพร้อมด้วยนายฉิว
แล้วก็ตะคอกถามว่า

“พ่อมึงไปไหน?”
“มม-มมไม่รู้...” เปรมพุกตะ
กุกตะกุก

“ไม่รู้ไอ้หอะไร ก็ม้อก่อนนุ
หมากรุกอยู่มมมึงไม่ใช่หรือ?” อาภา

ตะคอกต่อไป
“สมไม่เห็น...”
“ไม่เห็น? โอ้... เคี้ยวพ่อ...” คำ
วามะทนายเซ่น ชู “พ่อมึงอะไรมึง
เสียเข้าไป มึงขอว่าไม่เห็น บอกมา
ว่า พ่อมึงไปไหน?”

“สมไม่รู้...สมไม่รู้กัน...” เปรม
ไม่รู้ว่าจะพูดยะไรดีกว่านั้น “สมก็ยืน
อยู่ที่นั่น. สมไม่ได้ไปไหน.”
“ข้าว่าเรื่องนั้น...” อาภา
แสกเสียงพุกขึ้น “เฮ้ยมันเพี้ยน
ใคร ๆ เขาวิ่งไปหมด แต่เฮ้ยไม่วิ่ง เฮ้ย
พริบมาก มึงรู้ว่า พ่อเฮ้ยม้ออยู่ไป
ทั้งเวลาได้วิ่งเสมอ มึงก็เอากะป๋ม
เงินของข้าไป. จึงให้มว.ไอ้เปรมมว
มาที่ ๆ มวมันเฮ้ยระเจ้ากุกแทนพ่อ
เฮ้ยเน...”

“สมไม่รู้เรื่องนี้กันด้วย สมก
หมากรุก สมไม่รู้อะไรด้วยเลย”เปรม
พยายามปฏิเสธต่อไป ทั้ง ๆ ที่โยม
จำแนกก่อนมาที่ไว้ได้ก็เห็นคนต่อหน้า
“ไม่รู้!” คำวามะทนายเซ่น “แล้ว
พ่อมึงไปไหน? บอกมา. พ่อมึงไป
ไหน?”

“สมไม่เห็นด้วย...”
“ผู้ทักสันติคารมอยู่” เขาไปขย
เปรมเขาอย่างแรงแถมแถมเสียงว่า
“ไอ้เปรม! ปากแข็งเหลือเกิน.มึง
ไม่บอกมันตายแน่. พ่อมึงหนีไปทาง
ไหน? บอกมาเกี่ยวกับหมาก.บอกมา”
พร้อม กันนี้ เขาก็ เขย่า คอ หมุน เปรม
อย่างไม่ปราณี.

“สมไม่รู้เรื่อง ๆ กัน. สมกหมาก
รุก” เปรมพยายามขอขาย.
“พ่อมึงอยู่ที่นี่มึงไม่ใช่หรือ?”
คำวามะทนายเซ่นต่อไป

“ครับ, พ่อยืนอยู่ที่นี่...”
“แล้วพ่อมีหมายไปไหน?”
“สมไม่ทราบด้วย. สมกหมาก
รุกเพี้ยน...”

“แปลว่ามึงปฏิเสธ”
“ก็-สมไม่รู้เรื่องจริง ๆ นี่ครับ.
ฮ้อ...”

“นั่นละ นี่ไปพุกกัก่อนโรงพัก. กู

เอามึงเข้าคุกมว. ไอ้ระชา.อยู่ ๆ
ไปซบ. ทำให้กูเดือดร้อนเปล่า ๆ.
ไปไป โรงพัก.”

เมื่อไม่มีทางจะไว้ดีกว่าไปโรงพัก
เปรมก็ยอมเดิน ไปขึ้นรถแท็กซี่ด้วย
อาภา. คำวามะทนายเซ่นก็เดินเข้าไป
ผู้ทักสันติคารมอยู่ด้วยว่า “อย่าหนี
ม.มึงหนีกูมึงหนีกูเน...”

ตะนิทานระทกกันแล้ว. ทั้งคู่
เหลือใจ ว่ามันไปด้วยวิธีแปลก ๆ ห่วย
ของเร้าแห่งแสงสว่าง. นายปลุกเข้ามา
ท้องนาไปถึงชายบ่ออีก ฟากหนึ่งหลาย
ชั่วโมงมาแล้ว. เขายังคิดถึงในไม่ได
ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป. เขาได้เรียก
กะ เป้า ทนาย ขันดีแล้ว ออกมานับ
หลายครั้ง. เห็นเรือนหมื่นกักันอยู่ใน
กำมือ. จึงจำแนกเข้ามาพอก ที่ระชาไว้
เขาได้ถอนที่นั่นคืนด้วยที่เขาไม่กล้า
คืนมาจากเจ้าแล้วแต่ได้แค่ได้ เพื่อ
เป็นที่ทำกินเลี้ยงชีวิตต่อไปอีก แต่ทำ
อย่างไรเขาจึงจะ กลัมนั้นได้โดยไม่มี
ชะนิกมาอยู่ทุกหลัง? เขาแน่ใจว่า
อาภาจะคงยังหาความอะไรไม่เจออย่าง
เกรียวกราว. อาภาอาจสงสัยเขาก็
ได้เพราะได้ หายหน้าไป ซึ่งจะต้องเป็น
พริบอย่างอื่น. ถ้าอาภาทำพริบสงสัย
มาก็เขา, เปรมก็อาจจะถูกละเลย
ส่วนเพราะเป็นพ่อลูกกัน และยืนอยู่
ด้วยกัน. นายปลุกเริ่มเห็นห่วงลูกใน
ของเขาทันที. เขาก็จึงลุลอยอย่าง
รวดเร็วไป. ลูก ๆ อยู่ด้วยซ้ำอย่าง
ตระวันระทกกัน จึง ทักงี้ไป ระของ กลั
ไปบ้านเพื่อถามข่าวเรื่องเปรม. เขา
มอง กะ เป้า สักพักก็ นอนอยู่บน กิ
ตรงหน้า. รู้ดีว่า มันเป็น พยายาม
สำคัญที่พริบระลาคกะเขาชี้การวาง
ให้ทุกโอกาส. เพราะฉะนั้นทางที่
ก็ควรจะทำตามเล่ห์เหลี่ยมเสีย. นาย
ปลุกก็แฉ่งเรียกกะเป้าออก ควักอน
ขันดีแล้ว หลายนัก ออกมาที่ หน้าชา

มาแล้วเขาหาไว้ก่อนแล้ว. เขามองหา
ที่ระมึงกระเป่า แต่ก็ไม่มีที่ใดเหมาะ
เพราะดินแข็งมาก ไม่มีอะไรขุด ก็คง
จะฝังไม่สำเร็จแน่. เขาเดินวนเวียน
อยู่ทุกที่ใน ที่ทุกที่ที่คิดไว้ในหัว
ของเขามาเข้าไป ใน พงพญางั้น ซึ่งคน
ออก แล้วก็หันกลับมามองมาข้างท้องทุ่ง
เพื่อลัดไปทางนั้น ที่มีย ของเขา คง
รอคอยอยู่ด้วยความร้อนใจ.

เดินข้ามทุ่งไปแล้ว ก็พอที่ กระวน
ทมพายุไปโดยขยพ้า. ความมืดก็คืบ
คลานเข้ามาจนกระทั่งมือนั้นเย็นชานเก่า
มันเกิดขอตัวเขาคนละลูกชาย. เขา
เดินไปก็เกิดไป. เขาได้กลายเป็นคน
ร้ายไปแล้ว-เป็นผู้ร้ายที่คำวามะ
กำลังถึงความร้ายเขาคงไปได้การ. ทั้ง
แต่เกิดมาเขาไม่เคยทำกรรมผิด. เขา
ทำมาหากินด้วย ความ ซื่อสัตย์ สุจริต
แต่ถ้าไม่เขา จึงได้กลายเป็น ไอ้ไร
ครึกไปซะนี่? เขาก็คิดว่าเพราะเป็น
ไรหรือ? พ่อแม่ของเขาเป็น คนดี.
เป็นผู้ใหญ่ขึ้นในสมัยของเสด็จพ่อ
เป็นคนที่เสด็จในกรมเคย ทรงใช้สอย
เมื่อเสด็จมาประทับที่นครปฐม. พ่อ
ของเขาได้สอนไว้ว่า ให้ซื่อสัตย์ต่อ
เจ้านาย. ให้ซื่อตรงต่อพ่อแม่และคน
อื่น. ความซื่อ คือหัวใจที่ดี ก็น่าไม่ผิด.
เขาได้ทำตามพ่อ. ซื่อต่อทุกคน. ซื่อ
ต่อตัวเอง. พยายามทำมาหากินด้วย
ความสุจริต. แต่ความซื่อ ของเขา มี
ประโยชน์อะไรบ้าง? เขาก็กำลังระค
คายเพราะความซื่อ. เขายกมาเชิ
ไรที่จะคง กลายเป็น ลูกหนี้ เจ้าแล้ว
แต่ไม่ได้ไปโดยที่คนจะไม่ได้การเลย.
ความซื่อทำให้เขาต้อง ซื่อต่อม
จากเจ้าแล้วแต่ได้. การซื่อเช่นนั้น
แต่ก็ต้องกลืนกลืนอย่างเข้มงวด. ต้อง
คิดราคาอย่างสูง เพราะถือว่าทำกับ
เงินดี เขาจะได้เงินมาหมดแล้วออก
เสียได้โดยสะดวก เพราะฉะนั้น
เป็นเงินแห่งเจ้าก็ ต้องบอก คอ เป้า

บุกวัยขบขัน

ให้ครบครันไปทั่ว นายปลุกต้องซื้อของขบขันไว้ เช่นเวลาหาลูกเล่นหนักพอเป็นอัน...

มากไปก็เรียกคว มาทำเป็นเงินกูเสีย แล้วถามว่า ระเบียบ คอกเขย เงิน หรือเงินข้าว ถ้าเสียเป็นเงินก็ค่อย...

เธอช่างโหด นายปลุกไม่ฟังเสีย คอกเขยร้อยละสาม ซึ่งเก่าแก่กว่า...

ก็เคยอย่างเคย เพราะคนอื่นอาจขบขันละสิม ถ้าใจยอมเสียคอกเขยเป็นข้าวเปลือก ซึ่งเขา รุกว่า คอกเขย ๑๐...

ถึงสูงลิ้นเหลือเกิน แต่มันก็เป็นตัวที่เก่าแก่แล้ว แซ่แต้วงไว นานแล้ว ไกร กูรี ลูกหลานเก่าแก่ทุกคน ถึงถูก...

ก็เกิดขบขันถึงผลผลิตทุกหลานของเก่าแก่ไป คอกเขย อยู่ที ลานนวก...

ข้าว พอข้าวหูกออกจากรวงก็ควักคอกเขยไปทันที เพราะถ้าน้ำเข้า...

เข้าห้วยขบขันจะพองเอาไปไหนก็ไป วิชากระบี่ "แรงถึง" ของบรรดา...

เด็กเขาหนึ่งหลาย นายปลุกก็รัก แต่ก็ขบขันมกๆทุก เพราะมันไม่มีทาง...

ออกทางไหนก็ทักว่านั่น ครั้นพลัดถิ่นแปรขบขันเขาต้องหนีท่าน นาย...

ปลุกก็ตั้งใจไปก็จนคนมากมายเก่าแก่เลือนๆ เกินพ้นวัยใหม่ เพื่อเอา...

มาซื้อพันธุ์ข้าว และเป็นคำชี้แจงในการเตรียมสำหรับปลูกข้าว หัน...

แต่ไม่เคยมีนายปลุกนอกแถม และมักนั่งหลังขึ้นทุกปี จนกระทั่งนายปลุก...

ก็อดคิดสนใจอะไร ทนๆเสีย พอให้มันให้มันเก่าแก่ เพื่อจะไม่ต้องเป็น...

ทนายหน้าเงินก็ออกไป แต่คนที่ทนายความว่า เขาก็บ่ เมียและ ลูกเขยต้อง...

กลายเป็นคนสันเนื่อประจักษ์... เป็นชอทานที่กองเรือไป อย่างไม่มีท่า...

□ สิบแปดวิจารณ์
ต่อจากหน้า ๔

ข้าว่าวรัสเซย์ซึ่งหนึ่งอย่างเต็มก็เห็นชอยทัวกั้ว วิจารณ์แก โขแย่นก้วย...

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคลองเซี่ยคากว่าคงจะไม่รุนแรงอะไร ถ้าหาก...

ว่านั้เซี่ยจะไม่ไปไกล ถึงขนาดถึง ยึดคลองสุเอี่ยเสียเลย และ นั้เซี่ย...

เองก็ประกาศแล้วว่า การเกิดเรื่องคงเป็นไปอย่างอิสระเสรี เว้นไว้แต่ว่า...

จะคิดเสียว่า ธรรมนิยมเขา ออกให้แก่อียิปต์เท่านั้น เป็นไม่มีอะไร...

ทั้งคลองและส่วนเศรษกิจให้อเมริกาใช้กำลังเข้าจัดการก็อียิปต์ แต่อเมริกา...

ก็ยังมิได้ตอบว่าอะไร ทางรัสเซียแสดงท่าทีออกมาแล้วว่าไม่ต้องการให้...

เรื่องขยายปลายถึงขนาด ก็สู้รบกันขึ้น ส่วนอียิปต์นั้นปรากฏว่านั้เซี่ย...

แสดงอาการเกิดเกิดความ ประชาชนทั้งประเทศต่างก็เซี่ยร ถนอย่าง เก่งที่...

นั้เซี่ยไว้ ยอมลดความกดดันอะไรให้ แต่ที่ประจักษ์ของอังกฤษและฝรั่งเศส...

ไม่หลัง เพราะถ้าทำต่อไปก็จะต้องเสีย ค่าเช่า ที่มาซึ่งไทย เป็น ของ...

เขาเอง ให้ภัยแก่แล้วแล้วแล้วของใหม่ เขาที่จะต้องเป็น ทนายหน้า...

ต่อไป และจะต้องทนอยู่เพื่อรับชำน้ไปก้วย นายปลุกหัวเราะ เมื่อก...

ถึงกระนั้น นั้เซี่ยก็อดคิดเขาได้จาก ความซื่อสัตย์พอหรือว่านั้เซี่ย นั้เซี่ยคือ...

ความเป็นธรรมที่เขาได้จากความซื่อ คอยอยู่ ? นั้เซี่ยคือความยุติธรรม...

ที่คนไทยอย่างเขาควร ได้รับจากน้ำมือกำลังมัจฉิ กัระ คอยโค ก้วย กำลัง...

เลือกหยกสักท้าย อาจกล่าวได้ว่าเวลานี้ นั้เซี่ยทำความสำเร็จไปแล้วในเรื่องยึดคลอง...

สุเอี่ยมาเป็นของตน แต่ทว่านั้เซี่ยไม่สามารถหาขายได้จากคลองสุเอี่ย...

มาสร้างเขื่อน ออตัวให้สำเร็จ หรือไม่นั้นยังเป็นปัญหาอยู่ เพราะว่า นั้เซี่ย...

มีรายได้เพียงปีละ ๑๕ ล้านปอนด์ และยังต้องเสียค่าใช้จ่ายต่างๆ อีกมาก คง...

เหลือถ้าไร้สิทธิ เพียงปีละ ประมาณ ๕ ล้านปอนด์เท่านั้นเอง เมื่อเขื่อน...

ใหญ่โตมหา คองการ เงินลงทุน ถึง ๑,๐๐๐ ล้านดอลล่าร์ รายได้ก็ได้อีก...

จำนวน คงกล่าว ถ้าจะนำไปใช้สร้างเขื่อนตามสันติสุขอยู่ได้ ก็คงจะคง...

กินเวลา อย่าง น้อย ถึง ๓๐ ปี กว่า จะสำเร็จ. นั้เซี่ยจะมีอายุยืนและคง...

อำนาจวาสนาอยู่ได้ให้สูงส่งขึ้นในความสันติหรือ. □

ของเจ้แล้วจึงกลายเป็นเศรษฐีขึ้นมา จากนั้นเหลือของชาวไทยจำนวนน้อย...

ในจังหวัดนครปฐม ? เจ้แล้ว แซ่แต้เข้ามา เมืองไทย คำนึงถึงคน หมอน...

แต่ก็แล้ว เจ้แล้ว แซ่แต้ ก็กลายเป็นกลายเป็นมหาเศรษฐี เพราะการสูญเสีย...

เลือกกิน แรง ชาวนา ซึ่ง ตัวเขาถูกสูญเสียรวมอยู่ด้วย. เลือกของคนไทย...

อย่างเขาถูกสูญเสียไปด้วยระบบคอ-เน็คที่กดขี่ ทบแล้วท้ออีก. เงินตกจาก...

ไว้ที่เขตนั่น คือแรงงานของเขาที่การที่ม สุรายา เมา ในเย็นวันนั้น...

นายปลั่ง กำลังจะหยิบ รู้อีกว่าเขยผู้กระเนาะน้ำกว่าเพื่อน นั้เซี่ยกับนายบุญมี...

มีระเบียบสหกรณ์โกนสารสารถีชดช้อยช้อยให้พร้อมเสียดายอย่างเต็มที่ ขอรบ...

ว่านายปลั่งจะนั้เซี่ยมัน มาจากมีหระเพลิง จึงออกปากชวนนายบุญมีว่า...

“ไม่ใช่ว่าถนัด” ข้างนายบุญมีเห็นจะไม่ได้ คอยถนัด ใน ทาง รว้าง...

หรือ จะ เป็น ไม่ คอย ถนัด ไม่แน่ แซ่ก ก็คอยไปว่า...

“ไม่ไหวเพื่อน ว้าไม่เ็น” เมื่อใคร่การขลุ่ยเซี่ยเซี่ยนั้น คิอขึ้น “มี...

เมา” นายปลั่งก็เห็นขบขันมากที่กล่าวอย่าง เกือบกลาง ว่า ไปส่น้ำ นายบุญมี...

“ลัธมนี่เขยไม่ ไม่พอเพื่อนแล้ว” กล่าวเสร็จ นายปลั่ง ก็เดินลงจาก...

บ้านไปส่งนางบุญมีเองจากไป ประโยชน์ไปมาเรื่องสัพทใหญ่ที่หันมาเรียก...

จากศาลา

มันจะยิวมาไปแล้ว

เพื่อที่จะให้การ คำนึง ขบขัน โหมและ สบปัดเข้าเป็นไป ด้วยความเอกร...

สนุกครึกครื้นจนมาถึงหัวใหม่และใหม่บ้าน นายอมม ได้อุจ จิตน์ เป็นบ้าน เจ้า...

ภาพ ที่ศาลากลางเคย เอาพระโขนง จ.ว. พระนคร ในตอนเย็นของวันที่ ๓๑...

ค.ศ. ๕๔ นอกจากจะมีสุรายาเมาตามประเพณี แล้วก็มี รวบรวมกติกาส...

ความครึกครื้นนั้นแต่เดิมตามแผนความครึกครื้นนั้นอยู่ด้วย (อ่านต่อหน้า ๔๑)

ถูกขโมยเอาไป. มันไม่ใช่เงินของเจ้านัก
เลย. มันไม่ควรจะใช่! เพราะฉะนั้น
เขาก็มีความเป็นธรรมแล้วที่เขาจะรีบ
มันเสีย... เอานักมันคืนมา.... เขา
แรงงานของเขากลับคืนมา.

นายปลุกกินคือไป.... เกินไป
ในความรู้สึกที่กระทำที่เขาเห็นว่าเขา
ไม่ใช่ชาวยุโรป. เขาเป็นแค่เพียงเขาแรง
งานของเขาคืนมาเท่านั้น. เขาคืนไป
ในความมั่นคงที่จะเข้าเขตบ้านหยุก
เหลียวซ้าย และขวาทุกแห่ง ก่อนที่ผ่าน
ประตูรั้วมีฉลามทะเลเข้าไปในลานนอก
ศาล. เขารู้สึกถึงหัวใจอย่างประ
ชวร. ในบริเวณนั้นเขาจึงมีสติ
เหมือนสัตว์. ก็เพียงจวกที่ไทยยุค

คงไว้ทันออกชนก็ไม่มีเหมือนเคย. บน
บ้าน.... หรือที่ถูกรวบรวมไว้ที่ระ
ด้วยตัวเขาจะพังแล้วมากกว่า... มันแค่
ความมืด. ความมืดของเขาคือความมืด
ไหน? ทำไมจึงไม่ไปไหน? หรือว่า...
เขาหยุดชงกักกัน. หรือว่า... ตัวเรา
มาช่วยเพื่อ ระบอบ ลากของเขาไปเข้า
คุก?

นายปลุกกินอยู่ ที่ประตูรั้ว ซึ่งเขาค
ถ่วงไว้. ยังคิดสั้นไม่กลัวว่า ระบอบ
หรือ ระบอบ เขาไปหาปากกระบอกปืน
ซึ่งเขาคิดว่า คงจะเรียบร้อยอยู่บนเรือน
หรือแม้แต่ ก็ดู. ▲

(โปรดอ่านต่อไปในฉบับหน้า)

□ บทความการเมือง

ต่อจากหน้า ๘

รวมเรื่อง ชื่นกักกัน คงต้องตายกับของที่ทำนายกรฐินคว้าน
เห็นแน่ ในการเลือกตั้งสมัยที่พุทธกาลที่ระบอบ.

เรื่องที่เกิดขึ้นที่จังหวัดสระบุรีกรณี เราเชื่อว่าท่านจอมพล
พิบูลไม่เห็นชอบด้วยนั้นเป็นแน่ เพราะเหตุว่าคู่แข่งนั้นทั้ง ๒ ฝ่าย ก็เป็น
บุคคลอยู่ในความอยู่มีลักษณะ ท่านว่าคงจะชนะของท่านก็มี
ยิวว่าไม่สู้ดี. ข้อเท็จจริงความเสียหายให้แก่ท่านเสมอ เรื่องนี้เป็นเหตุ
คล้ายๆ ในประวัติ ของรัฐบาลต่างๆ เช่นเดียวกับรัฐบาล ท่านปรีดี
คล้ายว่ากรณีเลือกตั้งนี้ ไม่ว่าท่านมาครบทุกวันนี้ ก็ไม่เห็นด้วยรัฐบาลนี้
แล้วอย่างประเทศเสรีประชาธิปไตยที่เอาอย่างประเทศประชาธิปไตย
เพื่อให้เกิดการ ที่เอาถือพลและอำนาจของรัฐบาลมาใช้ประโยชน์การ
เลือกตั้งด้วย.

เครื่องมือเครื่องใช้ของรัฐบาลก็คือ ทรัพย์สินสมบัติส่วนรวม
ของประชาชน เช่นยานพาหนะหรือสิ่งอำนวยความสะดวก ทั้งในการที่พรรคการเมือง
เมืองเป็นรัฐบาลแล้วเครื่องมือเครื่องใช้ของประชาชนไปใช้ ในการเลือก
ทั้ง จึงมีลักษณะที่ของระบอบของประชาธิปไตย ในประเทศอิตาลี
และออสเตรียใช้ โดยเอาไปใช้ ในการรณรงค์หาเสียงเพื่อชัยชนะโดยไม่
ไปใช้ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม แม้แต่สถานีวิทยุพาณิชย์ของ
เอกชน เมื่อระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ จอมเคอร์ติน (พรรคแรงงาน)
เป็นนายกรัฐมนตรีก็ออสเตรีย ๒๖ จนมีการเลือกตั้ง เขาชอบพูด
วิทยุ เอ.บี.ซี. ซึ่งเป็นของชาติ ในเรื่องเกี่ยวกับออสเตรียไปยังนานา
ประเทศ ธรรมชาติ สกน.เอ.บี.ซี. ไม่ยอมให้ใครคิดพูด ยกเหตุว่าใกล้
เวลาเลือกตั้ง แม้เคอร์ตินจะอ้างว่าพูดกระจายเสียงไปต่างประเทศก็
คำข่มขู่จะตั้งข้อหาถึงนโยบายของออสเตรียด้วย ถ้ายังมีเคอร์ติน
พูดก็จะถึงที่พรรคอื่นเช่น เมินซ์ (นายกรัฐมนตรีที่ขึ้น) พูดด้วยมี
ฐานะที่จะไม่ยุติธรรม เคอร์ตินก็ไม่อาจยกข้อสถานีวิทยุชาติทั้ง ๆ ที่
เป็นรัฐบาลและเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของ สกน. เอ.บี.ซี. ด้วย.

ไทย-สปีดดาเก้

จริยนิยมเหมือนมีอำนาจแล้ว ทำอะไรก็ได้ แก้วจริยนิยมที่มี

คุณธรรมสูง ย่อมไม่คิดแต่เรื่องเงินๆ นอภพหนา ย่อมคิดถึงการไกล
ที่จะไม่สร้างเสียงอย่างไม่คำนึงให้แก่คนรุ่นหลัง มิฉะนั้นแล้วเราจะต้อง
เป็นประชาธิปไตยที่จอมปลอมไม่มีวันจะคงรากฐานประชาธิปไตยอันแท้
จริงขึ้นได้ ทำไมไม่ถือสัจจาทิที่จะเห็นฝรั่งไทยกล่าวว่า "จงอย่าทำ
อะไรในสิ่งที่เราไม่ชอบให้ผู้อื่นทำแก่เรา" ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าคนเรา
ทุกคนถือโดยอันนี้ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือกัน ความมอดุจริยธรรม
การเอาเปรียบซึ่งกันและกันโดยไม่ชอบธรรม แม้สังคมก็จะเกิดขึ้น
โดยยาก.

อันที่จริงข้าพเจ้ามีเป้าหมายการเมืองเต็มที่ หากจะเห็นว่า
ท่านจอมพลพิบูลสงครามได้ระดมคุณงามความดีให้แก่ชาติบ้านเมือง
ไว้มากเหมือนคนอื่น และโดยเฉพาะคำที่นายหวั่งหลี ได้เห็นผลประชาธิปไตย
จากพิษณุถึงที่นำเอาชีวิตเขานอกจากนั้นไว้เมื่อ ๒๕ ปีมาแล้ว จึง
เขียนบทความนี้ขึ้น เพื่อขอเรียนขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีพิบูลเปลี่ยน
นโยบายและไม้อ่อนผ่อนตามมติของทุกท่านที่มาจากอำนาจระบอบและ
ระบอบที่คนออกอก ก็ว่าสัจจาทิแทนราษฎรของราษฎรจะได้แทนราษฎร
ชนิกเพื่อระบอบการปกครองที่มั่นคงทางการเมืองของเรา และกระทำให้มีการเลือกตั้ง
ที่ถูกต้องและเป็นองค์การมั่นคงงานมหกรรมตลอดทั้งพุทธกาลนี้ด้วย.

ต่างประเทศ

เพื่อนบ้านของเรา เราจะไม่ลืมกันว่าเมื่อกลางเดือนกรกฎาคม ปี
ลาวพอมันด้วยแทนราษฎรให้แทนทางเข้ามายังประเทศไทย เพื่ออยู่
เฉยๆ เพื่อพระราชพิธีมหาดไทยประเพณีราชอาณาจักลาว ซึ่งประทับเย
สนคล้ายการเมืองอยู่คนนวยกกับกันยักกัม พุทธิกรรมแห่งประเทศอัน
ชาวไทยรู้สึกกันด้วยเป็นอันมาก ด้วยว่าเห็นประเทศลาวกำลังแตก
ร้างกันด้วย ระหว่างรัฐบาล กับเจ้าสุภานุวงศ์ หัวหน้าลาว อิศระ และภาค
คึกคักนั้นว่า การแตกถล่มของเจ้าเพชรราชคงจะเป็นผลลบยรรยงให้
ความแตกร้างอันถกกันขึ้นขึ้นขึ้นของแผ่นดินไทยกับไทย เพราะหัวน้ำ
ทั้งสองฝ่ายก็เห็นพระ ราชวงศ์ผู้ใหญ่ ในเครือราชทาง เกียวกัน และเอา
รพณโดยเจ้าเพชรราชอยู่ด้วย แต่ยังไม่ถึง ๑๕ วันก็รัฐบาลลาวไทย
ออกแถลงการณ์ว่า เราสุวรณญานายกรัฐมนตรีมิได้คิดที่จะรื้อ
รัฐบาลผสมไทย-ลาวอิสระเข้าร่วมด้วย แต่ก็ใช้ถ้อยคำกว้าง
เรียกว่าอยู่ เมื่อเห็นเช่นนี้แล้วทำให้คิดว่า การแตกถล่มของเจ้า
เพชรราชหนึ่งก็โหดไม่คุ้มค่า เพราะว่าเจ้าเพชรราชและเจ้าสุภานุ
วงศ์มีความคิดเห็นร่วมกันมานานแล้วว่า ไม่ควรรับเอกราชจอมปลอม
มาสร้างแล้ว เจ้าเพชรราชจึงและประเทศคงจะเอามาซึ่งประเทศไทย และ
เจ้าสุภานุวงศ์ก็ลาวอิสระขึ้นเพื่อต่อสู้ต่อไป เราคงจะเห็นว่า เจ้า
เพชรราชได้หวังดีแก่กันสัจจาทิไทยเมื่อเรารู้ว่าอะไรเมื่อก่อนนั้น
แต่ที่จะให้ลาว, ลาว, เขมรเป็นเอกราชโดยง่ายอาจเป็นไปได้ แล้วจึง
เสกให้อาวุธนั้นมาช่วยพวกชาตินิยมที่ต่อสู้เพื่อเอกราชอันแท้จริงด้วย

ທຸກໆວັນ

เหตุฉะนั้น เจ้าสุภานุวงศ์ทั้งสองเจ้าจึงไปเชิญโยมอินทาท้าวรามคำแหง กับ
ฝูงเสด็จออกไปทำบุญตักบาตรพระ เจ้าสุภานุวงศ์ผู้รักชาติอันแท้จริง
เจ้าสุวर्मภักดีก็ทอหอยระบายแก้วแวววาบเป็นผืนพรม ผู้เขียนเชื่อว่าไม่มีหวัง
เพราะเวลานั้น ปัญญาชนทุกคนยอมรับว่าเป็นอย่างที่ว่า เจ้าเพชรราช
และเจ้าสุภานุวงศ์ไม่ต้องการเสียเงินเฟื้องแม้ซ้ำจำนวนแล้ว และเจ้า
ทั้ง ๒ องค์ รักษาดีไม่ว่าด้วยกตเวทียาตราในชั้นขุนพลด้วยกัน
ปัญญารื่องรวมลา เช่นอันหนึ่งอันเดียว กันนั้น ไม่มีหวัง พระเจ้าเจ้า ได้
ความไปก็เจ้าเพชรราชไม่เสียดายไปไกลเกลี้ยง และถั่วรพุงเป็นศึก
การเมื่อครั้งนั้นไป น่ากลัวเพราะเจ้าสุภานุวงศ์เอาเสียสละยบ นอกจาก
กรมการเมืองอำนาจคนกตัญญูแล้วรับขาดขึ้นนั้น

สมรรถภาพของทูตอเมริกัน สหรัฐอเมริกาได้มีการ ขยายชุด ใน

บริเวณตะวันออกกลาง เป็นถิ่นการถวักถวมาย่างนานใหญ่ กับ
เหตุการณ์เมืองในบริเวณนั้นได้แปรพักตร์ไปอยู่ในทางคอมมิวนิสต์ เช่น
มีสเตอร์เชนไว ไบโรค ออธอร์คราชทูตประจำกรุงไคโรย้ายไปอยู่ทาง
ชาวฟิวกาได้ ในวงการนี้เมื่อละเมอฝันกันพาดพิงว่า เชนไว ไบโรค
บ่อนสมรรถภาพในการคุมการพิชิตยูนาลิสต์ได้ใกล้กับค่าอยู่คนนึก
และได้ใช้สัปดาห์หนึ่งวัน งานจากนี้ให้รู้ บลอะเมริกันทราบง กากี้
อียิปต์รื้อรากิจจากโซโลลาวาเก็บ ขั้วย้ายที่สัปดาห์ค้อยิปต์บริบรอง
จินแกโรโยละเมอฝันไปไ้กับรายวันรวมมาก่อนเลย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า
ทูตอะเมริกันได้ ไปประจำอู่ย ในนครหลวงประเทศต่าง ๆ นั้น มีภาระ
หนักมาก ที่ต้อง กอขยหนึ่ง เหน็บมี ใ้ยูนาลิสเอนเอยไปชอยคอม-
มิวนิสต์ได้ โดยเฉพาะประเทศที่ไว้ความซบถเล็ดทางเศรษฐกิจ
และทหารจากอะเมริกา แหะคอยเฝ้าตั้งแถว ทำ้า ฮอร์ยูนาละเมอ
เปลี่ยนไปทาง ไควัก ถ้าหยาบโคยชั๊อัสซีย ค้อน โยบาย ของ
อะเมริกาได้ไว้ความสนับสนุนอย่างเต็มที่ โยไมต้องคำนึงว่าวีรยูนาล
เป็นประเทศชาติไว้หรือไ้คงจะเห็นได้ หากวีรยูนาล แห่งโซโลสเป็น
เป็นเผด็จการที่ไว้การคุมการระบอบอะเมริกาเป็นอย่าก็อภักพของ
เชนไวโรโคจนกระทั่งกลายเป็นไฟลามทุ่ง เพราะเผื่องแก่เขาปล่อยประ
เลยไ้ห้อยป้เข้าทางพญาแกงไป ไ้ทำ้าหะเมอริกาและ อังการอยถ
เล็ดการช่วยเหลือสร้างเชื้อ อัสลาม ซึ่งไ้ให้สัชชิตชอยมากที่อียิปต์
ครั้งนี้ที่เข้ามากอชเานเอน ยิ่งหนักกว่าแต่ก่อน แลเื่องระชานปลายไป
ทางวักชั๊อียิปต์ไ้แล้วก็ปกครองของซอเลอโคยเกิดกบฏแล้ว การบริ
บทร่วมช่วยเล็ดที่พออยู่มีนั้น ไ้คงจะอียิปต์ได้ สละพอย ในขณะนั้น
ที่ไ้ให้ผู้มีระบอบเขาไปเอนในเขากบฏอเลอ หึ ไ้เขาซบชอยอย่างอิน
เช้นและแนวไปไ้ ไ้มีค้อมิชัลลุมทอะโรคน

หนูปุย. เมื่อสืบค้นหาที่แล้วเราได้เห็นชาวรัฐบาลจีนแดงได้อพยพโยน
อาหารการสงเคราะห์มาวางขึ้น ที่ใต้ถุนกระท่อมที่ชนบทประชาชนเข
าในได้เก็บกินแบบฟรีๆ หรือที่เรารู้จักเรียกกันทั่วทั้งนี้ว่าประเทศแบบ
รัฐกิจ ชาวสังคมไทยอาจสงสัยการสงเคราะห์แบบนี้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ล้าช่ว
นมาอีกแล้ว หรือเหตุที่คนสงเคราะห์แบบนี้ แม้กระนั้นความยากจนก็ยังมี
ได้ยังการปฏิบัติ เสร็จเมื่อเขากินแล้วก็เลิกทำแล้ว “ชนะเป็นเจ้าเป็น
ไร” ผู้ปกครองก็ยกหน้าเป็นไรต่อไปจนกว่าหมดกรรมกรรมนะ... ชัด

ปาณธรมมาเสนาถักคือผู้ทำว้า อตกักรพรรดิคงดี หรือเมยหนึ่งภญาษา
 สามัญญะก็ยกมาว่า เสนาผู้โยให้เป็น พานาโทก็ปรักปรำ ว่าผู้ขึ้น โทภัยยง
 คัมพะระองค์และทำการท้าวแดนเข่นชาวถิ่น ในคำให้การตอนหนึ่งรับ
 สั่งว่า "ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจอะไรเลย โนโยบาทศักดิ์ กฎหมายศักดิ์
 ฎบัญญัติคณะกรรมกรรมมนายคมาเคมเป็นประธานโตปญญัตติคน
 ทั้งสิ้น" นายคมาเคมคนนี้ศาลให้พิพากษาให้จำคุก ๓๐ ปีฐานทำเนิ
 โนโยบาทจักรพรรดิคนยผลคือคือโยปโยของงั้น ทำลายหลักการกฎหมาย
 ระหว่างประเทศและไมเคารพอธิปไตยมนุษย์ชนในแคว้นแมนจูเรีย ซึ่ง
 ผู้ขึ้นไว้ว่าพระองค์เป็นประมุขในฐานะเป็นประเทศเอกราชถึง ๑๕ ปี และ
 ประมุขของไทยได้มีรองความเป็นเอกราช แลกเปลี่ยนกับสถานทูต
 ซึ่งงานและกันและสถานทูตคนนั้นถูกตั้งอยู่ถนนวนกว่า ซัดกับจีนและ
 กติก มีขึ้นปรากฏชายคนนั้นแจ้งว่า ผู้ยึดทวนอำนาจเมยหนึ่งโยให้ญญะ
 ยึดมั่นไว้แก่ความดี ตลอดจนโคโยเห็น แก้วราชยัดลัทธิ และความสุสหาย
 ส่วนคัว มิได้ถือกันด้านทวนหรือละราชสมบัติเสียให้ โลกทวายความ
 เคียดริ้นของชนชาติเขยงกัน ถ้าท้าวว่าสงครามโลกครั้งที่สองไม่เกิด
 ขึ้นแล้ว แมนจูเรียขึ้นเมยหนึ่งของญุ่นเช่นเขยงกันภัยการลิดหรือ
 เกาะให้หัน โยเมยขึ้นเป็นหนามาคอลมา กันเขยงการวิรูชาไทย
 สมัยนั้นรับรองแมนจูก็เป็นประเทศเอกราช ถ้าไม่ถูกญุ่น เขยงกันคัว
 ก็ถ้าไม่ให้เกิดการปรามเอวให้ญุ่น เช่นเขยงกันคัวได้มีรองรัฐบาล
 มาให้ของญุ่นมาจริง ซึ่งกัถยผลจากการวิรูชาไทยของญุ่นได้เสวว่า
 ไม่เป็นความจริง แล้วความจริงก็ปรากฏออกมาจริงของญุ่น
 เป็นอุทาหรณ์ให้ต้องเฝ้าขณะนั้นกำลังเสวยกรรมวิบากอยู่ในที่คุมขังขยบ

คอร์รัปชันในอินโดนีเซีย วิกฤตชนในโลกนี้ควรขบใจไม่ทำเมื่อตัดตา

[illegible]

ต่อจากหน้า ๒๔

“แต่ใครจะเป็นชาวประมงค์ไปพบ

๔ ๔ ๔ ๐ ๕ ๕
ผม นึกถึง ถอยคำของ ดอก เต๋อ

บริบูรณ์ ในการรวม กัน เป็น พรรค การ
เมือง เพื่อดำเนินการในทางการเมือง
โดยวิถีทางประชาธิปไตยและ ไม่ขัดต่อ

พระทหารเมืองอาจเป็นสิ่งที่วิ
 ไลได้โดยอาจทำให้ระลอกที่รักโลกกัน
 กลายเป็นศัตรูกัน แต่ก็ยังไม่ยอม
 เพื่อ ดำเนินใน ทางการ เมืองโดยวิ
 ทางประชาธิปไตย จอมพล.ป. พิบูล
 สงคราม ซึ่งถูก ๆ ของคุณคง ออก
 วงศ์เรียกว่า "คุณลุง" และคุณคง
 ออกวัยที่ ซึ่งถูก ๆ ของจอมพล.ป.
 ออกวัยที่ คุณอา และเป็น คณะผู้ร่วม
 เป็นด้วยกันทั้งนั้น ถ้าไม่มาถึง
 เรื่องอะไร ๆ ที่ได้ผ่านไปแล้วไม่ว่า
 เรื่องชั่วหรือเรื่องดี ความเป็นลุงเป็น
 อาของเค็ง ๆ ก็ยังคงมีความหมาย
 อยู่ต่อไป.

□ สภา-สัปดาห์

ต่อจากหน้า ๒๑

พอโยกประชุมแล้วประธานาก็แจ้ง
มีเรื่องที่จะทอดหาข้อต่อประชุม
ด้วย เพราะว่ากรรมการสามัญ
ทราบงาน การประชุม เกิดขึ้นในลา
เสีย ๓ คนคือนายวงศ์ศรัทธ และ
นาย อิสสระ จึงหาวิธีว่าจะเลือก
คนแทน สันติกล่าวของประธาน
จนบรรดาพินิจแล้วทั้งทราบ “ฟ
” แห่งพระคุณนังคิลา ค

พอถึงวาระการขึ้นกับแม่แรก ส.ส.
เลวี อีธาร์กุกา แห่งรัฐมีน ทัวนา
พรรคชาวนา ก็มาจัดพิธีขึ้น
หน้าคนไทย เรื่องความเดือดร้อนของ
ราษฎรในรัฐมีน อีธาร์กุกา และจากคน
ทั่วไป ในอำเภอทโงงและอำเภอตัก
ก็ไปช่วยเหลือไปด้วยยิ่ง เห็นยัง
มีหลายที่เดือดร้อนอีก
พล.เอช เคยประชุม รัฐมน
ตรวาระการหน้าคนไทย ลูกคนมา
งว่า ไปช่วยไปแล้งจนจำเริญ โดย
ทักว่า และช่วยกันทำด้วยกันทำให้
ขึ้น แม้เรื่องการช่วยเหลือกันช่วย
เพราะไม่คิดข้อขบขันจึงรัก

ส.ส.เสรี หวังว่า ท่อฉนวนท่อโย
กยหลายสิ่งสำคัญก็ คือ มีระดับ
หนึ่งก็ทำงานดีมากก็ตัวจริง ๒๕
นั้น และราว ๒๕ เดือน สามวันก็เอา
ไปใช้มันก็ตลอดๆ แต่ ๒ ปีมาแล้ว
มันเริ่มแห้ง ไร้ท่าง่ายไร้นั่นก็บอก
นั้น ว่า ความ สัตว์ พาทะลุก็บอก
นั้นไปด้วย พอเหลือไปไหน “ข้า”
นั้นก็เสียอย่างหนา ถึงขนาดที่
ก็เลยแบบนั้นเอาให้ว่า ลาย
นั้นๆ ก็ให้พอพอมาขึ้นแล้ว

เกษตรร่วมมือกับ เพราะมันเป็นเรื่อง
ของเกษตรเหมือนกัน จึงขอถามว่า ะ
คิดต่อกับเกษตร ทำให้งบสรรชยนต์ มัน
ได้ไหม.

รัฐมนตรีช่วยมหาดไทยจัดถก
เหมือนนั้น เพราะการช่วยเหลืออะไร
ต่อใครในนั้นเป็นเรื่องของจังหวัด
ในส่วนนี้ก็ใช่ที่ ทั้งคณะรัฐบาล
ก็กำลังเร่งรีบทำการบริหารตาม
ระบอบการกระจายอำนาจ จึงชี้แจงว่า
การที่จะทำอะไรก่อนหลังนั้น ก็แล้ว
แต่ทางจังหวัด แต่อย่างน้อยเห็น
ว่ามีส่วนว่า ถ้าเห็นก็จะไปกักตุน
การให้ของจริงไปใช้จริง เช่นการชน
ชนคันบรรพบุรุษ สละ ๑๐ บาท ชนลง
สถานีที่ละ ๒๕ บาท และการชนขึ้น
และลงบันไดของพ่อค้าทั้งนั้น ร.ส.พ.
เป็นเดือนชนกันเดียว ๆ สายไปเลย.

ข้าพเจ้าพลวงชำนาญ ธรรมยศ
นายทวารเรือเก่า รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงคมนาคมพลเอกภูทอน
ขึ้นนั่ง ยืนอยู่หน้า เป้า - เป้า โสธนะ
สัน มั่นคงรักษากรมตำรวจ
ส.พ.เป็นฝ่าย ให้ความสทก แต่ผู้
ขึ้นน้ำในรากายาเสียด้วย เพราะกอง
รายจ่ายสูง และเข้า ต้องทำเรื่อง รว
สนชอออก ว่าจะให้กินเสีย เวลาข้ามน
ก และรวมให้กินหมากเบ็งให้ลดไฟ
๐ % ไม่ให้เสียชนกินอย่างว่า และ
ก็ทำถึงหน้ากรมกว่า สถานใดไม่ส
กว่า เลิกทันที

[illegible]

ທຸກໆຈັບທຳ

พล.อ. เดช ๑ จึงต้องคลุกคลาย
บรรยายกลางว่า ทัพผดุงอย่างหนัก ไม่
ถก เพราะรัฐบาลหนุนเงินสงเคราะห์

“ ॥ ॐ ॥ ”

เด็กชายเหลียงหรือเล้งมอ แซ่
ลิม ชาย ๔ ขวบ บ้านอยู่หลัง โรงภาพ
ยนตร์เฉลิมเขตต์ พ่อแม่ต้องทำมา
หากินตัว เป็นเกลียวแก จึงถูกปล่อยให้

๔๑๖
เตตตรียน

สารคดีเรื่อง "ผู้นำการเมือง" ในฉบับนี้
ผู้เขียน คือ นเรศ นโรปกรณ์ ขอท่านผู้อ่าน
โปรดเข้าใจตามนี้.

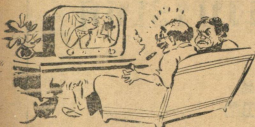
7

ธนาคารแห่งเอเชีย ฯ จำกัด

รับอย่างเปิดกว้าง คุณไหนไม่โก๊ะ
วิทยุ ท.ท.ท. สักรายการเดียว เป็นตอน
ไม่พลัดแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นรายการ 'ห้อง
โพร...' รายการ 'รอบเมืองไทย' ราย
การ 'ครอบครัวไทย' หรือราย
การ 'กล่อมใจ' เธอเอ๊ะละ ผมเป็น
ชอบออกซอไปทั้งนั้น แต่คืนวันเวลา
ล่วงเลยมา วิทยุไทยโทรทัศน์จำกั
มีบริการวิทยุโทรทัศน์เข้ามาร่วมเครือ
กับอีกสถานีหนึ่ง ผมก็ชักจะรู้ดีกว่า
รายการต่างๆ ทางวิทยุ ท.ท.ท. ชักจะ
หายอน รสชาติและ คลาย ความ สนุก
สนานไปเป็นก่ายเอียงเอียง ะเป็นเพราะ
ท่านผู้... ขำขำ... แต่ดูรายการเหล่านั้น
เอาเวลา และ สัก บัญญา ไปทุ่ม เทา ให้
โทรทัศน์เสียหมด หรือจะเป็นเพราะ
ท่านเห็นรายการ ที่ประชาชน รับฟังกัน
อยู่ขณะนี้แล้วนั้น คดีจึงมากไม่พอรับ
ฟังอีกได้ โออย่างหนึ่งอย่างใดผมก็
เหลือเวลา แต่ก็พอจะสรุปโดยแถม ๆ
ได้ว่า มีรายการอยู่หลายรายการของ
สถานี วิทยุ ท.ท.ท. ซึ่ง คง จะ ปรับ
ปรุงแก้ไขให้เข้มแข็งขึ้น และมีอยู่
อีกหลายรายการซึ่งควรจะยุติเลิก
ไปเสีย!

ออกอากาศ

ชัดชัดแล้ว ผมได้ทั้งท้าย
ไว้วันคอลดมันว่า หากไม่มีอะไร
ชัดชัดแล้ว ผมจะเขียนถึง "โทรทัศน์" อีกสักครั้งหนึ่ง แต่เมื่อ
รายการของสถานีวิทยุต่างๆ ในขณะนี้ ชักจะดู ๆ ไปถึงขอบกล บ้างก็จัด
รายการขึ้นคล้ายละครและการป่วนมือให้, บ้างก็จัดการการพอสื่อขึ้นใน
รับฟังไม่ชัด, แต่บ้างก็ไม่มี "สปอส" เอาเสียเลย ทำราวกับ
ว่าประชาชนผู้รับฟัง เป็นสัตว์โลกประเภทใช้ "ขอ" สิให้ทั้งแต่ก็ยังไม่
กระดิกหูบ้านนั้นแหละ ผมเลยจำต้องพักเรื่อง "โทรทัศน์" สักชั่วคราว
ก่อน ไว้เมื่อใดที่ ขำขำเขียนหรือหน้าหัวคิง ผมจะมาแจกแจงให้ฟังใหม่

อันที่จริง โทษ ๆ ก็เห็นหน้าเข้ามา
ในวงวิทยุแล้ว ผมก็ควรระวัง "อันคัม"
วางตัวให้มันโก๋หวานไปเลยดีกว่า ควรจะ
เอาสถานีวิทยุของ กรมประชาสัมพันธ์
ท่านนี้ เป็น อันคัมหนึ่ง... สถานี วิทยุ
ก็เคยเป็นอันคัมสอง เพราะที่ส่ง
สถานีต่าง ๆ ได้ลิสต์ ถิ่นวงการรัฐบาล
และระบอบประชาธิปไตยมากกว่าใคร ๆ
แม้เพียงคำว่า ระเบียบนี้ไม่มีอะไรซึ่ง

ลปตาเห็นแล้ว ผมได้ทั้งท้าย
ไว้วันคอลดมันว่า หากไม่มีอะไร
ชัดชัดแล้ว ผมจะเขียนถึง "โทรทัศน์" อีกสักครั้งหนึ่ง แต่เมื่อ
รายการของสถานีวิทยุต่างๆ ในขณะนี้ ชักจะดู ๆ ไปถึงขอบกล บ้างก็จัด
รายการขึ้นคล้ายละครและการป่วนมือให้, บ้างก็จัดการการพอสื่อขึ้นใน
รับฟังไม่ชัด, แต่บ้างก็ไม่มี "สปอส" เอาเสียเลย ทำราวกับ
ว่าประชาชนผู้รับฟัง เป็นสัตว์โลกประเภทใช้ "ขอ" สิให้ทั้งแต่ก็ยังไม่
กระดิกหูบ้านนั้นแหละ ผมเลยจำต้องพักเรื่อง "โทรทัศน์" สักชั่วคราว
ก่อน ไว้เมื่อใดที่ ขำขำเขียนหรือหน้าหัวคิง ผมจะมาแจกแจงให้ฟังใหม่

น่าจะสนใจกล่าวขวัญถึงนัก ผมจึงขอ
วางเว้นไว้เสียขี้นึกโอกาสให้สักขี้น
ซึ่งเขาได้รับ ความ "นิยม" และ เป็น
"เอก" ในทางทีวีรายการของตน เข้า
อันคัมและเข้ารายการวิจารณ์ ของผม
ไปตลอด ๆ ก่อน ขอให้สถานีทั้งสอง
ผมเขียนมาข้างต้นนั้น อย่าให้อัน
อันคัมไปเสียเลยครบ

สถานีแห่งแรก ผมจะเขียนถึงในสัปดาห์

นี้ ผมขอเลือกสถานีวิทยุ ท.ท.ท. ก่อนเขียน ทั้ง
นี้ด้วยเหตุผลสองประการ

๑. สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ได้รับการ
ขียนโดยไม่ต่อเนื่องทาง การว่ามีผู้รับ
ฟังมากกว่าสถานีอื่นใด ทั้งสิ้นของ ประ
เทศไทย

๒. สถานีวิทยุ ท.ท.ท. มีรายการ
ที่จัดไว้แปลกและใหม่กว่าใคร ๆ ควรว่า
แก่การสนใจรับฟังและติดตาม

แต่ในโอกาสนี้ผมควรจะกล่าวชม
เชยไว้เสียก่อนว่า นักคิดแต่สถานีวิทยุ
ท.ท.ท. ก่อเกิดขึ้นมา เสนอเอาสถานี
วิทยุอื่น ๆ ซึ่งกำลัง "เด่น" อยู่ในขณะ
นั้นเข้าไม่ไปตาม ๆ กัน อย่างเช่นสถานี
วิทยุกรมการทหารสื่อสาร และวิทยุ
กรมการรักษากินแดนเป็นต้นละ ทั้ง
ทั้งนั้นก็เพราะ คณะ ผู้ดำเนิน งาน ของ
สถานีวิทยุแห่งนี้ เขาใจริเริ่มและรัก
รายการให้เป็นที่ ถักถอกดีใจให้ฟังอย่าง
งอมแงมไปทั้งเมืองนั้นเอง

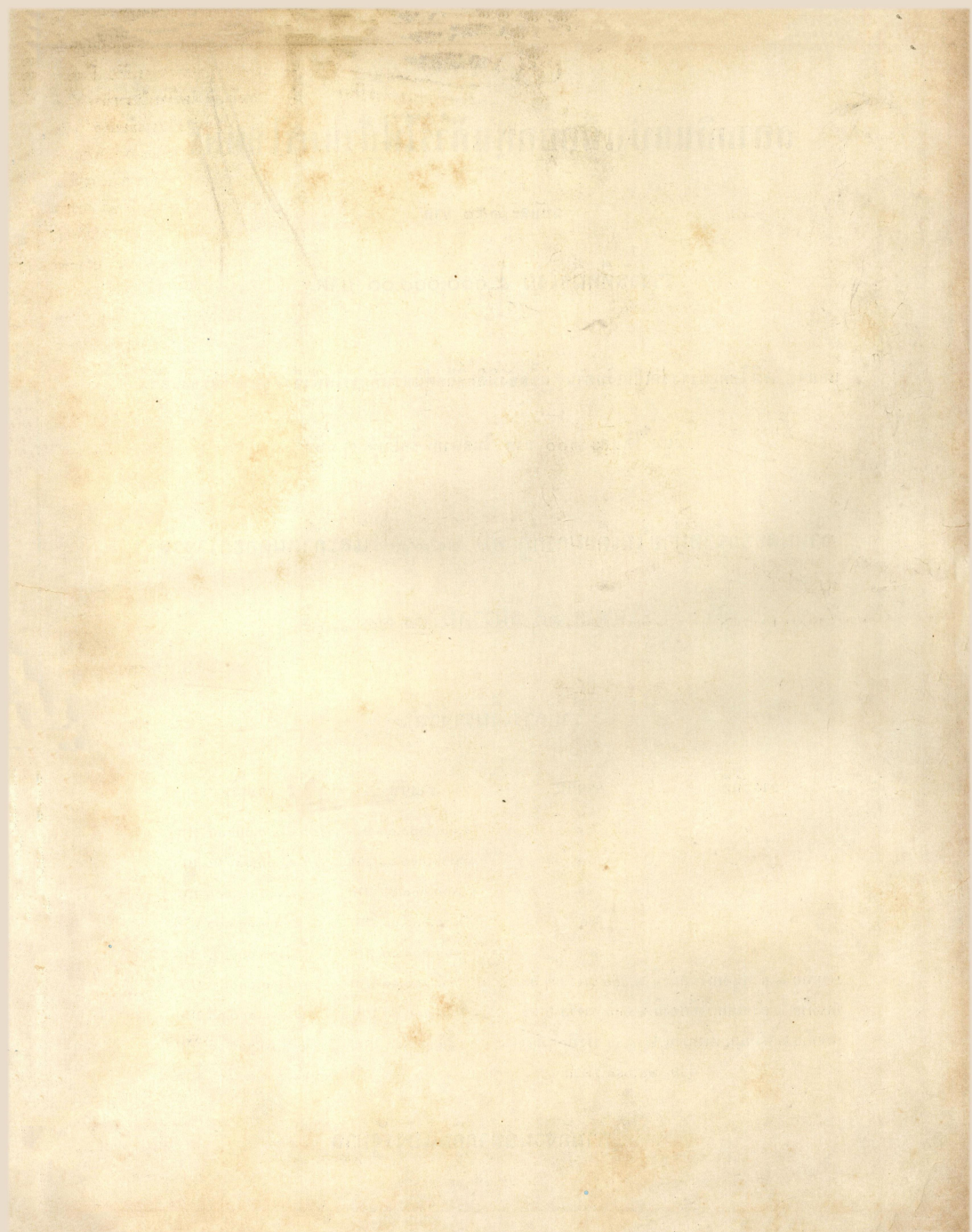
ถ้าไม่เม ถึงกล่าว ประกาศ ฝ่าย ๆ
ออกไปอย่างนั้น ทำราวกับว่าผมมี
เป็น บุคคลที่มี สิทธิพิเศษ ไทย โดยเสีย
จริง ๆ ครั้น, ผมขอยอมรับด้วยว่า ผมมี
สิทธิที่จะประกาศตามออกไปเช่นนั้น
อยู่ในทวีปธรรมวิรูณิดก็เคย ก็ "สิทธิ
แห่งประชาชนผู้รับฟัง" คนหนึ่งนั้นยัง
ละครับ....!

ผมขอเริ่มการระบายความละเอียด
ถี่ถ้วน ต่อประกาศ ของผม ต่อไป อีก
ณ โอกาสอื่น....

วิทยุ ท.ท.ท. มีรายการที่จัดไว้
อยู่ในความสนใจของประชาชนอย่าง
กว้างขวาง อยู่หลายรายการ ด้วย
ทั้งรายการที่ ได้ความบรรเทิง, สาร
และข้อคิด, แต่ดูรายการเหล่านั้น
ผู้จัดทำ ขำขำ กล้าจะ กล่าว ได้ เ
ปากว่า, ล้วนแล้วแต่สันทัดจิตใจใน

ผมเองก็เป็นผู้ฟังคนหนึ่ง ซึ่งขอ

(อ่านต่อหน้า ๒๗)

สลากกินแบ่งเพื่อถือหุ้นการไฟฟ้านครไชยศรี

ฉบับละ ๑๕๐ บาท

รางวัลหนึ่งเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

นอกจากจะมี โชคลูกรางวัลเป็นเงินล้าน ผู้ซื้อยังมีสิทธิ์ถือหุ้นบริษัทการไฟฟ้าซึ่งรัฐบาลรับรองแล้ว

มีมูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท ในสลากที่ซื้อไว้ทุก ๆ ฉบับ

กำหนดออกจำหน่ายในเดือนกรกฎาคม ๒๔๙๙ และกำหนดออกรางวัล

ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๙

รายการเงินรางวัล

รางวัลที่	จำนวน	รางวัล	รวมเงิน
๑	๑	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๒	๕	๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๓	๑๐	๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๔	๒๕	๒๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
๕	๕๐	๑๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท	๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่หนึ่งมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๘,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๓ ตัวหมุนครั้งที่สองมี ๒,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๕,๐๐๐.๐๐ บาท	๘,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
เลขท้าย ๒ ตัวหมุนครั้งที่หนึ่งมี ๒๐,๐๐๐ รางวัล ๆ ละ		๑,๐๐๐.๐๐ บาท	๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท
รวม ๒๔,๐๕๑ รางวัล			๖๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล